

UKRÁST HRAČKU

Jan Pilát

D t t o . pdf - černobílé

ISBN 978-80-270-8465-4

Jan Pilát

Ukrás hráček

Slovo úvodem

Vážená čtenářko, vážený čtenáři,

dovol mi, abych ti úvodem poděkoval za to, že ještě vůbec v dnešní době čteš a dáváš literatuře šanci přežít. Ukrást hračku je příběh přitažený za vlasy a neměl by být brán s přílišnou vážností. Jde hlavně o to se pobavit a na chvílku popustit uzdu fantazii.

Kniha je dostupná zdarma a je šířena po síti. To však neznamená, že si ji nemůžeš doma vytisknout, aby se ti lépe četla. Jen prosím vždy respektuj autorské právo.

Poděkování

Samozřejmě rodině a všem, kteří mi pomohli. Agátě Pilátové za korekturu. Aničce Blablové za ilustrace. Antonovi Romanovskému za trailer. Janě Strmiskové za sazbu. Leoně Behrové za první přečtení a kritiku. Melindě Auld za korekturu anglické verze a Niccole Reynarde za obálku.

wattpad

@ukrastracku

www.ukrastracku.cz

 patreon

@Jan Pilát

Prolog

Kolečka miniaturního modelu cadillacu právě přejela z Tomášových nohou na dětskou autosedačku a poté na vedlejší sedadlo. „Brrm, brrrrmm,“ doprovázel hru napodobováním zvuků auta. Celá rodina byla na cestě za babičkou pozvala je na sváteční oběd. Tom, devítiletý chlapec, se jako obvykle k babičce moc těšil a krátil si cestu hrou s autíčkem. Jen na půl ucha poslouchal, o čem si maminka s tátou povídají, nevěnoval jejich řečem přílišnou pozornost.

Až když uviděl mezi předními sedadly nataženou maminčinu ruku, vzhlédl od autíčka a pevně ji stiskl svou dlaní. Usmál se na maminku i na tatínka, který se pouze letmo otočil dozadu. Opět povolil stisk a vrátil se ke hře. Zrovna zdolával opěradlo pro jeho vůz to byl velmi náročný výstup, když uslyšel hluboký zvuk klaksonu a křik matky. Podíval se ze svého okénka na pravé straně právě včas, aby viděl obrovskou nápravu kamionu, která se velmi rychle blížila.

Dveře nemocničního pokoje se potichu otevřely a dovnitř vstoupil postarší muž a žena. Oba měli ve tváři vepsán hluboký smutek. Jejich oči spočinuly na bezvládném malém chlapci, který ležel na lůžku.

Chvíli po nich vešel i doktor v bílém plášti. Přešel až k Tomášovi. „Je mi to velmi líto, paní a pane Thayerovi, Tomáš je teď v hlubokém kómatu. Jeho stav je stabilizován, ale nemůžeme s určitostí říct, kdy a zda vůbec se probudí,“ pravil jim rozvážně doktor.

Vůz Tomových rodičů rozmačkal náraz obrovského kamionu téměř na placku. Po tvářích staré ženy se koulely veliké slzy, byla nucena zabořit hlavu do ramene svého manžela. Ten ji jemně hladil po vlasech a potichu konejšil. Hledal očima oporu u lékaře, který na něj však jen soucitně pohlédl a smutně se usmál. Potichu se rozloučil a nechal starší pár v místnosti s chlapcem v kómatu o samotě.

1.

Tom se pomalu rozkoukával, jako by se právě probouzel z tvrdého spánku. Rychle mrkal a mnul si oči. Konečně se rozhlédl kolem sebe. Neměl nejmenší ponětí, kde je. Stál na... ničem. Tedy alespoň se mu to jako nic zdálo. Ovšem jen do chvíle, než rozpoznal jiný odstín černé, než kterou měl pod sebou. Byla odlišná od temnoty okolo.

Všude se válely cáry bílé mlhy, to bylo vše, co ve tmě viděl. Působilo to tak nepřírozeně. *Co se to děje?* Nikdy o podobném místě neslyšel. Nesměle udělal první krok kupředu. Trochu příkrčený vyděšeně těkal očima ze strany na stranu, snažil se rozpoznat a předejít tušené nebezpečí.

Netrvalo dlouho a zdálo se mu, že slyší zvuky. A skutečně, za chvíli viděl v mlze siluetu jiného chlapce. Přecházel sem a tam a vydával podivné klapavé zvuky. Tom se k němu pomalu blížil a chlapec si ho velmi brzy všiml.

„Ahoj!“ ozvalo se z mlhy.

Tom znehybněl. Až po chvíli se odvážil odpovědět: „Ahoj,“ vydechl trochu polekaně.

„Ty jsi člověk?!“ zeptal se najednou druhý chlapec.

Tom si nebyl jistý, jak odpovědět, možná by chtěl říct, že není, ale místo toho se zakoktal: „A-ano.”

„Ježkovy brejle, to je něco! Musíš tu být nový! Jsi tu nový, že? Neměj strach,“ pokoušel se ho uklidnit druhý chlapec, zatímco se přibližoval k Tomášovi. Byl již přímo u něj, když si Tom uvědomil vždyť je to dřevěná loutka! Tomáš jen těžko skrýval své překvapení.

„Ty jsi loutka?“ divil se na oplátku Tom. Jeho údiv ještě vzrostl, když mu to nový kamarád potvrdil a pomalu kolem něj kroužil, jako by si ho prohlížel.

„Abych pravdu řekl, ještě nikdy jsem neviděl člověka.”

„Já zase loutkového... kluka.”

„To je zvláštní, přitom jsme celkem běžní,“ upřímnost v jeho hlase byla zarážející.

„Jsem Denis,“ ukončil druhý kluk trapnou situaci dříve, než vůbec začala, a podával mu ruku.

„Tomáš,“ odvětil trochu nepřítomně Tom, stiskl nabízenou ruku a jedním dechem se zeptal: „Kde to jsme?“

„Momentálně jsme v Nevidímzemi, tak se jí říká kvůli mlze, co tu je všude kolem. Ale chápu tvou otázku jsi v jiném světě, než je ten, který znáš.“ A než Tom stačil protestovat, k čemuž se chystal, zvýšil Denis hlas, aby ho nemohl přerušit: „Je to pro tvoje dobro. Tam dole se stalo něco moc zlého a tohle ti má pomoci se přes to přenést.“

„Jaké tohle? Přes co?“ nechápal Tomáš, ale pak mu to došlo: „My jsme se vlastně vybourali!“ uvědomil si s hrůzou.

„Jo, to je možný,“ odvětil stroze jeho nový přítel, „ale teď se nemůžeš vzbudit a budeš ještě dlouho spát. Proto jsi tu aby ses nenudil a mohl si hrát. Je tu taková hra, kterou můžeme hrát spolu. Budeme hledat něco, co jsi měl u sebe a na čem ti záleželo. Půjdeme spolu po stopách té věci, a k získání první stopy si musíme zahrát hru. Musíme ji dohrát, aby ses mohl vrátit...“ vysvětloval rychle Denis a máchal přitom tak intenzivně dřevěnýma ručkama, až to celé přestávalo dávat smysl.

Tomáš zprvu jen poslouchal a spojoval si to všechno dohromady. Suma sumárum mu to přišlo jako celkem zábavný výlet. Ostatně stejně chtěl své autíčko zpátky, a pokud to byla zároveň i cesta, jak vidět maminku a tatínka, tak neměl proč váhat.

„S jakou hrou ale začneme?“ ptal se Tom.

„Já ještě nevím, na tomhle světě vždy v pravou chvíli přijde nějaké znamení, kudy se máš dát,“ odpověděl Denis. „Já sám jsem se třeba vydal prvně na zkušenou do světa, protože už jsem dost velký. Pokoušel jsem se najít cestu, kterou bych se vydal. Ale zabloudil jsem a potkal tě. To nemůže být náhoda.“

„Cože? Takže jsme tu ztraceni spolu?“ ptal se Tomáš.

„Stejně je to zvláštní, že jsi tu. Co jsem slyšel, neukázal se tu člověk už celé věky, i když jste kdysi prý chodili v jednom kuse.“

„Co prosím?“ Tomáš vůbec ničemu nerozuměl.

Denis se chystal odpovědět, ale v tu chvíli jako na zavolanou uslyšeli cinkání kovu o kov a mlaskavé řapání nohou, zřejmě bosých. Netrvalo to dlouho a z mlhy smíchané s tmou se vynořil nový příchozí. Tom nemohl uvěřit svým očím: byla to myš. Ale jaká!

Podle obnošeného slaměného klobouku se očividně jednalo o myšáka. Kráčel vzpřímeně po zadních nohou a jeho holé tlapy tiše mlaskaly o černou zem. Byl tmavě šedý se světlými pruhy a o něco větší než chlapec. Hlavu mu zdobil velmi starý, ale až na pár šrámů zachovalý slamák. Na zádech měl tmavě zelenou krosnu naplněnou k prasknutí, a navíc na ní cinkaly nejrůznější zavěšené kovové předměty. V pravé ruce pak myšák svíral křivou hůl, která měla na vrcholu podivný kostrbatý oblouk a v něm připevněnou pánvičku s ulomeným držadlem.

V protáhlé tlamičce, připomínající spíš mývalí než myší převaloval podivný cestovatel dlouhé stéblo trávy a zpod širokého okraje svého klobouku tékal černýma očkama z jednoho chlapce na druhého. „Co dělají dva malí chlapi sami v Nevidímzemi?“ zeptal se najednou myšák podezíravě.

Kluci na sebe zmateně pohlédli, jako první se vzpamatoval Denis: „Já... My... On je tu nový,“ a ukázal na Toma.

„Áhááá!“ vzkřikl příchozí, „tak to mě omluvte, moje jméno je Jarin a jsem profesionální cestovatel, sběratel a obchodník s cínem.“ představil se jim.

„Předpokládám, že nepotřebujete nebo nemáte nějaký zajímavý cínový předmět?“ Myší oči se podezíravě zúžily.

„No vlastně ani ne,“ přiznali se kluci.

Myšák se obrátil na Toma: „Chápu. Omluvte mou přímost, ale jste skutečně člověk?“

Tomáš zase cítil onu touhu vyslovit „ne“, ale s knedlíkem v krku se zahanbeně přiznal, že je skutečně člověkem.

„Teď jste začali hrát hru?“ ptal se zvědavě Jarin.

„Ještě ani to ne, teprve čekáme na první znamení,“ vysvětloval loutkový chlapec.

„No tak to je jasný. Musíte jít se mnou, já jdu pomoci příteli, co má nesnáze, tohle setkání není náhodné. Prosím,“ pronesl rozhodně Jarin a ukázal pánvičkou trochu jiným směrem, než kam měl původně namířeno.

Malé myši nožičky se opět daly do rytmického pohybu a Denis by myšáka ihned následoval, kdyby ho Tomáš nezachytil za ruku. „Počkej!“ sykl.

„Co je?“ otočil se k němu zmateně dřevěný kluk.

„Asi nic... Já jen, že jsem ještě nikdy nikam nešel s myšákem, navíc s takovým, který vypadá doopravdy divně,“ svěřil se se svým strachem.

„Mně přijde normální. To je v pořádku,“ chlácholil ho Denis, „tady je to běžný. Půjdeme na výpravu, co by se mohlo stát?“ S těmito slovy se vydal za myšákem Jarinem a Tomáš jej vzápětí následoval, protože se tu bál zůstat sám.

2.

Zem, po které trojice kráčela, se již změnila nyní šli po tmavé hlíně místy prorostlé trsy trávy. V čele šel Jarin. Jeho nohy na dlouhých chodidlech dělaly rychlé kroky, navíc si pomáhal zakřivenou holí. Při každém pohybu mu cinkaly kovové ozdoby zavěšené na velikém batohu.

Těsně za ním se držel Denis. Tomáš si ho prohlížel s jistým podezřením. Nový kamarád musí být určitě ze dřeva, ale tvarem těla vypadá až moc opravdový. *Je skutečný, je to zvláštní, ale je skutečný*, uvědomil si. Zatím však podobné myšlenky opustil a raději se rozhlížel kolem. Z mlhavé temnoty jako by se sem tam vynořovaly nejasné obrysy domů, stromů, plotů či chodníků. Zdálo se, jako by kráčeli jakýmsi opuštěným městem, ale vše zahalovala neprostupná tma ředěná bílou mlhou.

Po nějaké době vytrvalé chůze se konečně ocitli na rozkvetlé zelené louce. Temné prostředí se po pár krocích proměnilo v krásně prosluněný den a došli k rozbořené zídce, táhnoucí se do dálky na obě strany. Ta se však dala bez problému přeskočit nebo dokonce překročit, pokud byl člověk dost veliký. Přímo za ní byla mlžná stěna, která se táhla od jedné strany zorného pole ke druhé.

Zrovna procházeli přes porost rozkvetlých, krásně barevných květin, když se ozval hlubokým hlasem Jarin, aniž přitom zpomalil: „Konečně nejsme v Nevidímzemi. Moje celé jméno je Jarin von Guttenhorf, bylo ode mne neslušné, že jsem se nepředstavil svým spolucestujícím hned, avšak zčásti mě omlouvá, že ani vy jste tak neučinili.“ Sotva dořekl poslední slovo, otočil k nim hlavu a s šibalským výrazem na ně jedním okem mrkl.

„Já jsem Denis,“ ozval se dřevěný chlapec. Tomáš ihned zvedl hlavu od nádherných květin, aby se také představil, ale slova mu uvízla v hrdle, jelikož ho přepadl podivný pocit z cestování se dvěma neobvyklými společníky.

Denis se k Tomovi tázavě otočil. „Tomáš,“ vyhrkl, když se probral ze

zamyšlení. Rozhodl se přejít mlčením skutečnost, že Denis je ze dřeva, a chovat se, jako by to bylo normální. Myš s batohem a živá loutka... Opravdu je asi v jiném světě! Při těchto myšlenkách trochu nejistě obrátil pohled zpět k Nevidímzemi, kterou právě opustili.

A co oni dva? Myšák je asi myšák nehledě na velikost, zamyslel se, na druhou stranu nám nabídl pomoc a skutečně nás vyvedl z mlhy. Tomášovi to zatím jako potvrzení důvěryhodnosti stačilo. Otrásl se při myšlence, jak veliké tu musí být kočky.

Ačkoli si Denise oblíbil od prvního momentu, nemohl přestat přemýšlet, jestli je skutečně loutka. *Jak jí? Musí vlastně jíst nebo se jen čas od času promazat? A jak vlastně mluví? Loutky nemají hlasivky!*

„Pospěš, Tome! Nechceme tě tu ztratit!“ vytrhl hoj ze zamyšlení Jarin. Když je chlapec doběhl, myšák začal vyprávět: „Nebylo to tu vždycky takové, poslední dobou se všude rozpíná jakási mlha smíšená s tmou. Doposud bylo něco podobného jen v Nevidímzemi, byly spatřeny zlé bytosti vybíhající z té temnoty, jež kradly či ničily věci, někde dokonce byly zaznamenány i ztráty na životech.“ Varovně se k chlapcům otočil v okamžiku, kdy se zastavil. Zůstal stát tak náhle, že do něj Denis a následně i Tomáš narazili.

„Zdá se mi to celé – a že jsem profesionální cestovatel!, jako nějaká veliká skládanka. A nehorší přitom je, že i obyvatelé se k sobě začínají chovat nepřátelsky a zle. To tu nikdy nebylo. Ale já celý život chodím po světě a v poslední době jsem si našel další oblíbenou zábavu konání dobrých skutků pro dobré bytosti. Chci se tedy přičinit, aby to tu bylo alespoň trochu jako předtím.“

Chlapci dost dobře nechápali jeho slova; moc o tom ale nechtěli přemýšlet, věděli, že musí najít Tomášovu hračku. Denis si byl jistý, že právě tohle je ta hra – že budou dostávat úkoly od bytostí, čímž se postupně dostanou až k hračce. Pokoušel se to vysvětlit Tomovi, který pokyvoval hlavou na znamení souhlasu. Ostatně sám neměl lepší nápad, než se k Jarinovi alespoň prozatím přidat. Neměl vlastně vůbec žádný nápad.

Když se tu nic neděje náhodou, tak jsem musel Denise s Jarinem potkat kvůli tomu, aby mě zavedli k mému cadillacu.

„Avšak bude to jistě obnášet mnohá nebezpečí,“ po delší odmlce opět promluvil Jarin. „Na této nebezpečné výpravě se přidáte ke mně. Bude zajisté plná putování a pomáhání nejrůznějšího druhu, a zažijete i mnoho dalších věcí. Ale na konci z nás samozřejmě budou slavní hrdino-“,

„Já sem pro!“ vykřikl nadšeně Denis, ještě než myšák domluvil.

Podobně jako předtím, i teď oba kluci rozuměli pouze polovině Jarinova sdělení. Ale hrdost jim nedala a nejistě přikývli. Myšákovi se po tváři rozlil široký úsměv. „Výborně!“ zajásal a znovu se vydal na cestu. Bez dalších řečí pokračovali dál po louce, která byla nádherně zbarvena květinami zářivých barev. Za nimi se rozprostírala temná země.

Denis dohonil Jarina a zeptal se ho: „Takže budeme putovat z místa na místo, dostávat úkoly a bude to celé dobrodružné?“

„Více méně.“

Je to tu vůbec bezpečné? Říkali, že k sobě nemůžou být zlí a vypadají celkem přátelsky, tak by to mělo být v pořádku... Tom se přestal ustavičně otáčet, místo toho zrychlil krok, aby jej srovnal s myšákovou chůzí. Když se objevil po jeho boku, Jarin se k němu otočil a s úsměvem ho ujistil, že tam brzy budou. Přešli už jen několik malých kopečků, než před sebou uviděli kruhovou plochu pod travnatým kopcem. Byla široká jen na pár desítek dětských kroků. Kolem ní stálo několik prostých garáží, z nichž většina měla jen jediný výjezd právě na udusanou hlínu. Z malé kolonie garáží, která měla na kraji malou čerpací stanici vycházela jediná výjezdová cesta.

„V jedné z nich bydlí,“ zamyslel se hlasitě myšák, „aha, v támhle!“ vykřikl radostně a ukázal pánvičkou na jednu ze skromných garáží. „Cože?“ nechápal Tomáš a tázavým pohledem žádal vysvětlení.

„Támhle je malá vesnička aut,“ vysvětloval Denis, „bydlí v jedné z těch garáží.“

V Tomově hlavě to najednou začínalo dávat smysl, auto přeci nebude

bydlet v dvouposchoďové vile. Znamenalo by to pro ně jen zbytečné problémy se schody. Ještě chvilku se kochali okolní loukou, lesem, který se kolem ní před nějakou dobou objevil, a nakonec i malými příbytky pro vozidla, která jako by žila v harmonii s okolní přírodou. Až když byl Jarin dva kroky před nimi, uvědomili si chlapci, že stále obdivují přírodu, a vyrazili za ním.

Dva kluci si náležitě užili běh z kopce a za veselého výskotu se za pár okamžiků objevili v malé osadě automobilů. Jarin klidně šel za nimi a neomylně je zavedl k jednomu z velikých plechových dveří. Vrškem zakřivené hole na ně zaklepal, až se mu rozhoupala pánička.

Za několik okamžiků se ozvalo unavené odfrknutí motoru a pak se dveře začaly pomalu vysouvat nahoru. Odkryly pohled do prostě zařízené garáže, kterou teď osvětlovalo pouze jedno malé světlo nad vchodem.

Na jedné straně byly vidět regály s nejrůznějšími součástkami, oleji a kapalinami, na druhé visely plakáty nádherných aut a vítězů závodů. Tomáš dosud nikdy nic podobného neviděl, garáž na něj působila díky dečkám a koberečkům celkem útulně. Uprostřed toho všeho stál robustní černý kabriolet, starý veterán s chybějícím levým předním kolem.

„U myšáka, Alberte!“ vykřikl Jarin a rozběhl se k blatníku bez kola. Albert smutně zúžil světla a na znamení smutku se jemně rozkýval. „Ach příteli,“ ozval se příjemný hlas odkudsi z hlubin motoru, zatímco světla, která Tomovi připomínala oči, několikrát rychle zablikala, „zdravím vás všechny. Je to smutné, ale...“ poté se ozval už jen povzdech.

„Kdo ti to udělal?“ vyzvídá Jarin.

„Ti z lesa,“ povzdychl si Albert.

„Tužil jsem to!“ procedil mezi zaťatými zuby myšák a pevně sevřel oběma rukama svou hůl.

„Prosím!“ vykřikl automobil naléhavým hlasem, „nechodte tam. Alespoň ne s těmito dětmi, navíc jeden z nich sem ani nepatří.“

„No právě proto!“ vykřikl von Guttenhorf a rozhodil rukama, jako

by se jednalo o samozřejmou věc. „Vždyť právě proto mi můžou tolik pomoci. Něco bych tu pro ně měl mít.“

S těmito slovy odložil hůl s pánvičkou a sundal si ze zad obrovský batoh. Za celou cest vůbec poprvé. Rozvazoval na něm všelijaké šňůrky a provázky, které budily dojem, jako by je držely pohromadě. Myšák konečně otevřel víko krosny a malýma ručkama začal uvnitř hrabat. Postupně vyndával věci, zřejmě aby se dostal k něčemu úplně na dně.

Nejdřív položil na zem vedle batohu několik komínků úhledně poskládaného nejrůznějšího oblečení. Bylo ho tolik, jako by se ty hromádky ani nemohly do batohu vejít. Poté následovalo několik knih, nejrůznější listiny, sekyrka na dřevo, nářadí, obvazy a masti, sada rybářských nožů a rybářský prut. Dále stolička, stan a zásoby jídla nejméně pro celý regiment vojáků. Tom se nepřestával divit, jak je zavazadlo skladné.

„Vždycky až na dně, jasně,“ zabrumlal pod myšími vousy.

Nyní začal tahat z krosny obrovskou, nádhernou dřevěnou pušku, kterou láskyplně odložil na měkké šaty. Po ní vytáhl menší flintu, velmi podobnou velké pušce, dále pistoli, která vypadala jako hračková, malý meč a štít, a jako poslední přišel na řadu luk velikostí vhodný tak akorát pro dětskou ruku. Všechny zbraně, kromě té velké, rozložil před chlapce a nechal je, aby si vybrali.

Tomáš skočil po zmenšenině pušky a pistole, zatímco Denis si spokojeně zabral luk s toulcem, štít a meč. Se zbraněmi si chlapci najednou přišli velcí a dospělí, i přes to, že například puška byla celá ze dřeva. Zdálo se jim, jako kdyby se stali jakýmsi zvláštním způsobem důležití.

Mezitím co si připínali opasky a pouzdra na zbraně, jež zřejmě stejně ani nepoužijí, Jarin se dohadoval s Albertem. Mluvili ale potichu, takže chlapci rozhovor neslyšeli. Navíc je v té chvíli plně zaujala hra na boj se smyšlenými nepřáteli.

„Umíš si hrát na mušketýry?“ zeptal se Tomáš.

„Ne, jak se to hraje?“ tázal se Denis.

„Jako na vojáky, ale říká se jim mušketýři,“ vysvětlil Tom.

„To by šlo!“

Denis skočil do prostoru před garáží a začal divoce kolem sebe mávat hračkovým mečem. Tomáš ho napodobil. Také se rozeběhl, skočil mezi hordu nepřátel a otáčel se ze strany na stranu, po všech pálil a doprovázel hru zvuky výstřelů. Při nenadálém hluku se myšák otočil na chlapce zabrané do hry, hned ale svůj zrak opět obrátil k starému příteli.

Stačili ještě pozabíjet hodně nepřátel, než jim konečně von Guttenhorf řekl, aby si přestali hrát. Stál přede dveřmi do Albertova příbytku a v ruce svíral hůl s pánvičkou. Díval se na oba kluky s hranou vážností a zamyšleným výrazem, zatímco se mu chlupy leskly proti ostrému slunci.

„Takže,“ začal zvolna Jarin, „musíme se vydat do Zlolesa, je to jen kousek. Teď se nacházíme na Veliké louce, což není daleko...“ Jméno „Zloles“ Denise ani Tomáše moc neuklidnilo, v podstatě si nebyli tak docela jisti, zda se tam chtějí s myšákem vydat. Ten jako by jejich obavy vytušil, protože ihned začal vysvětlovat, že navzdory jménu by je tam nemělo čekat nic špatného, a že tomu lesu se jen tak říká. Podobně jako Nevidímzemi se říká „nevidím“ kvůli mlze, ale člověk tam přeci neoslepne.

Jarin dal pokyn k odchodu a trojice se dala do pohybu. Podle plánu by měli být zpátky za několik hodin, tedy pokud vše půjde tak, jak má. Vzdálenost jim ubíhala vcelku rychle a netrvalo dlouho, když uviděli v dáli před sebou Zloles. Nevypadal nijak zle, spíše jen jako les než zlo.

Ukázalo se, že Denis i myšák jsou zvědaví na všechny informace o onom reálném světě, ze kterého Tom pochází; ačkoli ani on sám si poslední dobou už nebyl jistý, zda je tohle celé sen nebo skutečně jakýsi jiný svět a odkud vlastně přišel on sám. Ale i přes pochybnosti, jež si nechával pro sebe, jim vyprávěl o vlacích, o velikých městech, o automobilových závodech.

Zmínil snad každou radost, kterou může devítiletý chlapec mít. A oba společníci mu horlivě naslouchali, často se ptali na nejrůznější věci,

jako například, jestli znají ponožky, nebo zda „tam“ jsou také zvířata, či dokonce jestli Tomášův svět vůbec existuje.

„Ponožky?!“ vykřikl Tomáš, „jasně, že máme ponožky!“

„Prostě to celé nezní vůbec pravděpodobně,“ svěřil se se svými pochybami myšák a Denis s ním souhlasil.

„Já si to nevymyslel,“ obhajoval Tom svůj svět.

„My ti věříme, jen je to celé dost takové... no zvláštní,“ vysvětloval rozvážně Jarin. „Říkáš, že myši jsou u vás malé a neumí mluvit?“

„Je to tak! A bojí se koček!“ Tomášovi docházely argumenty.

„Pche! Malé myši, co neumí mluvit! Až tu budeme hotovi, musím ti ukázat náš parlament v Myšákově, naše galerie a architekturu.“ Pro Jarina byla myšlenka o neinteligentních myších nepochopitelná.

Na mnohé z položených otázek nedokázal Tom sám odpovědět, a nezdálo se, že by se odpovědi v nejbližších dnech dočkal. Vlastně mu to ale vůbec nevadilo, jelikož se mu zde náramně líbilo mluvící auta a myši s pánvičkou, to bylo pro malého kluka něco! A navíc ho jistě čeká spousta dalších dobrodružství.

Došli až na kraj hvozdu. Pokoušeli se zrakem proniknout skrze hustý porost, který na tomto místě tvořil hranici Veliké louky. Šli rychle a s vervou vkročili do Zlolesa.

Listnaté stromy s širokými korunami tu byly blízko sebe a zastiňovaly slunce. Pod košatými korunami vyrůstala bujná vegetace od obrovských kapradinových listů až po různé barevné květiny a liány. Tom se užasle rozhlížel kolem sebe, očima doslova hltal každý kousek lesa, který viděl. „Zloles...“ zašeptal si pro sebe, aby ho nikdo neslyšel. Proč se asi tomu místu tak říká?

Světelné sloupy mezi temnými stíny lesa dopadaly na rostliny, z nichž každá jako by se drápala co nejvýše v marném zápase se svými možnostmi. Tomovi přišla místní krajina neskutečně krásná, spousta pestrobarevných i zelených květin a ničím neporušená příroda.

Pokračoval stále za Denisem a Jarinem, společně se prodírali hustým porostem. Chlapcovy kroky směřovaly po málo vyšlapané cestě obou společníků. Procházeli Zlolesem ještě dlouho a nořili se stále hlouběji do jeho středu. Porost byl hustší a hustší, mezi stromy pronikalo stále méně světla.

Dostali se až k malé mýtince obklopené stromy rozloženými do kruhu s jedním jehličnanem uprostřed. Proti ostatním byl maličkatý, ne o moc vyšší než chlapci, Jarin okamžitě prohlásil, že se jedná o jedlí, ale že je mu záhadou, co dělá v tomto listnatém lese a proč je tak malý.

I přes tyto nesrovnalosti však právě přímo pod jedlí leželo to, pro co sem přišli kolo od vozu. Stále se však nacházeli v prostoru, který se jmenoval Zloles a tím pádem měli v plánu pouze popadnout Albertovo kolo a co nejrychleji odsud zmizet.

„Něco tu nehraje,“ zašeptal myšák při pohledu na kolo, které jen tak leželo uprostřed lesa.

Přesto udělal několik rychlých kroků až k maličké koruně, sehnul se pod ni a vzal do rukou kolo. V tutéž chvíli, kdy se jeho tlapky dotkly předmětu, pro který přišli, nebe jako by ztmavlo, až naprosto zčernalo. Chlapci se rozhlíželi kolem sebe, měli přirozeně strach a s hrůzou zjišťovali, že obloha i všechno kolem je naprosto černé, kromě jediného neprostupného prstence temně zelených stromů, který je obklopoval kolem dokola.

3.

Velmi brzy uslyšeli tiché švitoření, jež neustále nabíralo na intenzitě. Jarin upustil kolo a jediným pohybem ruky přivolal chlapce k sobě. „Zbraně!“ zasyčel a sám si výhruzně připravil hůl. Švitoření se změnilo v bzучení a ve tmě mezi stromy se zjevily hmyzí postavy.

Tomášovo srdce se strachem téměř schovalo do kalhot. Bušilo hlasitě jako zvon a chlapec těžce dýchal. Sotva překonával záchvat paniky, nebyl schopen zformovat jedinou souvislou myšlenku.

Obklopili je malí polonazí mužící, jejichž zakroucená těla připomínala kudlanku, která se však zase naopak až nápadně podobala člověku. Svalnaté ruce se jim pod loktem měnily v hmyzí a byly zakončeny zakroucenými čepeli, na vrchní straně krytými pevným krunýřem.

Oči podobné vážkám a blanitá křídla na zádech jasně naznačovala spřízněnost s říší hmyzu. Bylo jich moc, hlavy měli zarostlé dlouhými rozčuchanými vlasy a vousy hnědé nebo černé barvy. Varovně bzучeli a blížili se ke své oběti.

Ze všech stran.

„Pal!“ vykřikl Jarin a chlapci se okamžitě vzpamatovali z hrůzy. Něco jim v jejich mladých hlavičkách říkalo, že musí konat. Denis okamžitě nabíjel luk šípy z toulce, zatímco Tomáš s hlasitým klapnutím nabil svou flintu a zamířil. Chtěl trefit nejbližšího z mužíků.

Vždyť je to jen hračka, došlo mu. Jak mám střílet s hračkou?!

„Pal, Tomáši!“ zařval Jarin.

„Jak? Vždyť není opravdová!“ stěžoval si.

„Prostě vystřel!“

Vypálil.

Hmyzí člověk dostal přímý zásah a rozprskl se na tisíce malých trojúhelníků a čtverečků světélkujících barvami duhy, jež se volně vznášely, než po pár okamžicích zmizely. Opět se ozval další výstřel a okolí ozářily

malé předměty. A znovu a znovu, jak se ke střelbě připojil i Denis. Také pro něj to byl první boj.

Pokud Tomášovi předtím bušilo srdce hlasitě jako zvon na kostele nedaleko domova, nyní se mu v hrudi rozezněla vysoká věž na nejstarší katedrále v jeho rodném městě.

Nejbližší mužici už byli téměř na dosah jejich zbraní. Jarin von Guttenhorf se postavil před chlapce, kteří pálili ostošest všude kolem sebe, a holí hrozil všem příchozím. Na okamžik se nejistě zastavili. Toho okamžiku myšák využil. Stál teď na třech nohách a v přední tlapce svíral zbraň.

Prudce skočil vpřed, drápky zadních nohou se zaryl do těla prvního nepřítele a odrazil se od něj. Broučí muž se rozprskl na změt světél. To už se ale ozývaly tupé nárazy kovu a dřeva do měkkých těl.

I Denis sáhl po meči a se svým dřevěným tělem, které mu nyní sloužilo jako štít, se vrhl do boje. Zběsile máchal čepelí ze strany na stranu. Snad každý jeho úder si jako zázrakem našel svůj cíl. Tom neustále nabíjel flintu a nyní již zkušenými pohyby kryl své dva přátele zezadu, zády opřený o malý stromek, zatímco ho spojenci bránili.

Zdaleka nejvíce zářezů měl však bezesporu Jarin. Myšák se míhal obrovskou rychlostí po bojišti sem a tam, přičemž nepřestával bránit Tomáše. Bez přestání se ozývaly tupé údery jeho hole. Všude kolem něj svítily čtverečky a trojúhelníky vznášející se ve větru. *Jak to, že ta zbraň stále střílí a střílí? Vždyť už mi musí každou chvíli dojít náboje!* Zástupy mužíků se zdály být nekonečné.

Trvalo kratší dobu, než doufal, když ho nedostatek nábojů donutil vyměnit zbraň za příruční revolver. Po chvíli se zdálo, že zástupy nepřátel začínají řídnout. Tomáš jako zázrakem zatím neutrpěl ani jediný šrám. Ale zatím nevěděl, jak jsou na tom jeho přátelé.

Na okamžik zahlédl, že se mezi nepřáteli vztyčil Jarinův slaměný klobouk. Několika rychlými pohyby zlikvidoval pět dalších nepřátel. Jeden mu uštedřil ránu do ruky. Otočil se k němu a hryzl. Ačkoli hmyzák

zmizel, další mu mezitím stačil zaseknout čepel do ramene a zachytit se klobouku. Jarin divoce, s velkou zuřivostí několikrát nepřítele poškrábal, strhl si z hlavy klobouk a obratným pohybem vyhodil soupeře do vzduchu.

„Tohle je za Alberta!“

Hmyzí bojovník získal kontrolu nad svým tělem jen šťastnou náhodou a ovládl let. Křídla mu rychle kmitala sem a tam. Jarin ale ještě očividně neskončil vymrštil se do vzduchu s kloboukem v jedné a holí v druhé ruce.

Zdálo se, že několikrát nepřítele sekl i hranou klobouku, při každém seknutí vylétli oba o kousek výš, zatímco Jarin do něj bušil holí. Konečně se rozprskl a myšák dopadl na zem. Když přistál, podivně se zkroutil v úhybném manévru. Mrštil kloboukem po nepřítelích, kteří se k němu blížili, a stihl sám vyřídít útočníka stojícího přímo u něj.

Kolem létaly střely z pistole, které vždy bezpečně našly cíl. Tomáš již očividně našel svůj styl boje a nyní kosil jednoho nepřítele za druhým.

Stejně rychle jak souboj začal, tak i skončil. Chlapec se rozhlédl po mýtině, na níž nezůstalo jediné tělo. Ale Tom stále neměl ani škrábanec, zato myšák s loutkou vypadali naprosto příšerně. Jarin na mnoha místech krvácel z četných, zle vypadajících ran, zatímco Denisovi chyběly odsekané kousky dřevěného těla. Zdálo se, že z ran dokonce vytékají pramínky čerstvé mízy.

Tom se na ně zděšeně i lítostivě díval, ale oba jen zakroutili hlavami na znamení, že jsou v pořádku. Za okamžik nemohl uvěřit svým očím oba jeho přátelé se během okamžiku jako mávnutím kouzelného proutku úplně vyléčili. Denisovi dorostly usekané části. To už ale von Guttenhorf zvedal ze země Albertovo kolo a vybídl chlapce, aby se vydali za ním.

Denis s Tomášem přežili svůj první skutečný souboj.

“My nedokážeme cítit bolest, ale o tobě si tím nejsme jistí, proto jsme tě chránili,” vysvětlil Denis poté, co Tomáš nasadil upřímně nechápavý výraz. Jarin dokonce zmínil, že si myslí, že jejich nepřítelé nebyli nic víc než iluze vytvořená onou temnou energií, rozpínající se po světě.

Vraceli se nazpět k malé osadě živých vozidel. Spěchali toutéž pěšinkou, kterou si vyšlapali už na cestě sem. Mezi rychlými kroky se Tomáš v jednom kuse otáčel a díval se kolem. Se strachem, že se vynoří další hmyzí muži, pevně svíral pistol s několika posledními náboji. Jarin mezitím krácel velmi rychle, pomáhal si přitom holí. Chlapci mu sotva stačili.

„Proč mi tak rychle došly náboje?“ ptal se Tomáš.

„Proč sis představil, že ti došly?“ odsekl Jarin.

„Cože?“ nechápal Tom.

„Takže kam teď jdeme?“ přidal se Denis.

„Sémis.“

„Co je Sémis?“ vyzvídal Tomáš.

„Je to město mezi vrcholky tří hor. Skutečně magické veledílo!“ vzkřikl loutkový kluk. „Ale proč vlastně jdeme do Sémisu?“

„Kššš!“ zasyčel Jarin, „musím přemýšlet!“

Díky rychlému tempu se velmi brzy znovu dostali ven ze Zlolesa a jejich nohy opět vstoupily na Velikou louku. Už se zdálo, že zpátky k Albertovi je jen kousek. Měli poté slíbeno, že je zaveze do Sémisu, prý je to odsud nejbližší město.

Kdykoli se pokusili na myšáka promluvit, utišil je, že musí přemýšlet. Stále mlčel. A mlčel až do chvíle, dokud se opět nedostali k plechovému příteli. S úsměvem na tváři mu Jarin předával ukradené kolo. Albert se smál a hned si znovunalezenou součást několikrát naprázdno ve vzduchu vyzkoušel. Fungovala bezchybně.

Na nic už nepotřebovali čekat, proto hned vyrazili. Albert samozřejmě nepotřeboval řidiče, své společníky dokázal vézt sám. Jarin seděl vpředu na sedadle spolujezdce, zatímco chlapci obsadili zadní sedačky. Albert uháněl po cestě ze suché hlíny, vedoucí k dalšímu cíli – k městu Sémis. Tomášovi se zdálo, jako by si Jarin se svým dávným kamarádem něco potichu šeptali, zatímco Denis hovorů nevěnoval pozornost a kochal se pohledem z okénka.

Projížděli opravdu kouzelnými místy. Kolem dokola viděli pouze rozkvetlé květy všech barev, které tvořily různé veliké ostrůvky v sytě zelené trávě. Až po nějaké chvíli se v dáli před nimi na obzoru začaly rýsovat obrysy špičatých skal. Když se trochu zešeřilo, dorazili konečně k úpatí prvních kopců.

Pahorky nebyly vysoké, zato však ostré jako jehly. Dosahovaly výšky maximálně několika sáhů; zdálo se, jako by každý z nich na vrcholku matně vyzařoval jinou barvu. Zdálo se však vysoké, dokonce tak, že viděli jen barevné světlo nahoře. Celé pohoří tak vytvářelo nádhernou podívanou.

„To jsou Hroty,“ vysvětloval Jarin, „je to takové pohoří, v němž každý kopec má svou speciální, jedinečnou barvu. Jsou skutečně nádherné,“ dodal myšák nadšeně. Chlapci nemohli než souhlasit. Zanedlouho však z krásných ostrých skalisek vyjeli a před nimi do tmavého večera jasně zářila světla města Sémis.

„To je nádherné!“ zvolal nadšeně Denis.

Bylo postaveno na obrovské krychli levitující ve středu pomyslného trojúhelníku mezi vrcholky třech nejvyšších hor. Kostka se pomalu otáčela doleva a dolů. Chlapci zírali na město, jež plulo několik set metrů nad zemí. Až na poslední chvíli si všimli, že přijíždí k bráně otevřené dokořán na cestě mezi dvěma ze tří kopců. Háček byl v tom, že nikam nevedla. Za ní byla ta samá cesta, po níž jeli.

„To není možné,“ zašeptal Tomáš.

„Ale je,“ zasmál se Denis.

Albert se touto skutečností nedal zastrašit a projel branou ve tvaru trojúhelníku, aby vyjel na dlážděné ulici.

„Nene!“ vykřikl Tomáš vzrušeně. „Jak?! Vždyť bychom všichni měli spadnout dolů! Jak jsme se sem vůbec dostali?“

„Je to celkem složitá konstrukce založená na přírodních paradoxech a magii. Měli bychom se ale hnout z místa, jinak se nikam nedostaneme,“

odpověděl Jarin. „Je dobré se sem jednou za čas podívat.“

Všude kolem byly mraky lidí. Přečeské budovy všech tvarů a velikostí se tyčily buď do výše, nebo vypadaly, jako by se plazily po zemi. Když se chlapci trochu vyklonili z oken, zjistili, že jedou po něčem, co připomínalo most. Dolů do hlubin země, kam až nedohlédli, byly kamenné budovy zapuštěné do čtvercových jam. Domy navzájem spojovalo množství mostů a chodníků.

„Dívej!“ ukazoval Denis nahoru.

Při tom pohledu se Tomášovi zatočila hlava. Na místě, kde měla být obloha, byla louka s úpatím třech hor.

„Vždyť umřeme!“

„Ne, neumřeme!“ Denis mu položil dřevěnou ruku na rameno. „Je to v pořádku, jen trochu magie.“

Ještě nepadám, ještě nepadám..., uklidňoval Tomáš rozbouřenou mysl. Ne že by jeho snahy měly větší účinek, než ten, že nezačal okamžitě ječet, i to ale společným přišlo vhod.

Cesta nyní vedla místy, která mnohem více připomínala normální město. Tedy – pokud lze za normální považovat i krásné, až pohádkově vyhlížející budovy s množstvím sloupů, fresek, malůvek, mozaik a dalších výzdob, jež Tomáš sotva chápal. Navíc to vypadalo, že Sémis je postaven do několika pater nad sebou, aby byl naplno využit potenciál krychle. Albert se svými cestujícími se právě škrábal do vyšších poschodí.

Zanedlouho už Tomáš žasl nad krásným výhledem, který se mu otvíral do krajiny, na svítící Hroty, jejichž vrcholky v dáli zářily a pomalu přecházely v travnatou pláň. Navazovaly na ni světelné pruhy vycházející z rozličných budov města postaveného ve svahu – jakoby na několika obrovských podlažích. Další četná patra byla zapuštěna hluboko do podzemí.

Místní obyvatelé měli zřejmě v oblibě trojúhelníkové tvary, protože snad všechny štíty domů, vchody a občas i celá budova připomínaly jeden veliký trojúhelník z běžového, pečlivě opracovaného kamene. Výjimkou

nebyly ani terasy podpírané sloupy a zahrádky plné květin nejrůznějších barev. Rodinné domky různých velikostí se stejně jako úřední či společenské budovy utápěly v teplém zlatavém světle pouličních luceren zářících do tmy.

Až nyní si Tomáš všiml, že po ulicích nechodí lidé, ale zvláštní malí tvorové. Měli zaoblené hlavy většinou o něco širší do stran než na výšku, s velikými ústy, která připomínala lidská. Každý z malých roztomilých tvorečků měl obrovské oči, rovněž nápadně připomínající lidské, a velké, dlouhé, téměř zvířecí uši. Vypadaly, že jsou velmi bystré a nic jim neujde.

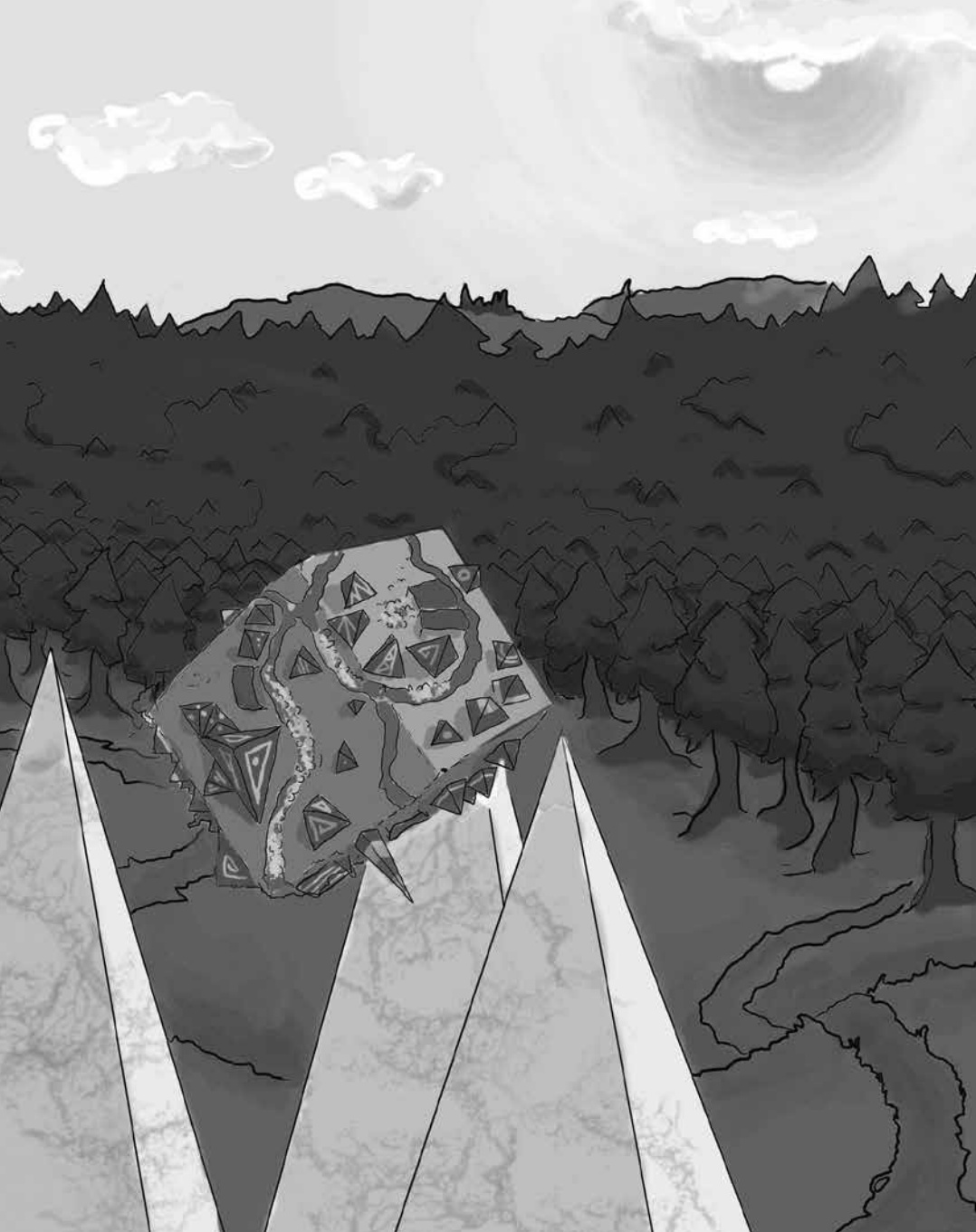
Drobní obyvatelé byli oblečeni v krásných barevných šatech, z nichž na mnoha místech visely trásně či prodloužené pruhy látky. Vrhali na auto udivené pohledy, avšak jinak si vozidla příliš nevšímali a hleděli si svého. Po mnoha dalších zatáčkách a odbočkách konečně vůz zastavil na malém náměstí.

Bylo ze všech stran obklopeno vysokými starobylými budovami s ostře zkosenými střechami.

„Už o nás ví?“ zeptal se Jarin.

„Měl by,“ odpověděl Albert a třikrát hlasitě zatroubil do noci.

V jednom okně se rozsvítilo a vykoukla z něj veliká elipsovité hlava dalšího obyvatele Sémisu. Hned zase zalezla a z domu se začal ozývat dupot, který se přibližoval, jak maličký tvoreček utíkal po schodech dolů. Jarin se otočil k chlapcům s vážným výrazem: „Je to moc inteligentní muž a vážený mág, chovejte s k němu s úctou,“ pronesl a vypadalo to, že se je pokouší vychovávat. „Všechno vám vysvětlí po cestě,“ dodal.

4.

Po zdvořilých pozdravech vyrazili z města s novým spolucestujícím. Vůz mířil k řece Dravici jmenovala se tak podle dravého proudu. Přejel veliký starý most a mířil dál do kraje za řekou. Všude už panovala neprostupná tma, pouze obrysy ještě černější než noc jim prozrazovaly, že se blíží k horám.

Tomáš, stejně jako jeho dřevěný kamarád, se pokoušel vidět z okolního světa co nejvíc. Mířil očima na mohutné černé obrysy, jež se vypínaly až vysoko k nebi. Vtom promluvil Jarin: „Myslím, že už nastal čas, aby vám můj dlouholetý přítel a veliký učenec, ctihodný Agnoik vysvětlil, kam vlastně jedeme a něco málo vám řekl o sobě.“ Významně pohlédl na podivného vědce a v jeho hlase byla jasně patrná nejistota a očekávání.

Na Tomášovy poměry byl čaroděj skutečně malý, vysoký asi jako on sám, ale očividně o mnoho starší. Měl útlé tělo s tenkými končetinami a velkou hlavou. Tvář mu zdobily obří šišaté oči a vlídný úsměv. Husté vlasy měl stažené do krátkého účesu, který připomínal koňský ohon. *Čaroděj má přeci být vysoký, s dlouhými vousy a zahalen v dlouhém plášti,* myslel si Tom.

„Mé jméno je Agnoik a jsem pouhý vědec a mág, abych uvedl na pravou míru Jarinova slova. Studuji, mohu-li být přímočarý, lidi, příchozí do našeho světa. Tedy lidi, jako jsi ty, Tome. Rád vás oba poznávám.“

Tomáš potřásl vědci rukou: „Já jsem Tomáš, také vás rád poznávám. Jste skřítek?“

„Tomáši!“ okřikl ho myšák.

„V pořádku,“ zasmál se Agnoik, „jsem keoe. Se skřítky jsme vlastně velmi vzdálení příbuzní. Asi jako vzdálený bratranec ze zahraničí, se kterým se vidíš jednou za tři roky. Snad ti to nepřijde moc matoucí.“

Tomovi to ani moc zvláštní nepřišlo, vždyť za poslední dobu si zvykl na mluvící myši a auta, takže laboratoř v horách ho nechávala vcelku

klidným. Koneckonců to, co prožívá, je jeho sen, nemá se čeho bát. Albert právě vyjížděl na jednu ze válcovitých skal lemovanou úzkými stezkami.

Říkají, že se zde nic neděje náhodou a že sem chodí lidé. Tím pádem mě možná dovedou k mé hračce. Tomáš se utápěl v podobných úvahách, když Agnoik opět promluvil: “Avšak má to i svou lepší stránku, tedy že jedeme do nádherných smíšených pralesů, kde rostou jak obří stromy, tak i houby, a Arnoikova laboratoř se nachází na vrcholku skály a je z ní naprosto nezaměnitelný výhled.”

„Jak se Sémis udrží ve vzduchu?“ dotíral Tomáš.

„Má dost otázek, co?“ zasmáli se myšák s *keoe*.

„Celý Sémis je založen na tom, že každý předmět má své gravitační pole a přitahuje k sobě ostatní. Nemá cenu tvou mysl zatěžovat celými složitými koncepty a výpočty, ale v zásadě jde o to, že každý kámen ve městě byl upraven tak, aby jeho gravitační pole přesně zapadalo do plánu konstrukce. Vlastně jsme navrhli město a pak upravili každý jeho kámen. S pomocí magie, samozřejmě.“

Tomášovi toto vysvětlení prozatím stačilo a začal pošťuchovat Denise. Všude kolem bujela vegetace. Ve tmě se hrdě tyčily do výše tmavé květy rostlin na silných stoncích, či se naopak plazily po zemi, nebo obrůstaly skalní zdi. Už před nějakou chvílí si všiml, že Albert nezanechává v trávě stopy. To jej fascinovalo téměř stejně jako samotné okolí. Zaujala ho představa kouzelnické laboratoře a obřích hub. Stále si nebyl jistý, zda si to představuje správně.

Poklidná cesta a únava z předešlé námahy ho rychle ukolébaly ke spánku.

Když se vzbudil, byla stále noc. A pořád byli na cestě. Vše, co neozářovala Albertova žlutá světla, působilo až příliš tajemně. Agnoik vedl s Jarinem tlumený rozhovor, ač chlapec napínal uši sebevíc, nerozuměl mu.

Po očku se podíval, zda Denis spí. Opravdu spal. Neslyšel slova spolucestujících, ale nějak cítil, že by jej měla zajímat.

Než se však nadál, znovu usnul a otevřel oči až ráno, když vůz zastavil. Slunce jasně svítilo. První, co Tom viděl z okna vozu, byla jasně zelená tráva, kypící zdravím a životem. Chlapec se podíval na Denise, také se právě probírajícího ze spánku, a nadšeně vyskočil z auta na rozkvetlý palouček.

Užasle se rozhlížel kolem. Vůbec nechápal, kde se to s kamarádem ocitli. Na jedné straně palouček ohraničoval les. Když se Tomáš otočil kolem dokola, nemohl přehlédnout dva téměř pohádkově vypadající domy, sousedící se světle šedivou skalkou. O kus dál už tvořilo hranici palouku jen prázdná a chlapci došlo, že asi stojí na vrcholku některé ze sloupovitých hor.

S Denisem v patách se rozběhl k okraji. A skutečně, otevřel se mu výhled do širé krajiny pod nimi. Vytřeštil oči a s otevřenou pusou zíral na další kopce, které vypadaly přesně jako ten, na němž stáli. Tento pohled se však nabízel pouze z jedné strany, veškerý ostatní prostor, i ten mezi zvláštním pohořím, vyplňovala neprostupná džungle.

Klobouky hub, které prorůstaly pralesem, zdobily skvrny nejrůznějších barev a velikostí. Snad žádný strom zde neměl stejně zbarvené listy jako jeho souseď vedle.

„Má ta džungle vůbec konec?“ přemítal Tomáš nahlas.

„To nevím, ale jednou to zjistím! Projdu celý svět skrz naskrz a pak i ten tvůj,“ plánoval Denis.

„U nás možná způsobíš dost rozruchu.“

„Proč bych měl?“

„Nemáme moc živých a mluvících loutek. Vlastně ani jednu, pokud vím.“

„Tomu nevěřím. Určitě mě jen lakuješ!“

„Ne, fakt!“ naléhal Tomáš.

„Uvidíme, uvidíme,“ pronesl konspiračním tónem loutkový chlapec.

V korunách vysokých stromů i na skalních stěnách se zjevně dařilo

liánám a popínavým rostlinám. Pozornost chlapců však náhle upoutal zvuk vycházející od malé skalky, u níž stála dvě obydlí.

Bylo to prásknutí dveří stavení napůl zapuštěného do malé skály na vrcholu hory. Druhý domek stál od chlapců dál, jen několik kroků od prvního. Za ním bylo možné vidět plošinu vedlejší vysoké hory.

Oba domky měly základy a spodní části vybudované z velikých šedivých kamenů, vzdálenější měl dokonce i terasu postavenou ze zdiva; vedlo na ni několik schodů se zábradlím. Horní patro obou domů bylo postaveno ze dřeva s množstvím nejrůznějších visutých výklenků a arkýřů, jež musely být často podpírány speciálními sloupky, aby se nezřítily. Společně s křivými kamennými komíny a nezvykle prohnutými střechami působila obě obydlí až pohádkově.

U budovy se zelenou střechou stáli Jarin s Agnoikem. Oba vypadali velmi dobře naladěni. Vykročili směrem k chlapcům. Ze vzdálenějšího domu se střechou vybledlé fialové barvy se také ozvalo bouchnutí dveří. Zraky všech se otočily tím směrem.

Na malé terase se objevila postava ve fialově rudém hávu. Musel to být sám mistr Arnoik, jelikož zjevně patřil ke stejné rase jako Agnoik, byl jen mnohem starší; jeho povislá kůže kolem očí a tváří budila dojem, že má velmi blízko ke stovce, ale oči měl stále bystré, pronikavé, plné života. Síla pohledu a planoucí touha po životě prozrazovaly zkušenosti a možná i mnohem vyšší věk než pouhou stovku. Podobně jako oči. Bílé vlasy měl na svůj věk nezvykle husté a rozčuchané.

Tomáš si představoval mistra čaroděje úplně jinak, ale nyní mu přišlo, že Arnoik přirozeným způsobem ztělesňoval všechny atributy velmistra magie.

Arnoik se široce usmál a odhalil tak plno malých ostrých zoubků. Rozpřáhl ručky a rozběhl se k chlapcům. Vypadal trochu jako bláznivý kouzelník, jenž právě s nadšením běží vyzkoušet nový, patrně zcela šílený trik.

Stařík brzy dohonil Jarina s Agnoikem, k udiveným chlapcům dorazil

ještě dříve než mladší kolegové. „Vidím, že si užíváte pohled na džungli!“ zvolal radostně Arnoik. Kluci se na sebe rozpačitě podívali a nejistě přikývli.

„Že je naprosto úžasný?! Když se podíváte támhle, ve směru, kde zapadá slunce, můžete vidět Člankovanou zem, trochu více na jih je pak Sémis, odtud jste právě přijeli, a...“ mistra Arnoika přerušilo zdvořilé odkašlání Agnoika. Malý tvoreček nadskočil, až jeho fialová róba při náhlém pohybu zavlála, a otočil se k Jarinovi a ke svému někdejšímu žáku, kteří k nim mezitím došli.

„Jistě, jistě, jistě,“ brumlal si napůl sám pro sebe a napůl k myšákovii a Agnoikovi. Všichni tři se nyní vážně podívali na chlapce. Začali je seznamovat s tím, proč jsou vlastně tady v horách a co se tu bude dít.

Je tu laboratoř, kterou vybudoval sám Arnoik již před dlouhými roky, a v níž pracoval od svých prvních pokusů a objevů. Na tomto místě ji postavil právě proto, že zde byl klid jako nikde jinde, cítil z okolí silnou koncentracii magické energie a navíc byl odsud nádherný výhled do celého širého kraje.

„Už dlouhou dobu se po tomto světě rozmáhá a rozlézá podivná temná mlha,“ vysvětloval Jarin, „halí vše, jako by si to prostě *vzala* a už nikdy nevrátila. Mění živé bytosti a zdá se, jako by ničila jejich přirozenost, žádnou z nich už poté nejde poznat a hlavně... všichni se pak chovají zvláštěně.“

Dost dobře nevěděl, jaká má volit slova, jelikož tma, o níž mluvil, nezpůsobovala jen to, že se rozumné bytosti a zvířata chovaly pouze zvláštěně, ale přímo nepochopitelně a nesnášenlivě ke všemu ostatnímu. To však chlapcům říkat nechtěl.

„Vždycky zde byli lidé obdobně jako ty, Tome,“ chopil se nyní slova Arnoik, „kteří zajišťovali správný chod věcí. Vždy sem na chvílku přišli a pak zase odešli, když se uzdravili. Někteří zde zůstali, pak se stali jedni z nás...“

„Jako můj táta, který býval řezbář, jenže už není a...“ pokusil se do hovoru vmístit Denis

„A v tom je ten problém,“ skočil mu do řeči mistr. „Už dlouhé roky sem nepřišel žádný člověk, až na tebe. Nikdo, kdo by pouze svou přítomností držel tu prokletou věc zpátky. A ta, jak ucítila, že má šanci, začala se až moc rozlézat a bojím se, že se nezastaví ani před tebou,“ po posledních slovech se mistr nervózně podíval na von Guttenhorfa a Agnoika. A pokračoval: „Jde o to, že sem už možná nikdy žádný člověk kromě tebe nepříjde a my nevíme, co dělat, protože nemáme v sobě to, čemu se u nás říká *esence*. Nás si vezme okamžitě, zatímco vy lidé se dokážete bránit a vzdorovat jí. A ona to ví.“

Tomáš udiveně těkal pohledem z kouzelníků na Jarina a zase zpět na kouzelníky. Nechápal. „To vás jako můžu zachránit jen já?“ vypravil ze sebe po dlouhé chvíli tíživého ticha. Bylo zřetelně slyšet, jak si myšák oddechl a hned zvučným hlasem souhlasil: „Jo, v podstatě jo.“

„Takže to je nějaká pohádka? Já jsem hrdina? A co mám dělat?“ Tomáš byl nadšen, protože to skutečně bylo jako v pohádce! Agnoik se očividně chystal něco říct, ale starý mistr mu dupnul na nohu, takže se ozval jen bolestivý sten.

„Přijeli jsme k laboratoři, abychom tě naučili, jak se bránit,“ seznámil ho konečně s celou pravdou starý mistr. Nedodal však, že kromě něj nemají žádné další řešení, dokonce ani náznak, co s podivnou tmavou mlhou dělat, stejně jako spoustu dalších věcí, které chlapec zatím nepotřeboval znát. Spíš bylo dobře, že víc neví.

Arnoik pokynul zdvořile, podle nejlepších zvyků rasy *keoe*, všem ostatním, aby ho následovali. Sám se vydal dále směrem od dvou domků. Prošli po měkké sytě zelené trávě až za nízkou skalku na plošině.

„Jak to myslíte, že se potřebuji bránit?“ pronesl Tomáš do ticha.

Arnoik se prudce otočil a zadíval se chlapci přímo do očí. Zatím totiž byli zhruba stejně vysokí: „Jak už jistě víš, nic se tu neděje náhodou. Ona mlha, respektive *Tma*, jak jsem ji pracovně nazval, zde musí být z nějakého důvodu. Začala se šířit, když se přestali objevovat lidé. Myslím, že je

to jako živá bytost, která přemýšlí a cítí. Nejspíš už o nás ví, nejspíš už ví i o tobě. Cítíš na sobě pohled chladných očí, Tomáši?”

Tomáš nevěděl, co odpovědět, proto jen přikývl. Průvod se dal opět do pohybu.

Už po několika dalších minutách chůze se před nimi objevil cíl jejich cesty. Podivuhodná kamenná stavba napůl zapuštěná právě do pahorku, kolem kterého šli. Tmavě šedivé stavební kameny se vypínaly do výšky ve tvaru trojúhelníku a proti pálicímu slunci se krásně leskly. Na čelní straně a po stranách budovy byly vysázeny mohutné pruhy bleděmodré mozaiky, jež přesně kopírovaly její tvar a navzdory zářícímu slunci slabě svítily.

„Toto je má laboratoř!“ zvolal pyšně Arnoik a zrychlil krok. Ostatní mu byli v patách. Brzy již procházeli velkým vchodem bez dveří do podivuhodných prostor. Jarin už po cestě chlapcům říkal, že *keoe* byli vždy zběhlí ve vědě a magii, proto se také většina z nich upínala k alchymii, čarodějnictví a k něčemu dalšímu, čemu sami říkali „technologie“.

I myšákovi se zatajil dech při pohledu na vybavení budovy. Bylo tu naprosto všechno. Pracovní stoly zaplněné papíry, přístroje, všelijakými udělátky a často i nádobami s různými látkami ve skleněných baňkách. Mistr čaroděj spěšně procházel svým královstvím a brumlal něco o předchozím výzkumu. Na tabulích a zdech se táhly řádky dlouhých rovnic a zvláštních symbolů.

Při výzkumu *Tmy*, jak to Arnoik nazval, prý narazil na jakousi zvláštní přítomnost života. Musí to ještě řádně prozkoumat, ale začal pojímat podezření, že to je nějaký samostatný živočich.

Tomáš byl uchvácen vším, co zde viděl, tudíž ani neprotestoval, když jej Arnoik vyzval, aby se posadil do křesla. Pevně sevřel stříbrnou zářící kouli, do níž ústilo stejně barevné magické vlákno, jež mu vtiskl do ruky starý mistr.

„Bude se ti zdát sen,“ začal Arnoik vysvětlovat, zatímco pobíhal po místnosti a připravoval vše potřebné. „Je velmi důležité, abys nám pak

řekl, co jsi viděl, chápeš?“ ptal se naléhavě chlapce. Ten horlivě kýval hlavou na znamení souhlasu.

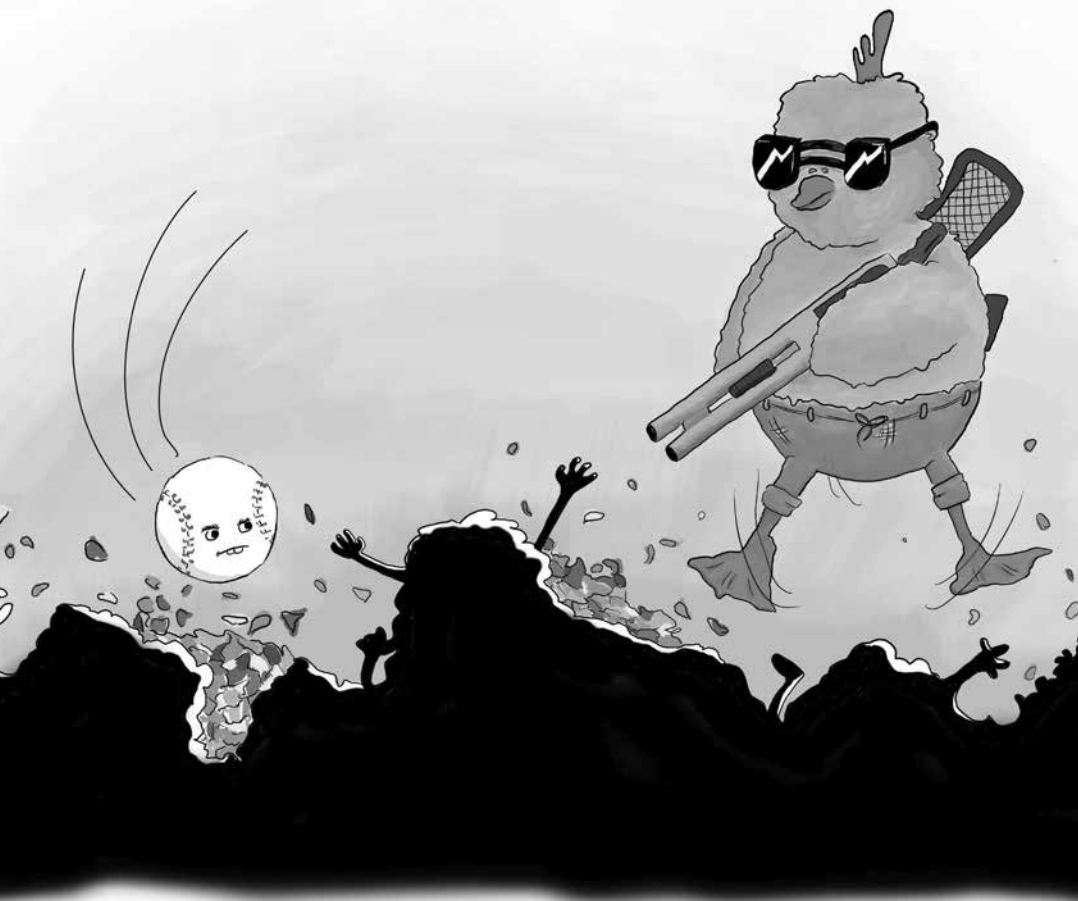
Starší *keoe* udělal několik kroků k přístroji, nad nímž ve vzduchu zářily světelné obrazce. Kouzelník rychle některými z nich pohnul tím, že naznačoval pohyb rukou. A kolem stříbřitého vlákna se okamžitě objevily malé záblesky energie, které se po provaze rozšířily až na Tomáše.

Nebolo to, naopak docela příjemně šimralo. Tomáš jednou dvakrát zamrkal a pak mu hlava klesla, jako by usnul. Denis zatajil dech, ačkoli věděl, že mu nic nemůže ublížit.

„Takže jste ho poslal přímo do středu té mlhy?“ vyslovil nahlas myšák své obavy.

„Ale jen ve snu, nemůže se mu nic stát,“ uklidňoval ho Arnoik.

Tomáš se rozhlédl kolem sebe. Přísahal by, že jeho vědomí vystřelilo temenem hlavy ven a ocitlo se na tomto místě. Nebylo tu nic, nic než černočerná tma. A na zemi čtvercová síť šedivé barvy, na černém podloží sotva viditelná. Nestačil se ani ohlédnout na druhou stranu a zavolat, když už zase cítil, jak je jeho duše někam vlečena.

5.

Otevřel oči a byl opět v laboratoři. Mistrovi popsal vše, co viděl, avšak ten jen nespokojeně kroutil hlavou a říkal, že tohle se stát nemělo. Po starší čaroděj znovu nastavoval zařízení, aby znovu poslal chlapce do říše snů. Jenže Tomáš se zas, a ještě několikrát, objevil na tom samém místě. “Hloupá, nanicovatá věc!” Mistr uštědřil přístroji kopanec. Zoufalý Arnoik už dlouhou dobu se zápaleně něco nastavoval na zařízení společně s Agnoikem. Chlapci se mezitím bavili s von Guttenhorfem o místní džungli.

“Prý je to nejdivočejší místo na světě, žije v ní bezpočet nejroztodivnějších tvorů a stvoření všech možných ras a druhů.” Když Jarin popisoval podivné plazy, přerušil jej Agnoik zdvořilým odkašláním. Okamžitě k sobě nasměroval pozornost ostatních.

„Můžeme? Zkus si zapamatovat vše, co uvidíš.“

Tomáš pokývl hlavou, která mu vzápětí znovu klesla na hruď.

Opět se podivným způsobem přemístil, tentokrát ale jinam. Na zemi tu ležely malé černé oblázky a kolem byla neprostupná tma prosycená šedo-bílou mlhou, která v obláčcích prolétávala kolem. Teď se skutečně bál.

Zapamatovat si všechno, co uvidíš. Tak zněl příkaz. No dobře, je tu tma, černé kameny a ještě víc tmy...

Nasucho polkl a udělal několik kroků dopředu. Chtělo se mu křičet, malé srdíčko mu běželo jako o závod. *Kde to jsem?* bylo jediné, na co dokázal myslet.

To ticho!

Byly slyšet jen jeho kroky, proto se téměř nehýbal. Znehybněl hrůzou z vlastního pohybu. Nyní se mu zdálo, jako by ho skutečně popadla sama smrt. Zamrazilo ho a vyděsilo, že slyší něčí hlasitý dech.

Prosím, hlavně at to není...

Pomalou otáčel hlavou a netrvalo dlouho, než uviděl obrovské nozdry. Veliká černá tlama vypadala jako dračí, měla množství bílých zubů, které z ní trčely nahoru i dolů, i když byla zavřená.

Neviděl stále nic jiného než obrovskou plazí tlamu. Ta se pomalu otevřela a řady ostrých zubů se posunuly o kus blíže.

Vyjekl.

Neměl bys tu býýýt, zaznělo mu v hlavě mrazivé syčení.

Čarodějové očividně slavili triumf, hrdě se na sebe dívali a přijali s uspokojením, že je chlapec v bezvědomí tak dlouho. Povznesená nálada se přenesla i na další dva přítomné.

Tomáš se po nějaké době přeci jen vzbudil. Bylo to mnohem prudší, než si čarodějové představovali. Celý zpocený a vyděšený natáhl ruku, jako by chtěl sevřít Denisovu, ale jen se mu nekontrolovaně klepala.

„Tomáši,“ objal ho kolem ramen konejšivě Jarin.

„D-d-d-d-rak!“ vykotal ze sebe Tom. „Měl s-s-spoustu zubů a řekl, že tam nemám co dělat a poslal mě sem!“

Všichni na sebe nervózně pohlédli, jen oba *keoe* uznale pokývli hlavou.

„Povedlo se to,“ začal mladší z nich, „skutečně ses dostal až do srdce něčeho, čemu zatím říkáme *Tma*, ale jednou pro to vymyslíme lepší název,“ vysvětloval Agnoik.

„Myslíme si, že je to něco jako živý tvor, nebo je možná někým řízen. Zkrátka, umí přemýšlet a nějak se chovat...“ pokračoval nejistě mistr a snažil se, aby ostatní porozuměli. „A abychom proti tomu dokázali účinně bojovat, musíme zjistit, jak se v určitých situacích zachová.“

Tomáš vůbec netušil, kam tím starý mistr míří, avšak musel přiznat, že ho tlama a tvor, kterého neviděl celého, nejen vyděsil, ale také ohromil a svým způsobem i uchvátil. Možná by se rád vydal do toho snu znovu, a tentokrát by „to“ lépe prozkoumal.

Ze zamyšlení je vytrhla až další Arnoikova slova: „A proto bychom vás tam rádi poslali všechny, abychom zjistili reakci toho záhadného tvora, jenž má to všechno na svědomí.“

Rozhostilo se ticho.

„Já jsem pro,“ řekl bez velkého sebevědomí v hlase Tomáš. Příliš si neuvědomoval nebezpečí, které jim všem hrozilo. Jen koutkem oka zahlédl, jak Jarin zavrtěl hlavou a zaklel, ale posléze také souhlasil. Myšák očividně cítil zodpovědnost, když došlo na lidského chlapce.

Nakonec šli všichni kromě starého mistra. Posedali si do kroužku vedle sebe, přesně jako seděl Tom. Každý dostal do ruky malou stříbrnou kouli, ze které jako by vycházel světelný provazec vlnící se ve vzduchu. Po chvíli se všechny paprsky ve středu spojily.

Arnoik dokončoval poslední nastavení a poté sebejistě vzhlédl k ostatním. Povzbudivě se na ně usmál a zeptal se, zda jsou připraveni.

„Ano,“ odpověděl Denis.

„Ne,“ řekl Jarin.

Za několik okamžiků všem kromě starého čaroděje klesla hlava na hrud'

Všichni čtyři stáli vedle sebe na černých oblázcích. Byli k sobě přitisknuti zády a rozhlíželi se kolem. Tušili nebezpečí. Denis, ještě nezkušený v boji, se již nyní kryl za štítem a vyzývavě mířil mečem do neznáma.

„Je to stejné místo jako předtím?“ zeptal se Agnoik.

„Ano, je.“ Pak se Tomáš natáhl k Denisovi a zašeptal mu do ucha: „Vzal sis náhradní trenky?“

Čaroděj, který je doprovázel, na nic nečekal a položil na zem k chlapci neznámé zařízení. Nad jeho povrchem se objevilo podobné světelné ovládání jako nad přístrojem, díky němuž se dostali do snu. „Braňte mě, pokud to bude nutné, já musím shromáždit nějaké informace,“ zašeptal. Vypadalo to, jako by měl strach, aby hlasitou řečí někoho nepřilákal.

Chlapec si nervózně tiskl dřevěnou pušku k rameni, držel ji už předem zvednutou a připravenou vystřelit. Nyní se i myšák nachystal k boji. Něco bylo ve vzduchu. Když si čaroděj všiml, že von Guttenhorf si připravuje hůl jako zbraň, nervózně vzhledl od práce a podíval se kolem.

Už se kolem nich hromadily.

Malé příšerky, ne větší než on sám, zhruba stejně veliké jaké keoe nebo devítileté dítě. Přicházeli k nim ječouni! Chlupatá stvoření, v podstatě jen buclaté tělíčko šiřatého tvaru, na němž byly usazeny dvě obrovské oči a velká pusa plná zubů. Tmavé chlupy jim rostly v dlouhých pramenech od hlavy dolů. Vypadala trochu jako chodící keřiky s tenkýma ručkama, zakončenýma širokými dlaněmi. Nohy, jež také vypadaly jako tyčky, se dole měnily ve veliká chodidla s vysokými nártý.

Nejprve se tvorové hemžili jen kolem Jarina, ale nyní se již objevovali úplně ze všech stran. Zdálo se, že kolem nich uzavřeli kruh, stále si však drželi odstup na několik desítek kroků. O těchto stvořeních se říkalo, že propadli *Tmě* jako první. A skutečně, Agnoik je téměř nepoznával. Ačkoli vypadali fyzicky stále stejně, zdáli se mu úplně jiní než dříve.

„V pořádku, jsou to jen ječouni!“ zavelel Jarin. „Jsou přátelští.“

„Takže tady skončili?“ přemýšlel nahlas Agnoik.

„Přicházíme v míru! Nabízíme pomoc!“ Jarinova slova zněla pustinou. Bez odpovědi.

Po dlouhé době ticha, kdy na sebe bojovníci obou stran jen vyzývavě pokukovali, všichni chlupatí tvorečkové jako jeden tiše zvedli ruce s obřimi dlaněmi vysoko vzhůru.

„Stříle!“ vykřikl von Guttenhorf na Toma, který konečně s úlevou z uvolněného napětí zmáčkł spoušť. První ječoun se rozprskl v dešti barevných obrazců. Zatím už Agnoik zase horlivě pracoval, aby odsud mohli co nejdříve zmizet. Nejzkuřenější z bojovníků máchl naprázdno holí zakončenou pánvičkou, vyzývavě několikrát přešlápl a pokynul přední tlapkou nepřítelům, aby si pro něj přišli.

“Tak poood', poood' si pro teflon,” syčel.

Všichni chlupatí bojovníci jako jeden spustili válečný pokřik. Ozval se strašlivý jekot. Zněl jako halekání malých dětí, a za doprovodu hroživého zvuku se vrhli na Toma a ostatní. Ozývaly se další a další výstřely, patrony hlučně padaly na kameny, jak Tomáš rychle přebíjel. Už chytil mušku a nyní se rychle otáčel na všechny strany. Snad žádná jeho střela neminula cíl.

Jarin procházel mezi svými soupeři jako nějaký obr. Kousali ho velikými plochými zuby všude, kde to jen šlo, ale on je zkušenými údery pánví na holi posílal ve spršce barevných geometrických obrazců na lepší místo. V několika posledních chvílích začal bojovat stále zuřivěji, protože nepřátel neubývalo, tlačili se stále vpřed. Už už hrozilo, že dosáhnou na Tomáše, a od něj to byl jen malý kousek k čaroději, který musel být chráněn.

Při každém úderu štítu, který Denis používal proti ječounům jako zbraň, se ozývaly tupé rány. Ostří meče se stále zakusovalo do chlupatých tělíček, která se vzápětí rozprskla na změt barevně zářících čtverců a trojúhelníků.

Už byli příliš blízko, Tomáš musel o krok ustoupit. Téměř zakopl o čaroděje. Ten znovu zvedl hlavu, poprvé od chvíle, kdy se sklonil k práci. Zaklel v jazyce učenců. Namaloval do vzduchu prstem několik symbolů, za jeho ukazovákem zůstávala fosforeskující čára. Poté se runy rozplynuly a on znovu sklonil hlavu ke stroji.

“Už jen pár okamžiků!” křikl.

„Tolik času nemáme!“ zněla Jarinova odpověď z bitevního pole.

Zazněla ostrá rána, nejbližší řady ječounů se vznesly do vzduchu a odletly několik sáhů zpět, odkud se poté jen vznesl barevný mrak obrazců. To zafungovalo Agnoikovo kouzlo. Potřeboval však víc času, už jen trošku.

Smyčka se neustále stahovala. Tom už dokonce musel opět vytáhnout revolver, ve flintě mu totiž došly náboje. Pot mu stékal po obou tvářích.

Možná zde všichni čtyři zemřou ještě dřív, než budou mít šanci cokoli o *Tmě* zjistit. Čaroděj to bral jako jednu z možností a jeho mistr jistě taky, ač to nikdy neřekl nahlas. Ale bylo jasné, že se *Tma* bude bránit.

Udělej něco! zakřičel Tom v duchu směrem k čaroději.

Nebylo vidět dál než na několik kroků, zatímco mlhou proudily nekonečné davy ječounů. *Tmu* náhle prořízlo několik ostrých záblesků. Na mnoha místech to v záplavě chlupatých bytostí bouchalo a objevila se světla geometrických obrazců.

Kolem Jarina znovu prolétlo pár energických střel tvaru koule a vybuchly v armádě ječounů. Nový spojenec konečně ukázal svou tvář.

Nikdo ho neznal. Bylo to podivné vysoké kuře se slunečními brýlemi, v křídlech svíralo obrovskou zbraň. Zvláštní pták jako by byl zrozen pro boj, klidně se blížil v otrhaných kratasech převázaných jen vybledlým lanem, za hlavou mu čouhala rukojeť neznámé zbraně.

Přebíjel a pátil jednu střelu za druhou do společných nepřátel. Tomáš by přísahal, že kolem nově příchozího létá míček na baseball. Hlaveň obrovské zbraně, již kuře svíralo, se začala proměňovat. Různé části se vysouvaly a zase zasouvaly, jak bylo třeba. Podivná věc se vždycky celá přeskládala a stvořila úplně novou zbraň. Kuře bylo skutečně stvořeno pro boj. Vypadalo to, že se s ním nikdo nemůže měřit.

Živočich se zastavil. Pořádně zamířil a stiskl spoušť svého zařízení nástroje, který připomínal ruční kanón. Z obrovité hlavně vyšlehl mohutný sloup světelné energie, jenž se rychle rozproudil a všechny zasažené ječouny měnil na mračna barevných obrazců.

Ale ani tento ničivý sloup nedosáhl nekonečně daleko, měl dostřel pouze několik desítek kroků. Bohatě to však stačilo k tomu, aby ptačí bojovník svým zásahem získal pro všechny několik sekund drahocenného času. Bylo to potřeba, než k nim skrze mraky zářících zbytků chlupáčů doběhnou ti přeživší.

„Vezměte mě s sebou zpátky!“ křičel pták, aby přehlušil ječící armádu.

Agnoik se na nového spojence poíval. Bylo mu jasné, že podivný opeřenec v tomhle snu nejspíš uvízl, a že to pro něj není nic příjemného. Pokývl hlavou a vrátil se ke sbírání dat. Už mohli skoro jít, jen ještě zaznamenat posledních pár informací.

Agnoik konečně začal otvírat portál zpět do laboratoře. Kuře válečník se zoufalým skokem vrhlo přímo doprostřed společníků. Zrovna když vybledly poslední barevné záblesky z mrtvých ječounů a objevily se nové ukřižené tváře, bílé světlo spolkló všechny nezvané hosty ve snu a za okamžik zhaslo.

6.

V tomtéž okamžiku snílci procitli. Spolu s nimi se vrátil i jejich podivný zachránce, Tomáš nyní jasně viděl míček létající okolo kuřete-válečníka. „Božo?!“ ozvalo se zezadu. Pták se otočil, podíval se přes veliké módní sluneční brýle a nadšeně vykřikl překvapivě hlubokým hlasem: „Arnoiku?“

Oni se znají? napadlo okamžitě Tomáše

„Říkal jsi, že to bude jen snová projekce!“ rozkřikl se na celou laboratoř Jarin.

„Taky že byla,“ odpověděl klidně Arnoik, „naprosto neškodná.“

„Byli jsme napadeni. *Skutečně* napadeni!“

„Skoro mi utrhlí ruku, ještě že je dobře přišroubovaná,“ posteskl si Denis.

„A pokud to byl jen sen, jak se sem dostali oni?“ ukázal Jarin na Boža s míčkem.

„Dovolte mi představit Boža a Joža, znamenité válečníky,“ změnil Arnoik téma rozhovoru.

Oba se hned k sobě rozběhli a málem se objali. Srdečně se pozdravili – jeden napřáhl malou ručku se čtyřmi prsty, druhý křídlo. Baseballový míček kolem nich zakroužil. Měl dvě obrovské oči kryté hustým černým obočím a široká ústa, z nichž mu neustále vykukovaly dva přední zuby.

Božo posunul brýle nahoru na nose a vyzývavě opřel o rameno zbraň, která se znovu proměnila nyní byla skutečně obrovská a děsivá. Jarinovi se už delší dobu vkrádaly do mysli pochybnosti, a teď se jeho obavy jen potvrdily.

Tohle nebude nic bezpečného a vzhledem k událostem minulých let – k době, kdy tento svět nenavštívil jediný člověk. Uvědomil si, že musí Tomáše chránit, nikoliv jej používat jako zbraně v boji proti *Tmě*. I když bylo jasné, že chlapec by mohl být díky lidskému původu skutečně mocným nástrojem.

„Pověz, příteli,“ promluvil opět starý čaroděj, „co jsi zjistil o našem protivníkovi?“

Božovi zmizel z tváře sebejistý výraz a trochu posmutněl. Dokonce i puška se mu opět proměnila, nyní měla podobu malé pistolky.

„Vlastně téměř nic, jenom jsme tam uvízli a skoro umřeli,“ přiznával ptačí bojovník, „Arnoiku, tři a půl oběhů měsíce jsme tam strávili a sotva se udrželi naživu. Ale půjdu tam klidně znova,“ zase začal vypadat odhodlaně. „Jenže ne hned. Vím však, na co a kde musím najít odpovědi, jdu je hledat k prvnímu dědulovi,“ shrnul své poznatky z děsivé zkušenosti ve *Tmě*.

„Pánové,“ vmísil se do hovoru von Guttenhorf, „s dovolením.“ Protlačil se kolem Agnoika dopředu: „Nepomýšlíte snad na to, že použijete tady Toma jako nějakou zbraň, že ne?“ díval se starému mistrovi přímo do velikých očí.

Kouzelník se nervózně podrbal na temeni a rozčuchal si světlé vlasy. „No, vlastně... ne bez jeho souhlasu.“

„Ten chlapec musí sledovat znamení, dokončit hru, dostat svou věc a vrátit se domů,“ vysvětloval myšák klidně, ale rozhodně.

„Jistě, nikdo ho nenutí.“ řekl smířlivě mág.

„Haló, já jsem tady!“ ozval se chlapec dotčeně.

„Tomáši, máš už nějakou nápovědu?“ otočil se Jarin směrem k chlapcům.

„Zatím jsem nic nenašel,“ přiznal Tom.

„Ach, je to už ale strašně dlouho,“ povzdechl si von Guttenhorf.

„Tohle celé může být jeho vodítko. Obávám se, že musíme zajít k jednomu z dědečků pro radu,“ ozval se Denis.

„Zřejmě ano,“ smířil se s událostmi Jarin, „takže máme společnou cestu!“ otočil se vzápětí radostně k překvapenému Arnoikovi.

„A ano...“ vykotal ze sebe mág zklamán tím, že musí dát přednost putování vozem před pohodlnější a rychlejší teleportací.

Ještě to odpoledne se všichni naskládali do Alberta. Chlapec by se vsadil,

že když sem přijeli, vůz nebyl takhle veliký, ale neodvažoval se nic říct. Místo toho jen seděl a tiše se díval z okénka. Přál si najít svou hračku, ale jen proto, aby věděl, že se bude moct vrátit domů. Líbilo se mu tady, ale poprvé od doby, kdy přišel, začal přemýšlet, zda ještě někdy uvidí tatínka a maminku.

Navíc i jemu, malému klukovi docházelo, že zde půjde o mnohem víc než o pár chlupatých příšerek s neskutečně pronikavými hlasy. Všichni mluvili o jakési *Tmě*, tvářili se až moc nečitelně a jemu ani Denisovi nechtěli nic říct.

Zeptám se dědečka na všechno, co potřebuji vědět. Určitě mi bude moct odpovědět a pak se můžu rozhodnout dál, kde hledat. Musí být nějaká nápověda...

Dokonce ani Jarin nic neříkal, alespoň dokud nevyjeli. Teprve když se Albertova kola rozjela po travnatých cestách džungle, začal mu Jarin vyprávět o tom, kdo jsou vlastně ti dědečkové.

„Dědečkové,“ jak záhadné muže pojmenoval, „nejsou žádní obyčejní staříci. Jsou čtyři. Řekl bych, čtyři nejdůležitější obyvatelé našeho světa.“ Otočil hlavu, aby se na Tomáše vážně podíval a pokračoval: „Jsou to spíše mudrcové. Kdysi dávno stvořili svět se všemi jeho zákony a principy. Přesně tak, aby sloužil jako pomoc všem bytostem v nesnázích, a aby se v něm všichni mohli cítit jen dobře. Alespoň tak praví legenda,“ vysvětloval.

„Co znamená cítit se stále jen dobře?“ nechápal chlapec.

„Není tu bolest, nemoci, všichni jsou k sobě hodní, jediné nebezpečí představuje právě *Tma* a také zřejmě to, že už sem nějakou dobu nepřišel žádný člověk. Až na tebe,“ pověděl myšák a nervózně mačkal svou hůl mezi tlapkami, zatímco těkal pohledem z okénka vozu ven sem a tam, jako by čekal nějaké nebezpečí.

„A proč za nimi jedeme?“ pokračoval s otázkami Tom.

„Oni jsou neskutečně moudří a dohromady vědí všechno. Co neví

jeden, ví druhý nebo třetí, ti každý ti dá kousek informace. Musíme se jich zeptat, kde máš svůj talisman. Ten přeci musíš získat a vrátit se zpět za maminkou, ne?“ připomněl mu von Guttenhorf.

Dále už chlapec mlčel. Všichni mlčeli. Opíral se hlavou o okénko automobilu a sledoval úžasnou scenérii míhající se mu před očima. Stromy se zakroucenými kmeny, rozvětvenými korunami, obrovskými barevnými květy a plody vyplňovaly prostory mezi mohutnými kmeny mnohem vyšších stromů. Ty se tyčily do výše několika desítek metrů, jejich koruny tvořily přírodní střechu nad celým lesem. Společně s množstvím nižších rostlin a hub vytvářely dechberoucí barevné kombinace.

Tomáš si prales okamžitě zamiloval, už toho večera, kdy do něj poprvé vjeli. Avšak nejvíce se jeho srdce radovalo, když z vrcholku skály sledoval, jak hluboko pod ním roste samá divoká příroda, nezkracená, krásná, barevná a různorodá.

Postupně už přestali klesat kolem hory, na níž měl Arnoik svou laboratoř a pokračovali dále po pevné zemi. Ani když chlapec ztratil možnost výhledu do dálky, nepřestával žasnout nad tím, jak všechno vypadá z pohledu přímo ze země.

Brzy vyjeli z pralesa ven a Tomášovi se naskytl ohromující výhled na nekonečnou travnatou stráň, jež se táhla na obě strany, směrem dopředu se svažovala a po několika stovkách metrů končila v mohutné řece. Díky rychlosti a dravosti proudu z ní voda vystřikovala ven přes okraje. Jarin mu hned řekl, že vodní tok se právě kvůli divokým vodám jmenuje Dravice.

Na stráni bylo rozeseto několik domků, které nevypadaly vůbec špatně. Přemýšlel, kdo asi ze zdejších obyvatel žije v těchto krásných bílých domech, které vypadají jako vily v nejluxusnější čtvrti ve městě, v němž dříve žil.

Myšák mu po cestě vyprávěl o událostech, jež se zde odehrály. O kus dále, kudy také pojedou, jsou trosky města zvaného Khan. Kdysi to bylo mocné a silné sídlo. Dodnes se podle všeho nepodařilo vybudovat podobné majestátní město. Prý si je kdysi vzala džungle, která, jak se Tom dověděl,

ovládala na této straně řeky Dravice vše. Tedy ani ty domy, kolem kterých jeli, nebyly přes svůj luxusní vzhled nijak zvlášť bezpečné.

„Nebývalo tomu tak vždycky. Jednoho dne se však džungle rozhodla převzít kontrolu nad velkou částí světa. Dodnes nikdo neví, proč se tak stalo; říká se, že v troskách Khanu stále žijí jeho původní obyvatelé ale změnění a poznamenání pralesem, který vším prorůstá,“ vyprávěl Arnoik.

„Co se stalo zdejšími obyvatelům?“

„Myslím, že nikdo neumřel, přizpůsobili se džungli. Možná nějaké uvidíme, ale jsou velmi plaší.“

Při těchto slovech přešel Tomášovi mráz po zádech. Nepřestával sledovat hradbu stromů, podél níž dál ujížděli, a ta teď najednou začala vypadat velmi děsivě. Chlapec si uvědomil, že tento svět určitě nebude normální, podobný tomu, který dosud znal.

Vždyť sám se málem stal obětí náletu broučích lidí a podivných chlupatých ječounů. Na vlastní oči viděl kamenné, v dávných dobách postavené město, v němž vše krásně zářilo a levitovalo. Ale stačilo by už jen to, že jejich dopravní prostředek s nimi celou cestu vedl čilou konverzací, a jak to vypadá aspoň podle toho, co Albert říkal, měl slabost pro dekadentní poezii.

I přes tyto nezvyklé věci, či možná právě díky nim, se tu Tomášovi moc líbilo. Vzpomínal na jejich krátký pobyt v džungli i na další místa. Tušil, že tyto vzpomínky mu už nikdy nikdo nevezme. Těšil se sice domů, skutečně se mu stýskalo po mamince a tatínkovi, byl si však jistý, že i oni jsou někde v tomto světě, kde právě pobývá on sám. Nebo možná v nějakém jiném, či dokonce vůbec nejsou v bezvědomí jako on. Zkrátka se těšil, až se s nimi znovu shledá. Ale dobrodružství nepočká.

„V pohodě?“ štouchl do něj Denis.

„Jasný,“ zasmál se Tom.

Po pravé straně se začaly vpředu jasně rýsovat obrysy starých mohutných věží. Brzy byli u nich a Tomáš neskrýval, že se mu ruiny líbí.

Téměř přestal dýchat, když projížděli mezi troskami zdí. Byly celé

skrz naskrz obrostlé listovím a prorostlé kořeny nejrůznějších velikostí.

To místo Tomášovi připomínalo vyprávění o starých rytířích či Indiánech a příšerách. Nezkrotná džungle a zbořené ruiny muselo to být území, kudy prošly tucty dobrodruhů. *Stejně jako my!*

Ve chvílích, když míjeli obrovský chrám ve tvaru pyramidy, celý nádherně prorostlý obřímí zelenými kořeny s trny, skoro přicházel o dech. I ostatní spolucestující hleděli ven s úžasem, Albert se však brzy začal stáčet směrem k Dravici. Tomáš už zahlédl most přes řeku, netrvalo dlouho, než na něj automobil najel. Přejezd střežili dva kamenní lvi, zřejmě pocházeli ze stejné doby jako město za nimi, jelikož měli velmi podobnou barvu jako budovy v ruinách Khanu.

Za mostem nabírala tvář území úplně jinou podobu, místo všudypřítomných rostlin, trávy a stromů a vůbec vegetace džungle nyní pokračovali po chudé louce, jež o několik sáhů dál přecházela v prostor, který Arnoik na vrcholku skály nazýval Článkovanou zemí.

Zemi před nimi tvořily hexagony z šedobílého mramoru, několik kroků široké a zhruba dva kroky dlouhé. Uchvácen scenerií díval se z jedné strany na druhou mezi všemi hexagony prosvítala měkká nazelenalá záře, které nebyla nijak prudká, avšak její paprsky jasně viděl i ze své dětské výšky.

Všichni kromě něj vypadali, že je zvláštní stavba podloží nijak nezrušuje, ani to, že mezi šestiúhelníkovými dlaždicemi prosvítá světlo.

Sledoval nerovnosti v zemi, které se projevovaly tak, že jednotlivé články se postupně snižovaly a tím vytvářely jakési schody. V dáli však viděl něco, co jej zajímalo mnohem víc. Nebyly to jen nerovnosti terénu, ale něco většího; až k nebesům tam šplhala skaliska tvořená různě vysokými sloupci právě těchto článků. Bylo to trochu jako stavebnice šestiúhelníkového tvaru.

Radostí téměř zavýskl, když Albert zamířil přímo k horám. Chlapcova nadšení si zjevně všiml Jarin von Guttenhorf a hned začal vysvětlovat, že toto

místo se jmenuje Článekovaná zem, a vyvýšeniny v dálce jsou prý tři vysoké hory, jež z ní rostou. A právě na nich sídlí první dědeček.

Upřímně Tomášovi nešlo o žádného dědečka, měl přeci svého doma, chtěl jen vidět co nejvíce z tohoto úžasného světa. Automobil mezitím neustále ukrajoval vzdálenost mezi nimi a skalami vpředu; ačkoli pojmenování skály zřejmě není úplně nevhodnější.

Díky Albertovi velmi brzy dorazili až k úpatí kopců, dál už je ale vézt nemohl, museli pokračovat pěšky. S autem se totiž nedalo vyjet na vrcholek kvůli velkým schodům, které vznikaly v důsledku článkovitosti celého terénu.

Odtud již museli pokračovat po svých. Tomovi to ale vůbec nevadilo, po dlouhé cestě autem konečně mohl svým ztuhlým nohám dopřát trochu pohybu. Celá skupina, i Božo a Jožo, začala stoupat nahoru k vrcholům hor. Denis s Tomášem se předháněli a byli neustále vpředu, zatímco oba kouzelníci průvod uzavírali.

Von Guttenhorf šel několik kroků za chlapce a o něčem se bavil s válečným kuřetem. Dva moudří *keoe* vzadu také nad něčím vášnivě diskutovali. Vypadalo to, že navzdory svému pokročilému věku nemá Arnoik s dlouhou pěší túrou žádné problémy.

„Podívej,“ zašeptal najednou Denis, „jak si to staroch ulehčuje,“ ukazoval na staršího *keoe* a uličnický se usmíval. Až teď si i on všiml, že Arnoik nehýbe nohama, ale místo toho stojí na sotva viditelném, bleděmodrém obláčku, jenž levitoval těsně nad zemí a při pohybu kopíroval její tvar, takže to vypadalo, že mág kráčí pěšky.

Chlapcům to přišlo úsměvné a ještě zrychlili. Skákali z výstupku na výstpek, z článku na článek a hlasitě se přitom smáli. Jejich dobrá nálada se brzy přenesla i na ostatní. Jarin jako hbitý myšák brzy chlapce vpředu dohonil dlouhými skoky po čtyřech. Rovněž *keoe* na obláčcích přidali na rychlosti.

„Děláte to často?“ zeptal se vesele Tomáš.

„Děláme často co?“ nechápal Agnoik.

„Ulehčujete si práci,“ vyprskl chlapec smíchy, Denis se k němu s vese-

lým úsměvem přidal a oba se rozběhli nahoru, aby dokázali, že magie je rozhodně nepředčí. Na Arnoikově tváři se objevil úšklebek, když viděl, jak s nimi jeho bývalý učeň chtěl hned začít závodit. Strhl ho zpět, až Agnoik málem spadl z obláčku.

Uvědomili si, že se jim ztratil Jarin a Božo s kamarádem. Brzy je však vyvedl z omylu myšákův hlas, ozývající se shora. Volal, že už vidí vrchol. Motivováni blízkostí cíle čarodějové i chlapci vyrazili vstříc dalšímu výstupu. Během několika okamžiků už viděli přátele, jak spolu závodí před posledním vrcholkem.

Zbývající převýšení zdolali během chvíle a ocitli se přímo pod vrcholkem vzdáleným už jen několik kroků. Cestování zde bylo zrádné a obtížné, pěšina kolem hory se kroutila stále dokola. Způsobovaly to nesčetné plošiny, výstupky a nesrovnalosti, jež byly důsledkem článků, z nichž byla cesta utvořena.

Na vrcholku se Denis s Tomášem složili k zemi a vleže na zádech těžce oddychovali.

„To si musíme zopakovat!“ zasípal loutkový kluk.

„Radši ne,“ utnul jeho nadšení Jarin.

Všichni měli pro dědečka ze čtvrtiny vševědoucí bytost připraveno spoustu otázek. Teď nastal čas je položit.

7.

Překvapilo je, že vrchol je naprosto prázdný. Nebylo tu vůbec nic, jen vítr jim hrál v uších smutnou melodii zklamání. Nedočkají se žádných odpovědí ani náповeđí. Jarin pohlédl tmavýma očima na Tomáše a hledal vhodná slova. Než však stačil cokoli říct, cosi jej tvrdě srazilo k zemi.

První, kdo zareagoval, byli zkušení bojovníci Božo a Jožo, který okamžitě zmizel. Válečné kuře vydalo bojový pokřik a okamžitě namířilo svou zbraň na útočníka. Puška se během okamžiku přeměnila v něco, co vypadalo přinejmenším jako ruční kanón.

„Dál už ani krok, ty holomku!“ procedil skrz zuby Božo.

Tom zde poprvé viděl člověka. Starý muž, jenž se jim zjevil, musel být dědeček. Znehybněli, dokonce ani myšák neměl odvalu vstát. Netušil, kdy kuře vypálí.

„Nestřílej,“ zasípal stařík a chlapec doufal, že ho Božo poslechne.

„Vždyť je to jen stařík!“ zvolal Tomáš a pokoušel se zvednout.

Jarin ho však strhl zpátky k zemi: „Zůstaň tu, něco je špatně!“

Na tváři pistolníka se však objevil naprosto chladný výraz a Tomáš viděl, že bude zle. Jeho obavy potvrdil i Agnoik, který na nic nečekal a zasypal staříka přívalem magických střel zářících všemi barvami. Ačkoli se k němu připojil i starý mistr, jejich magie neškodně stekla po neviditelném štítu.

„Ha, ha,“ začal se starý muž smát, hned se však rozkašlal.

„Střílej!“ vykřikl najednou Arnoik a společně s ním i Jožo, který se už vrátil.

Sebejistý výraz zmizel z tváře starce a byl nahrazený výrazem čiré hrůzy, když hlaveň příručního kanónu začala žlutě zářit.

Uši malého chlapce zasáhl strašlivý hluk. Byl to zvláštní hukot, připomínal mu troubení vlaku. Vzduch prořízl sloupec ostrého žlutého světla vycházejícího bez přestání z Božova kanónu.

Černá šmouha v zářivém proudu energie byla znamením, že dědeček již nápor nevydržel.

„Cos' to udělal?“ zašeptal Tom.

„Nebyl to opravdový dědeček,“ vysvětloval okamžitě Božo, jenž si všiml rozrušení chlapců.

„Herdek filek,“ ozvalo se vzápětí odkudsi zdola nadávání jiného postaršího muže.

Tomáš se tím směrem instinktivně otočil. Nevěřil svým očím, nahoru se k nim škrábal starý dědeček, a už se mu to téměř povedlo. Vypadal úplně jako ten, co tu byl předtím, přesto byl ale o poznání jiný. Bílé vlasy mu odstávaly od hlavy tak, že to připomínalo slunce, přes hrud' se táhl dlouhý bílý vous.

„Chlapci, děkuji, že jste mě z toho dostali,“ pronesl starý muž, jakmile se dostal nahoru.

„Nemáš vůbec zač, dědečku,“ pronesl s úctou Božo a ostatní kromě Toma se uklonili. Jen on nevěděl, jak se správně zachovat, a tak se bezradně rozhlížel, jako by hledal vysvětlení.

„Ale co vás sem vlastně přivádí?“ ptal se starý muž stále ještě zesláblým hlasem. Už delší chvíli přitom hleděl upřeně Tomáše.

„Musíme dokončit hru,“ vysvětlil Jarin.

„Je mi to jasné,“ pokýval zamyšleně hlavou stařík, aniž by z Toma spustil oči a hned poté dodal: „Jsou to skutečně zlé časy, opravdu zlé...“

„Jak to myslíte?“ odhodlal se Tomáš konečně promluvit.

„Tady se nic neděje náhodou,“ snažil se mu stařík vyložit své obavy, „a mám víc než dobrý důvod se bát, že tvoje hra má něco společného s tou černou mlhou, co se zde šíří, mladý Tomáši. Zároveň by bylo nerozumné se domnívat, že události zde nejsou spjaty s událostmi v tvém světě.“

Tomášovi snad ještě nikdy nechyběl domov více než právě teď. Napadlo ho však, že možná bude pro záchranu svých přátel důležitý. Nebyl schopen přesně pojmenovat pocit, který se ho zmocnil, ale dal by se přirovnat k tíze odpovědnosti. I e na druhou stranu všechno šlo zatím hladce.

Rodiče uvidí, jen pokud bude mít svou hračku, své autíčko cadillac. Musí je najít. V tomto světě se prý, alespoň podle Jarinových slov, nic neděje náhodou. A už několik let se zde neobjevil jediný člověk, přibližně stejně dlouho, jako *Tma* začala být skutečným nebezpečím pro místní.

Mám něco společného s tmou.

„Mám něco společného s *Tmou*,“ zašeptal si pro sebe.

„Co prosím?“ vytrhl ho ze zamyšlení von Guttenhorfův hlas.

Zmateně zamrkal a zdvihl hlavu, aby se myšákovi podíval do očí. „Říkal jsem, že jsem tu asi kvůli *Tmě*.“ Tomášův tón byl nejistý a nezněl dvakrát přesvědčivě.

„To zřejmě ano,“ přitakal dědeček, „ale neukvapujme se. Musíme postupovat obezřetně. Mám obavy, že i další staroušové jí podlehli, ale jistě se dají navrátit k přičetnosti stejně jako já. Jarine,“ otočil se k myšákovi, „příteli, postarej se o to, abyste zjistili, co je s Rusofem, měl by být v Chlupatém lese. Musím totiž obstarat spoustu věcí a vypátrat, s čím vlastně máme tu čest. Jsem si jist, že starý Rusof něco zjistil, než se stejně jako ostatní propadl.“

„Jistě Alfréde,“ slíbil mu na čestné myší slovo Jarin von Guttenhorf.

„Je *Tma* moje vina?“ ptal se plačtivě Tom. V poslední chvíli toho na něj bylo více než dost.

„To rozhodně není, mladý Tome. *Tma* není tvůj výtvar, mám ale pocit, že tvá konfrontace s ní bude zlomová.“

„Má se táta dobře?“ rozhodl se příležitosti využít Denis.

„Více než to, je hrdý na svého syna, že se mu daří a že je tak odvážný!“ odpověděl Alfréd s úsměvem.

„Najdu svoji hračku?“

„Budu první, kdo prozkoumá džungli za Dravicí?“ vyhrkli téměř najednou Tomáš s Arnoikem. „Ani na jednu otázku nemohu znát odpověď, protože ta závisí na vás. Rád jsem vás viděl, přátelé,“ už se s nimi loučil stařík a začal se ztrácet, stával se průhledným, „a vy dvě Áčka, dávejte

na ně pozor!“ zakřičel laskavě, ale přísně na Arnoika s Agnoikem, když už ho nebylo téměř vidět.

„Pojedeme pro mé autíčko?“ zeptal se vzápětí Tomáš Jarina, kterého si hned po Denisovi oblíbil nejvíc z přítomných.

Von Guttenhorf se na chlapce usmál a uklidnil ho: „Jistě, proto jsme tu. Už pro ně jedeme, jen nemáme jasnou stopu. Teď musíme do Chlupatého lesa, tam je další dědeček, jmenuje se Rusof, ten snad bude vědět něco víc o tom, co se děje. Neboj, tady se vždy ukáže cesta,“ dokončil s povzbudivým úsměvem na protáhlé tváři.

Sestup dolů byl mnohem kratší než výstup nahoru, zanedlouho se již znovu pohodlně usadili do vozu – do kamaráda Alberta. Ten se jich přátelsky zeptal, jak se jim při výstupu dařilo, zda vše proběhlo v pořádku. Doufá, že setkání s Alfrédem bylo příjemné a že mu vyřídili jeho srdečné pozdravy. Vše probíhalo dobře, odpověděl myšák. A dodal, že museli starouše zpočátku trochu zpražit, přesně jak předpokládali, aby opět přišel k sobě. Ale jinak že je stále stejně čilý jako dřív. Zalhal ohledně vyřízení srdečných pozdravů, zapomněl na ně. Nakonec všechno shrnul slovy, že „to vypadá na další dobrodružství.“

Zatím Albert jel dál a kolem cestujících se míhala Článkovaná země. Skupina mířila na severovýchod, jejich cíl byl v Chlupatém lese, kam vedla nejkratší cesta přes Stavebnicové pohoří.

Tomáš miloval jemné drncání, když měl položenou hlavu na okénku auta. *Jemu se snadno řekne, že Tma není moje vina. Já bych si to taky řekl, kdybych se potřeboval uklidnit. Navíc proč tu jsem jen já a žádný jiný člověk?*

„Nesmíš nad tím tak moc přemýšlet. Všechno nakonec bude fungovat, nebo mi nevěříš?“ konejšil ho Denis, který si všimnul jeho obav.

„Jasně, že ti věřím,“ zamumlal Tom a štouchl Denise loktem.

Cestovali už nějakou dobu. Tom se podíval z okénka, zda už neuvidí pohoří, které mělo vypadat jako by bylo postavené ze stavebnice. A sku-

tečně, v dáli před sebou už viděl obrysy hor, jež vypadaly jako z kostiček. Bylo navrženo do tvaru obrovitých stavebnicových hor.

„Kdo je postavil?“

„Kdo co postavil?“ nechápal Arnoik.

„No to pohoří, vypadá jako z kostek.“

Arnoik se zamyslel a po chvíli odpověděl: „Vlastně ho nikdo nepostavil, vždycky tam prostě bylo. Hory a kameny rostou podobně jako rostliny, jen mnohem pomaleji. Vlastně se tedy postavily samy.“

Tom pokývl hlavou. Stavebnicové pohoří už chápal původ jeho jména. Sklopil zrak dolů na zem, zdálo se mu, že šestiúhelníková dlažba pod nimi ubíhá tak rychle, jako by Albert letěl.

Zrovna se mu z toho pohledu začalo dělat nevolno, když sebou auto prudce šklublo a poskočilo kupředu. Během okamžiku, kratšího než mrknutí oka, zmizelo pohoří i země z článků. Kolem nich nebylo nic.

Dokonalé nic. Jen temno, černo. Veškerá posádka nechápavě zírала ven z oken vozu. Albert leknutím přestal točit koly, ale setrvačnost jej vedla dále vzduchoprázdnem.

Tom začal v okolní tmě rozeznávat žlutá světýlka připomínající hvězdy a po chvíli i různobarevné skvrny. Vypadalo to na planety, jako v nějakém šíleném filmu o kosmonautech. Kolem nich se míhaly komety, měsíce a planety, vše na pozadí z tisíců barevných teček a oblaků.

Tom netušil, co se kolem něj děje, ale náramně si to užíval. Nezvykle hluboce dýchal a nemohl odtrhnout zrak od toho, co vidí za okny. Podle ozývajících se zvuků byli i ostatní pasažéři podobně uneseni.

„Víte, kde jsme?“ ptal se, ale nikdo neodpovídal.

Nevěděl, kde je a proč tu je, ale byl si jist, že to, co tu vidí, je něco naprosto jedinečného a nezapomenutelného. Nicotou za okny auta, létaly věci, které dobře znal. Postavy z jeho oblíbených pohádek a příběhů, krásná nová sportovní auta. Paprsky barev se jakoby šířily odnikud nikam, proplétaly se mezi všemi těmi hračkami, roboty a žertovnými předměty.

Míjeli planetky nejrůznějších barev a velikostí. Některé malé jako Tomův nehet, jiné velké, že z nich viděl jen nepatrný kousek. Kabina vozu se začala nepřírozeně nafukovat a zase stahovat.

Nebyl to nepříjemný pocit, jen Tomáš něco takového ještě nikdy nezažil. I on se společně s kabinou vozu zvětšoval a zmenšoval. A síla těchto změn byla stále větší a větší.

Až Albert nevydržel nápor stahů a s celou posádkou se smrškl do malinké kuličky, která se vzápětí prudce roztáhla a tím je všechny vyvrstila do prostoru.

„To je úžasné!“ vykřikl, zatímco se nechal unášet vzduchoprázdnem.

„Dívej!“ zakřičel Denis, který se zamotal do kuličky a v kotrmelcích letěl prostorem.

Tom máchal naprázdno rukama jako když plave, a téměř šíleně se smál. Nakonec přistál na zádech na nevelké planetce, postačující tak akorát jemu a Denisovi, který byl odhozen stejným směrem jako on. Oba měli vynikající náladu navzdory zvláštním událostem.

„Vždyť,“ Tomáš dostal záchvat smíchu a Denis jeho příkladu hned následoval, „vždyť...“ snažil se mluvit mezi silnými náporů smíchu, „vždyť... ty,“ další smích, „vždyť ty jsi celý ze dřeva!“ dostal ze sebe na několikátý pokus. Hned poté vyprskl dalším návalem smíchu.

Loutkový kluk se na sebe mezi záchvaty prudkého veselí podíval a jako by si to právě teď uvědomil, pobaveně konstatoval: „No jó,“ odpověděl nezvykle vysokým hlasem a oba znovu propadli bujarému veselí.

Nějakou dobu si hráli. Ale jakmile přestali, Tomáš hned zapomněl, s čím nebo na co si to vlastně hráli. Viděl jen, jak o kus dál se Božo společně s Jarinem vznáší v nicotě a vzájemně se drží oběma rukama. V objetí se nepřestávali smát, jak se otáčeli v nekonečných kruzích ve vzduchoprázdně.

“Jsem kuře a létám!” smál se Božo, když ho Jarin roztácel.

„Tak leť, ty orle!“ vykřikl Jarin, když se pustili.

Nabízely se jim tu nekonečné možnosti zábavy. Hračky se vznášely kolem, stačilo si je vzít a potom zase poslat dál. Netrvalo dlouho, než zapomněli na kuře s myšákem a věnovali s zábavě.

Když se konečně dosyta vyřádili, sedli si vedle sebe a z modré planety pozorovali okolí. Všechno bylo tak úžasné! Možná až moc. Tolik silných vjemů chlapec ještě nezažil. Neskutečně si užíval, že má teď možnost chvíli jen sedět, dívat se s kamarádem na nevšední okolí a vyprávět mu o svém všedním světě.

Povídal mu o věcech, jež mu teď přišly až příliš normální nebo nudné, vše srovnával s tímto světem a nechápal, proč se chtěl Denis podívat do toho jeho. Vždyť byl mnohem méně barevný, bez úžasných míst a věcí, kterými toto snově pohádkové prostředí doslova oplývalo. Ačkoli nechápal, proč chce loutkový přítel navštívit tak nudný a jednotvárný svět, přesto dobře viděl, že Denis je vyprávěním o jiných místech zcela unesený. Dřevěný chlapec mu na oplátku vyprávěl o všem, co zde dosud zažil a viděl. A svým příběhem mimovolně připomněl Tomášovi jeho hru.

Přímo před nimi proplachtil Božo, který tu dokázal létat. Zamával na chlapce a pokračoval dál.

„Kde jsou vlastně Arnoik a Agnoik s Albertem?“ zeptal se Jarin, který také připlachtil se všemi nataženými prackami až ke klukům. Svojně přiznali, že nemají nejmenší tušení. Skoro jako v odpověď vystřelilo náhle z nicoty několik sotva viditelných načervenalých provazců magické energie. Bylo jich přesně pět a čtyři z nich neomylně mířily k přítomným. Pátý chvíli pátral, během okamžiku však našel i Joža a s ním se poté všechny provazce začínaly hýbat.

A proti vůli kluků, které provazce držely a kteří by v této iluzi nejraději zůstali navždy, je táhly pryč, někam do ještě větší tmy. Během několika dalších okamžiků už je oslnilo pronikavé světlo.

8.

Tomáš prudce mrkal, jak si jeho oči musely zvyknout na náhlou proměnu tmy v světlo. Bylo ale jasné, že je znovu někdo vytáhl do skutečného světa tedy skutečného alespoň pro Jarina a ostatní. Magické provazy již zmizely. Přímo proti navrátilcům stál Agnoik s Arnoikem a kousek za nimi i Albert.

Jako vždy byl první myšák, kdo žádal nějaké vysvětlení. Co se jim stalo? A vlastně co se to *tu* vůbec děje? Starý čaroděj mu pověděl, že podle jeho teorie *Tma* už ví, že se jí jdou podívat na zoubek, a samozřejmě se jim v tom pokouší zabránit. Dělá to mnoha způsoby, příšery a zlí poskoci jsou jen jedním z nich. Možná, že nyní začíná používat i podobné zmatení myslí, jako právě zažili, aby své nepřátele porazila.

„Proč nás tedy poslala do vesmíru?“ ptal se chlapec.

„To nebyl skutečný vesmír, ale spíš jen iluze. Vlastně nás to chce poslat na místo, kde zapomeneme na náš úkol,“ vysvětlovali Arnoik s Agnoikem.

Čas kvapí, nesmějí se zdržovat. Znovu nasedli do vozu a zamířili k Chlupatému lesu. Jen o kousek dál už byla úpatí skal ze stavebnicových kostek.

Kolem auta se začínaly zvedat vysoké hory, které jako by byly vytvořeny z nekonečného množství stejně velikých a různě barevných kostiček. Ty pak společně složily menší či větší kostky, které postupně dávaly tvar celým skalám.

Toma hned napadla otázka, kdo to asi postavil a kolik to muselo dát práce. Chtěl se zeptat ještě jednou, ale nerad by mistry čaroděje otrávoval. Pomalu se už začínalo stmívat a Jarin otevřel diskusi o tom, kde přenocují, nebo zda budou pokračovat v cestě i přes noc. Starší z obou čarodějů navrhoval, že zde v horách má přátele – draka, jenž by je u sebe jistě nechal přespat.

Tomáš nejdřív nevěřil svým uším, ale když Arnoik řekl několik dalších

vět, pochopil, že to myslí vážně. Opravdu měl mezi svými přáteli i draka, který bydlel právě zde, ve Stavebnicovém pohoří. A oni u něj přenocují. Srdce mu radostí a vzrušením poskočilo. S šibalským úsměvem se podíval na Denise, který jeho pohled opětoval.

„Skutečný drak!“ zašeptali si nadšeně.

„Není nebezpečný?“ zeptal se podezíravě Denis.

„Samozřejmě, že není! Jinak bych ho nenavrhoval navštívit.“

„A je to skutečně drak?“ vyzvídál Tomáš.

„Ano, je to skutečně drak,“ odpověděl trochu podrážděně vele mistr magie.

Než slunce zcela zašlo za skály z kostek, zastavil Albert před obrovským vchodem do jeskyně. Všiml si, že na stěnách byly četné nerovnosti v podobě menších či větších kostiček, které vystupovaly z povrchu.

Vůz zastavil těsně před vchodem a cestovatelé viděli, že z útrobu jeskyně vychází tlumené světlo. Arnoik vystoupil, udělal několik kroků dovnitř a poté dvakrát tleskl. Jako by klepal na dveře, které tam nebyly. Znělo to neobyčejně hlasitě rány se rozléhaly až kamsi do hloubky jeskyně.

Jako odpověď se z podzemí ozval řev. Skřítek pokýval hlavou, opět nastoupil do vozu a řekl, že můžou v klidu pokračovat dál.

Naváděl Alberta komplexem chodeb, které se zřejmě větvily na všechny světové strany, protože vůz neustále někam zatačel a míjel četné množství odboček. Jen díky tomu, že se nechali vést, to zvládli na první pokus. Brzy už auto muselo prudce zabrzdit na skalní římsu nad rozlehlým dračím příbytkem.

Tomáš zase jednou nevěřil svým očím, byla to dračí sluj se vším všudy. Ze stropu visely obří stalaktity, ze země trčely ještě větší stalagmity. Bílé útvary vypadaly jako zuby, které na ně cení sama jeskyně. Mezi jednotlivými mohutnými bílými sloupy s ostrými špičkami ležel na hromadě sladkostí fosforeskující drak.

Kopec ze sladkostí, který mu sloužil jako postel, byl obří, určitě větší než několik domů naskládaných na sebe. Fialovo-rudě světélkující drak

bedlivě střežil svůj sladký poklad; při každém vydechnutí mu vyrazily z nozder obláčky dýmu.

Nespal, obě oči měl otevřené. Už čekal na příchozí. Zářil omamnými odstíny fialové a rudé. Nevypadal zle, naopak, jako by se na návštěvu těšil. Když se jeho pohled střetl s Arnoikovým, radostně se mu zablesklo ve velikých tmavě fialových očích.

„Arnoiku!“ vydechl hlubokým hlasem starý plaz. „Jaké milé překvapení!“

„Balione!“ vykřikl starší *keoe* a rozběhl se přímo na okraj římsy, která se táhle kolem celé sluje.

Zbytek výpravy mu byl v patách, za několik okamžiků stáli v řadě po straně chodníčku nad kopcem sladkostí, drakovi pěkně na očích. Ještě několikrát všechny přejel fialovým zrakem, zatímco Tomáš nemohl odtrhnout oči od blýskavých šupin. Poté pobaveně roztáhl ústa v zubatém úsměvu: „Co tě sem přivádí?“ ptal se čaroděje.

Stařec se zazubil, protože jako jediný věděl, že jim od Baliona nehrozí žádná nebezpečí. Po kratičké odmlce promluvil: „Jsme taková neobvyklá výprava, vydali jsme se dokončit Tomášovu hru, ukrást zpět jeho hračku a také zastavit *Tmu*.“

„On sem nepatří,“ zasmál se drak a zvědavě natočil hlavu na dlouhém krku k chlapci, „ale to je dobře,“ dodal vzápětí vážně. Překvapil tím i Arnoika.

„Co tím myslíš?“ vstoupil do hovoru Agnoik.

Drak k němu stočil pohled, „je to správně,“ konstatoval prostě.

„Nevíš něco o čtyřech dědečcích?“ ujal se slova nečekaně Jarin.

„Dobrá otázka,“ usmál se drak, „myslím, dokonce mám důvodné podezření, že s tou energií, co se rozmáhá kolem, by mohl mít něco společného Sagbo.“

Všichni kromě Tomáše zalapali po dechu. Nečekali, že drak jmenovitě někoho zmíní. „Sagbo...?“ řekli roztřeseným hlasem Božo a Jarin současně a hned poté se na sebe zaraženě podívali.

Arnoik jim pohledem naznačil, aby byli zticha. A pak se zeptal: „Proč si to myslíš?“

„Nejsi jediný, kdo si klade otázky a odpovídá na ně. Pátral jsem, přáteli,“ povídal zubící se drak, „hledal jsem, a nikdo, ani Olojz nebo Rusof o něm nic nevědí,“ pověděl s širokým úsměvem k Arnoikovi, „a teď nikdo neví nic ani o nich,“ dodal. Stále se usmíval.

„Nemožné,“ starý keoe měl v očích nevýslovnou hrůzu. „Jak se můžeš stále takhle smát?“

„Protože mě se to jako draka tak úplně netýká,“ připomněl mu Balion své postavení.

„Musíme ještě pořádně prozkoumat i další možnosti,“ šeptal Arnoik.

Drak jen dále konstatoval, že nemá potřebu je přesvědčovat o jeho pravdě a vyzval je, ať u něj klidně přenocují a ráno pokračují dál, protože přeci musí dohrát hru. Nezabránilo to dlouhému rozhovoru mezi třpytícím se zvířetem a dvěma čaroději. Dosud ale nikdo chlapci nevysvětlil, kdo je onen záhadný Sagbo.

Ráno se na Balionův příkaz strop jeskyně otevřel. Očividně očarovaná plošina, přesně zapadající do otvoru, se snesla až na zem. Drak popřál všem mnoho zdaru a poté se již skupinka postavila na nevelký výtah, který je rychle dopravil nahoru.

9.

Příjemně teplé světlo poledního slunce dopadlo na chlapcovu tvář. Plošina s tichým klapnutím zapadla a cestovatelé nyní stáli na vrcholku, jenž vévodil jedné z nejvyšších hor v okolí.

„Chlupatý les je přímo támhle,“ ukázal Jarin drápkem na nedaleký porost.

Tom se rozhlížel se zatajeným dechem kolem dokola. Pohled na okolní krajinu tu byl skutečně velkolepý. Před nimi byla Článkovaná zem ohraničená Dravicí. Vlevo viděl rozlehlá pole a zelené louky, v jejichž středu stálo město Sémis. Přejel očima i Hroty a Nevidímzemi, kde poprvé vstoupil do tohoto světa, až mu zrak opět spočinul na horách ze stavebnice. Chlupatý les byl přímo na hranicích s pohořím.

Ostatní už očividně nehodlali čekat, až se té krásy a barev dosyta nabaží; vůz se dal do pohybu.

Tomášovi se strachem málem zastavilo srdce Albert mířil přímo na kraj vrcholu! Vypadalo to, že má v plánu seskočit, sletět, spadnout, zkrátka dostat se dolů ze skály všemi možnými způsoby, jen ne tak, aby to pasažéři přežili.

“Alberte!” stačil ještě vykřiknout, než vůz sjel z útesu.

Chlapec neměl ani čas vykřiknout hrůzou, i když se mu chtělo, a auto už volně letělo vzduchem. Strachy oněměl.

V dalších několika vteřinách si ale uvědomil, že nepadají, ale jen pomalu klesají. Mladší z čarodějů na Tomášův strach odpovídal, jak měl ve zvyku. Začal totiž chválit nový vynález, který přednedávnem vytvořil: jakási nasazovací křídla, na nichž se dalo plachtit.

“Myslím, že je to můj nejlepší vynález loňského roku. Letos pracuji na mobilní knihovně, abychom si s dalšími mágy mohli snáze vyměňovat poznatky,” vyprávěl o své práci Agnoik.

Tomův strach se velmi rychle změnil v úžas. Znovu hleděl z okénka a sledoval kostky pod sebou, k nimž se Albert pomalu snášel. Netrvalo

to dlouho a byli už dost nízko, téměř u země. Znovu uslyšel zvuk motoru, který se dal do pohybu. Bylo jasné, že právě přistáli na pevné zemi.

Dva čarodějové a Jarin se vpředu bavili o dědečcích, chlapcům ale nic neřekli. A tak Tom napínal uši, aby slyšel co nejvíc, ale ani teď neměl moc štěstí, zachytil pouze útržky.

„...i on je teď pryč...“

„...oba dva, tedy vlastně tři i se Sagbem...“

„...to se ještě nikdy nestalo...“

„...musíme se přesvědčit sami...“

Jako blesk z čistého nebe prolétla najednou Tomášovi hlavou myšlenka na domov. Ostatní přátelé mu zřejmě skutečně pomáhali, jak jen to šlo, ale cadillac stále neměl. Dokonce ani dědeček Alfréd jim příliš nepomohl. Poskytl spíš další otázky než odpovědi.

Nejspíš je moje hračka doopravdy nějak provázaná s tou Tmou, musím ji získat zpátky.

V Chlupatém lese měl sídlit další dědeček jménem Rusof. Zřejmě se s dědečky něco dělo, možná, že jim ta *Tma* zastřela mysl a on je budou muset osvobodit, aby získal hračku. Naproti tomu ale ostatní mluvili o tom, že od nich získají jen informace či odpovědi. Nikdy nezmínili, že by se měli do plnění Tomášova zatím neznámého úkolu či do boje s *Tmou* aktivně zapojit. Na devítiletou mysl to bylo hodně neznámých, které musela zpracovat.

Jeho pozornosti neuniklo, že hory pomalu začínají zarůstat stromy, až se po delší chvíli změnily v skutečný les ve Stavebnicových horách. Kopce se však také pomalu vytratily a cestovatelé projížděli dále po lesní cestě obklopené hustým porostem.

Tomáš si brzy uvědomil, proč se tomu místu říká Chlupatý les stromy tu vypadaly jako by měly na kmenech chlupy. Vůz jel ale příliš rychle, nemohl vystoupit, aby si je lépe prohlédl, stihl si jich všinout jen letmo.

Ještě dlouho museli pokračovat úzkou cestou, než se konečně stromy

rozestoupily a zmohutněly; očividně tu byly mnohem starší, jelikož zmizelo i neprostupné houští. Teď už chlapec jasně viděl, že kmeny prastarých stromů jsou zarostlé šedivými chomáči chlupů.

Koruny nad nimi vytvořily tmavě zelenou střechu, skrze niž prosvítalo zlatavé světlo. Nemohl si nevšimnout, že kmeny jsou neustále silnější a vyšší, a větve se více zaplétají a rozrůstají. Chlapec si byl brzy jist, že porost má další patro jen díky tomu, že větvoví je velice husté. Mohutné dřeviny prorůstaly skrze strop spodního patra Chlupatého lesa.

Okamžitě si zamiloval zvláštní podobu tohoto místa.

Vůz stále pokračoval v cestě přes spadané listí, Tom pozoroval zlaté sloupce světla. Jízda však byla náhle přerušena, v prvních chvílích nikdo přesně nevěděl proč. Chlapec zmateně vyhlédl z okna zdálo se mu, že vidí siluety postav. I když nebyla úplná tma, díky oslnění z Albertových reflektorů působily jako zcela černé.

Z auta vyskočil Jarin s Arnoikem a dali se s postavami do řeči. Ani jeden z chlapců jim nerozuměl půl slova.

Postavy se při hovoru pohybovaly, a Tomáš mohl konečně vidět, jak vypadají. Vytřeštil oči a skoro by strnul úžasem, kdyby už si nezvykl, že tady je všechno jiné než v jeho světě.

Postavy byly podobné lidem, rozhodně tedy se jim podobaly víc než rasa *keoe*. Avšak stejně by si je nikdo nespletl s člověkem – měly protáhlejší a ostřeji řezané tváře a byly vyšší a urostlejší než například Tomášův tatínek. Ale nejvýraznější byla zelená barva jejich kůže a vlasy, které vypadaly jako spletené z listí.

Bytosti se ještě několik okamžiků s čarodějem a myšákem dohadovaly, než konečně poodstoupily. Chlapec si všiml, že ve větvích nad nimi se vytvořila díra, skrze niž prosvítalo víc světla. I když čekal, že zelené bytosti majestátně odletí směrem nahoru, bylo to jinak: skrze otvor se začal pomalu krouživými pohyby snášet zavřený bílý květ tvaru kapky.

Byl tak obrovský, že by se do něj bez větších potíží vešel celý Albert,

a ještě by zbyla spousta místa pro další náklad. Teď už i Denis hlasitě zalapal po dechu, jak byl překvapen, když jeden z okvětních lístků na špičce květu se odpojil od ostatních a vytvořil vchod do prostorné dutiny.

Tomáš uslyšel zvuk motoru a cítil nutkání něco namítnout, protože vůz bez zaváhání vjel dovnitř květu, následován zbývajícími bytostmi. Znovu si zelené postavy nedůvěřivě prohlížel, a vtom si uvědomil, že zvláštní výtah se už jistě musel odlepit od země. Cítil totiž pohyb. Zdálo se mu, že obří poupě se ve vzduchu skoro otáčí kolem své osy. Stejně nečekaně jak začal, pohyb náhle ustal a vchod se znovu otevřel.

Kdyby před ním jako první nevystoupili zelení lidé, Tomáš by sám asi nesebral odvahu stoupnout si na zem spletenou z větví a listů. Ale po dalších několika krocích mu to už přišlo vcelku normální a začal se rozhlížet kolem sebe.

Skrze koruny stromů sem pronikalo mnohem více světla než dole, kde světlu ještě bránila úroveň Chlupatého lesa. Jejich průvodci je brzy dovedli k menší osadě – šlo o pár příbytků spletených z větví. Tvarem připomínaly víc stany než běžné domy.

Jeden ze zelených průvodců si všiml Tomášova znepokojeného výrazu a zeptal se: „Copak se děje, chlapče?“

„Já jen nevím, kde to jsem,“ přiznal trochu ze svých obav Tom.

Výraz nebo tón jeho hlasu nejspíš prozradil, že ho trápí mnohem víc věcí, a proto začal zelený muž vysvětlovat: „Nacházíme se v Chlupatém lese, kde větvení místních stromů je tak husté a spletené, že vytváří patra nejrůznějších velikostí. Mé jméno je Triengin a my“ ukázal na své společníky „jsme tu na rozkaz našeho krále Leinorda a za celou naši rasu *amalagi*. Stejně jako vy, i my se bojíme temné síly, jež se začíná rozprostírat všude kolem. Hledáme tedy způsoby a zbraně, s nimiž se můžeme lépe bránit. Proto jsme ostatně tady, máme zprávy, že s Rusofem se něco děje, jako by jej ovládlo šílenství.“

Poslední slovo zvláště zdůraznil a nechal je vyznít do ztracena. Ačkoli

si Tom vždy připadal jako hodný a trpělivý chlapec, začalo mu trochu vadit, že neví všechno. Navíc ho popadl neurčitý pocit nebezpečí. Než ale stačil protestovat, ujal se slova Agnoik.

Mladší z čarodějů postoupil o krok blíže k vyslanci *amalagi*. Byl povzruzen zprávou, že někoho trápí stejný problém jako je.

„Rusof snad nemohl propadnout šílenství,“ pronesl nedůvěřivě čaroděj.

„Podle všeho není v pořádku,“ trval na svém Triengin.

„To jsou silná slova, vyslanče *amalagi*,“ promluvil Arnoik, „tvrdit, že jeden z dědečků není v pořádku, je závažné obvinění. Máš pro to nějaký důvod?“

„Souhlasím s vámi, mistře Arnoiku,“ odvětil vyslanec. Na staršího čaroděje se ihned upřely pohledy všech společníků, kteří netušili, že jej mezi *amalagi* titulují mistr. „Avšak,“ pokračoval Triengin, „úplně se odřízl od všech ostatních a je ukryt kdesi zde v Chlupatém lese. Nikdo neví, proč, ani kde přesně je.“

„Třeba jen řeší něco, při čem nechce být rušen,“ nadhodil Arnoik.

„Snad, ale skutečně by to udělal, když byl naším bratrem ve zbrani proti té temnotě?“

Starý čaroděj otevřel pusou, jako by se chystal něco namítnout. Ale v poslední chvíli jako by si to rozmyslel a místo toho jen odevzdaně pokýval hlavou. Smutné oči se upřely nejprve na Triengina a poté přelétly ke všem ostatním od Tomáše až po Jarina. Znovu pokýval hlavou a odešel kamsi mezi stromy, jež vyčnívaly skrze přírodní patro v lese. Brzy se všem ztratil z dohledu.

Triengin nechal Arnoikovi prostor pro samotu, zatímco ostatním ukázal směr hlouběji do tábora. Po cestě příchozím vysvětloval, co tu přesně dělají, a oznámil jim, že je právě vede do jakési místní laboratoře, kterou zde postavili pro výzkumy potřebné k úspěšnému dokončení pozorování.

Míjeli nevelké stany, které jako by vytvořil les sám ze sebe. Dorazili až k laboratoři. Ta byla větší než ostatní stany, navíc připomínala tvarem

normální dům. Triengin otevřel dveře a vstoupil jako první; hned nato pokynul i ostatním, aby ho následovali.

Laboratoř, jak to místo Triengin nazval, nebyla tak veliká jako Arnoikova, ani tak vybavená, stálo v ní ale naprosto stejné zařízení, které mělo schopnost přenášet do snů. Vzpomínka na výlet do snu vzbudila v chlapci rozporuplné pocity.

Tomášova rozrušení si okamžitě všiml mladý velitel *amalagi* a zdvořile se optal, zda je vše v pořádku. Mluvil s ním jako s dospělým člověkem. Což Tomáš dokázal ocenit.

Chlapec rozpačitě přikývl a dohnal ostatní. Triengin se na něj ještě chvíli zamyšleně díval, než šel nastavit zařízení spojující tento svět se snovým. Muž, který měl očividně blízko k rostlinám díky své sytě zelené pokožce a vlasům, jež byly ve skutečnosti dlouhými a zdravými listy nastavoval podivný aparát a vysvětloval, co bude následovat: oznámil, že potřebuje Tomáše přenést skrze sen do *Tmy*.

Kluk neodporoval, naopak souhlasil, ale informoval Triengina o tom, že již podobný pokus absolvoval s Arnoikem v jeho pracovně.

„Už jsi byl opravdu ve *Tmě*?“ ujišťoval se Triengin.

„Ano,“ odvětil chlapec.

„Viděl jsi tam něco zajímavého? Jak to tam vypadalo? Událo se něco pozoruhodného? „

„Když jsem tam byl poprvé,“ začal Tomáš vyprávět, „viděl jsem tlamu s ostrými zuby. Řekla mi, že tam nemám co dělat a poslala mě zpět do laboratoře. Podruhé jsme tam už šli ve skupině, a tehdy nás přepadly chlupaté příšery, které strašně ječely a kousaly. Jak že se jmenovaly...?“ rozhlédl se po ostatních, aby u nich našel pomoc.

„Ječouni,“ doplnil ihned Jarin.

„Ach,“ povzdechl si Triengin, „takže už i ječouni tomu podlehli,“ dodal smutně. „Pak tě tam tedy nemůžu poslat samotného,“ pokračoval v úvaze velitel výpravy *amalagi*, „přeješ si mít s sebou jako doprovod

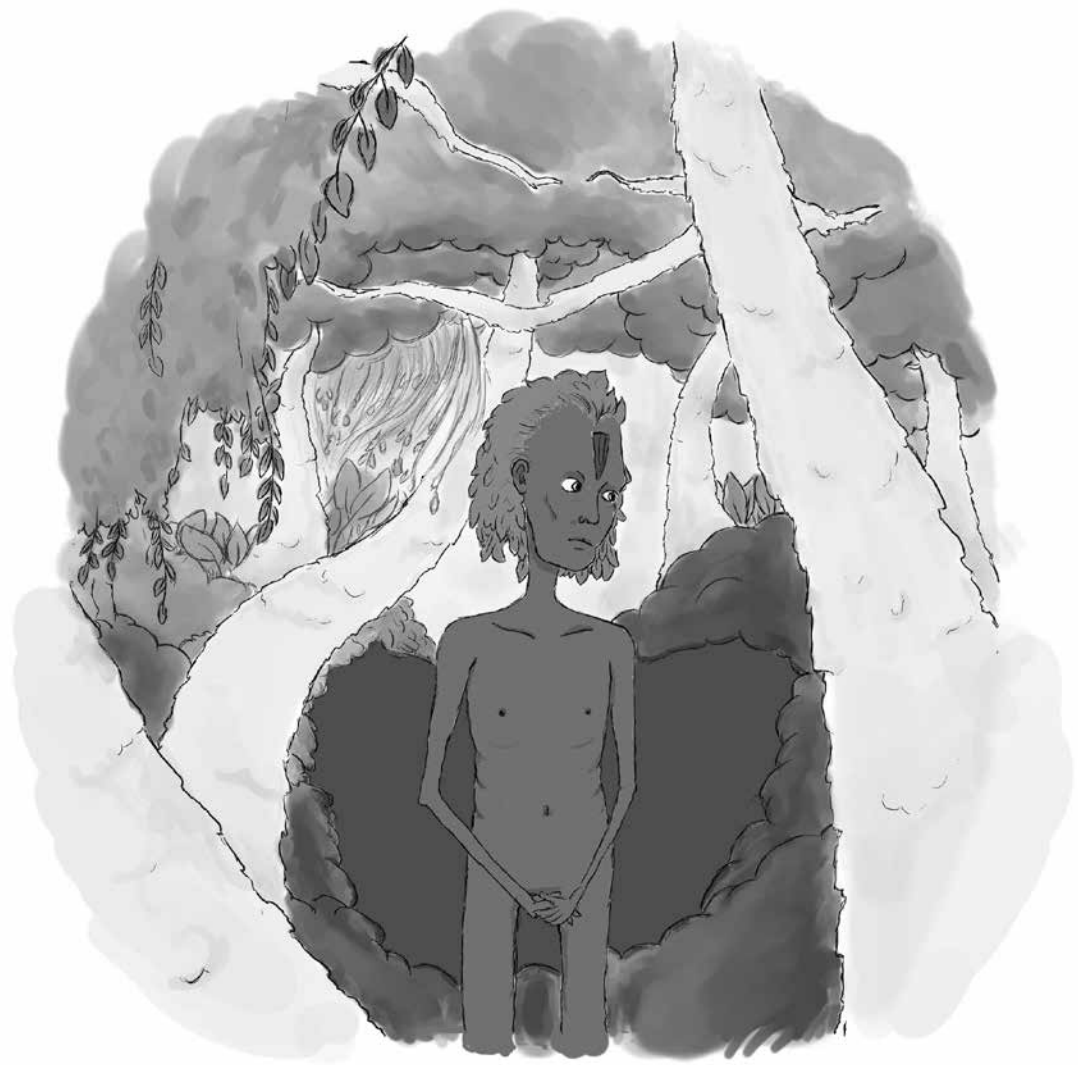
svou skupinu,“ ukázal na Jarina, Boža a Joža, Denise a Agnoika, „či dáš přednost několika mým vojákům?“

„Jestli si můžu vybrat, radši bych šel se svými přáteli,“ odvětil Tom.

Zelený muž přikývl na znamení souhlasu a pochopení. Rozdal přítomným obdobné stříbřité koule, které již jednou dostali od Arnoika, z nichž tryskaly směrem ke stroji blikající světelné provazce.

Pohodlně se usadili na podlahu do kroužku. Větve kolem nich začaly růst, stejně tak i listy na nich, během několika okamžiků se kolem Jarina a ostatních vytvořila opěradla, aby se mohli pohodlně uložit.

Naposledy se na sebe povzbudivě usmáli, než magické předměty v jejich dlaních oslnivě zazářily, stejně tak i energické provazce. Propadli se do stavu, který Triengin a Arnoik nazývali snem.

10.

Všech šest Božo a Jožo, Agnoik s Jarinem a nakonec i Tomáš po boku s Denisem se ocitlo v samém srdci *Tmy*. Kam až chlapec dohlédl, země kolem dokola byla pokrytá černočernými kameny. Na horizontu se rýsovaly temné obrysy neznámých hor. To celé bylo ukryto v sinavém oparu šedobílé mlhy.

Tomáš nervózně přešlápl, prsty instinktivně nahmataly pažbu pušky. Hledal v ní oporu. Ještě že už dříve doplnili vše potřebné, stejně jako posledně, i teď totiž všechno pohltilo příliš hlasité ticho. Zvláštní, jak moc mu absence zvuku trhala uši. Všechno kolem bylo tak bezzvukné, že dokonce i dech zněl jako hlasitý výkřik.

Všichni ve skupince se postavili do kroužku zády k sobě, aby se mohli účinně bránit.

Něco bylo ve vzduchu. Cítil to každý.

Jen si pojď, Tmo, nás nedostaneš! dodával si Tomáš odvahy.

O několik desítek kroků dál vyrazil ze země mohutný šlahoun tmavé rostliny. Byl vyšší než několik dospělých mužů stojících na sobě a adekvátně tlustý. Následovaly jej další a další šlahouny, roustoucí stále blíže.

Hlína a kameny létaly do vzduchu, z podzemí se na povrch už nedraly jen tlusté kořeny, ale celé rostliny a stromy. Ze všech stran se k nim blížila džungle.

“Co to má znamenat!” zakřičel Denis.

“K rameni zbraň!” zavelel Božo Tomášovi. Ten okamžitě poslechl.

Džungle vyrostla doslova z ničeho a za chvíli i celá skupina už stáli po kotníky zaboření v porostu nižších rostlin. Nad nimi se vypínaly široké koruny stromů, které zacláněly výhled na šedivou oblohu. V dáli na horizontu přesto velmi dobře viděli jeden veliký, majestátný strom – možná to bylo jen jakési tušení, ale ten strom bděl nad celým černým pralesem.

Kdepak tušení, ze stromu sálala moc a energie. Chtěl z nich udělat součást džungle.

Okolní stromy, rostliny a keře, jež tu ještě před chvílí vůbec nebyly, vypadaly tak temně, až se Tomáš roztrásl. Připadaly mu skoro neskutečné, pouze přízračné; byly tmavě šedivé a neustále se pohybovaly, jako by... jako by je tvořil nějaký proud. Kymácely se ze strany na stranu. Vlastně to ani nebylo kymácení, spíš se kmeny a stonky kroutily jako had, když se plazí.

Bezděčně nahmatal Denisovu ruku a jelikož oba byli stále malí chlapci, hledali jeden u druhého uklidnění. Takhle vyděšený Tom ještě nikdy nebyl, proto instinktivně hledal oporu u Denise, svého zdejšího nejbližšího přítele. Ten ale na tom v této chvíli nebyl o mnoho lépe, těkal velkýma očima ze strany na stranu po celém okolí.

Samé hry a iluze! Zaječel Tomáš v duchu.

Náhle uslyšeli dupnutí a leknutím skoro nadskočili. Ale nebyl to nikdo jiný než Agnoik.

„Připravte se!“ sykl čaroděj a ukryl ruce hluboko do rukávů, očividně připravený kouzlit.

Přitiskli se k sobě ještě blíž. Jarin uchopil hůl, vyzývavě ji nadhodil v ruce a namířil před sebe proti nepřítomnému nepříteli. Denis, už opět nebojácný jako předtím, tasil meč a přikrčil se v obranném postoji za štítem, zatímco Tom nabil svou pušku. Božova zbraň se za doprovodu tichého šoupání proměnila místo jediné veliké hlavně měla nyní tři menší uspořádané do trojúhelníku.

Mezi pěti přáteli připravenými na nejhorší poletoval Jožo, který se od nich zatím také nevzdálil dál než na několik kroků. „Mám připravené únikové kouzlo,“ uklidnil je Agnoik, „ale zatím zde zůstaneme a uvidíme, co se bude dít,“ informoval je čaroděj.

Dlouhou chvíli se nic nedělo, pak Božo požádal Joža, aby letěl prohlédnout nejbližší okolí. Míček, jen o něco málo větší než tenisový, krátce povyskočil nahoru a dolů na znamení souhlasu a okamžitě zmizel mezi stromy.

Trvalo to už minuty a stále se nevracel.

Až když už všichni mysleli, že jim prasknou nervy napětím, několikrát zablikalo mezi stromy fialové světlo.

„Je zle!“ vykřikl Božo, „počkejte tu, pomůžu mu zpátky!“

S těmito slovy zmizelo bojové kuře v temnotě mezi přízračnými stromy dříve, než jej stačili zadržet. Odhodlané se vydal zachránit nejlepšího přítele za každou cenu. Uběhlo jen několik okamžiků, než se k fialovému blikání přidaly i mnohem kratší a do dálky létající bleděmodré záblesky z Božovy zbraně.

Jarin netrpělivě přešlapoval na dlouhých chodidlech, protože se stále nevraceli. Navíc bylo vidět i blesky a vedle toho další namodralou záři, jež je vždy na okamžik oslepila. Vzduch začínal praskat magií.

Kolem skupinky, držící se v kolečku to začalo v lese šustit.

„Už jsou i tady!“ vykřikl Agnoik. Udělal gesto rukou a kolem zazářilo světlo.

Rozdělili nás!

Všude, úplně všude, kam se Tomáš podíval, byly malé keře nebo pařezy. Všechny měly dřevěné nohy a ruce s ostrými drápky a ošklivé obličejе.

Oživlý les se na ně vrhnul.

První nápor zastavila náhle se zjevivší stěna z blesků. To Agnoik čaroval, seč mu síly stačily. Okolí ozářilo oranžové světlo od plamenů, jenž vyšlehly do okolí a spálily mnoho nepřátel.

To už se ale vrhli do boje i ostatní. Tomáš páčil z pušky a Jarin útočil pánvičkou na holi. Mladší čaroděj pronášel slova v jazyce pro chlapce neznámém. Excitovaná magie zvedla vítr a rozvlnila vzduch. Veliké oči maličkatého *keoe* zářily jasně bíle. Zatím si vedl více než dobře, jeho salva blesků podpořená plamennými střelami vymýtila další řadu protivníků.

Nad Tomem zasvítla bílá koule a světlo ho na okamžik obalilo.

V tutéž chvíli vystřelil z muškety. Rána zasáhla cíl, ale místo toho, aby pařež padl k zemi, vybuchl v plamenech a třískách rozmetaných na všechny strany.

Chlapec si hned uvědomil, že to musí být Agnoikova práce, proto neváhal a snažil se utočit na nepřátele s ještě větší vervou.

Mezitím už Denis stačil poslat k zemi snad tucet keřových bojovníků. Jestli si někdo boj užíval, tak to byl Jarin. S hbitostí vlastní jeho druhu se míhal mezi zmatenými nepřáteli sem a tam. Zanechával za sebou zvuky tupých kovových úderů a salvy zářících obrazců.

“Takhle se řeší problémy u nás v Myšákově, háá!” křičel, když posílal k zemi další dva nepřátele.

Ani to ale nestačilo. A co víc les už hořel fialovými plameny, naneštětí právě tam, odkud stále svítily záblesky Božovy zbraně. Nemohli to považovat za dobré znamení. Navíc se odtamtud stále ozývaly hlasité rány a zářily barvy kouzel.

Čaroděj i Jarin věděli, že sice dokážou nepřátele ještě nějakou dobu udržet od těla, ne však věčně. Myšák proto ještě přitvrdil a vztekle si do své válečné stezky zařval, aby uvolnil napětí a úzkost z neodvratné prohry.

„Nemůžeme utéct!“ vykřikl *keoe*, „je tam Božo a Jožo!“

„Musíme se držet!“ souhlasil Jarin.

Mezi stromy se k nim zjevně blížila koule fialového světla. Když Tomáš poprvé tohle světlo uviděl, Božo zároveň vykřikl, že to je Jožův signál. Takže to, že se koule nyní blížila, může být dobré znamení.

Chlapcovy dojmy se však začaly rozplývat, když si uvědomil, jak obrovská plamenná koule to musí být. A řítí se přímo k nim!

Vypalovala si cestu mezi přízračnými stromy. Okolní les od ní chytal plameny a skomíral.

Když už to vypadalo, že je s nimi amen, a že je to ohnivé cosi převálcuje, předmět náhle vzlétl prudce k nebi a vysoko nad nimi vyhasl. Zůstala za ním pouze vypálená široká cesta mezi stromy a nepřáteli, kteří se kvůli vše požírajícím plamenům nemohli dostat dál.

Na stezce běžely i dvě postavy.

Brzy rozeznali Boža a vedle něj někoho stejně malého a štíhlého.

Přímo shora přistál do kruhu přátel Jožo. Symbolicky zazářil fialovým ohněm, aby pozdravil.

Agnoik už už začal vyvolávat portál zpět, když uslyšel povel: „Přestaň!“

Keoe zvedl oči. Byl to Arnoik, který přišel s Božem, a ten létající tvor s nimi byl maličkatý drak. Tomášovi připomínal čínského draka, kterého jednou viděl v muzeu s maminkou a tatínkem. Malé stvoření jasně fosforeskovalo modrou barvou a stříbřitá hřiva se mu táhla od hlavičky až po konec ocasu, pokračovala i na spodku až tam, kde se měnila v břicho.

Dráček držel čtyři krátké nohy pevně přimknuté k dlouhému, hadovitému tělu a krouživými pohyby ladně plul ve vzduchu. V jeho tváři Tom navíc neviděl ani náznak zloby, jak by se od draka čekalo. Nejspíš by o něm řekl, že malý tvoreček je se svými dvěma zahnutými rohy a dlouhými vousy roztomilý. Tomáše však stále trápil onen strom vypínající se nade vším.

Drak několikrát na chlapce zamrkal velikýma očima. Po azurově modrých šupinách mu znenadání sjelo několik jiskřících záblesků, které zasáhly blížící se nepřátele.

Předtím, než se bitva stačila znovu rozhořet, objevil se ve hře další mocný soupeř z lesa k nim přicházelo monstrum, které nepříjemně přesvědčivě vypadalo jako... „*chodící strom*,“ vydechl chlapec.

Měl ošklivě zešedlou kůru stejně jako všechno okolo. Byl velký, strašně velký a Tomáš si všiml, že je utvořen z podobné proudící energie jako okolní porost. Mohutné nohy těžce dopadaly na zem. Než poprvé naprázdno zaútočil, jako by si dokonce protáhl ruce a dlaně z těžkých větví.

„To je Rusof!“ vykřikl překvapivě hlubokým hlasem modrý dráček.

„Co prosím?!“ vykřikl z bitevní vřavy Jarin, „Ten dědeček?!“

„Ano, neútočte na něj, je jen zaslepený. Vzala si ho *Tma*. Braňte jeho i mě před nepřitelem,“ vysvětlil zběžně dráček.

Nebylo třeba je dvakrát pobízet, skupinka se hned pokusila vytvořit kolem dvou pohádkových bytostí obranný kruh s pomocí Jožových fia-

lových plamenů. Ty byly podporovány dvěma čaroději. Brzy si mohli být jisti, že se skrz ně nějakou dobu nikdo nedostane.

Mezitím už drak i oživlý strom byli obaleni v kouli neprostupné energie, žhnoucí modrým světlem a šlehající blesky do okolí.

Zřejmě bylo dobré znamení, že Tomáš vidí barvu modrého draka. Nyní mohl přestat střílet, stejně tak se stáhli i ostatní, kromě čarodějů a Joža. Kolem nich vládlo fialové peklo. Přízračné stromy praskaly a skučely pod náparem plamenů, které šlehaly do výšky několika desítek metrů a vytvářely tak mezi nimi a oživlým lesem neprostupnou, pro chlapce nepředstavitelně širokou hradbu. Čarodějové nepřestávali pronášet zaklínadla a oheň se stále šířil, aby je chránil.

Koule z blesků kolem zápasících magických tvorů jako by začala dýchat chvílemi se rozšiřovala a zase stahovala. I Tomáš, který neměl žádné magické nadání, cítil obrovské poryvy energie vycházející z čarovného objektu a jako zhyponotizován se k bleděmodré věci otočil.

V dalším okamžiku se rozzařila doběla, všechny oslepila a s ohlušujícím rachotem vybuchla.

Ačkoli už Tom počítal se smrtí, byl pouze stejně jako ostatní sražen k zemi tlakovou vlnou. Pod náparem proudícího vzduchu vyšlehly plameny do všech světových stran.

Na místě, nad nimž se ještě před nedávnem vznášela koule modravé energie, nyní ležel starý muž, nad ním poletoval dráček a volal po okamžité teleportaci pryč. Agnoik nečekal ani okamžik a otevřel průchod zpět ze *Tmy* do Chlupatého lesa.

Než se cokoli ze zničeného přízračného lesa stačilo vzpamatovat, skupina zmizela v záblesku zeleného světla.

Tomáš se k svému překvapení neprobudil v laboratoři tábora *amalgij-ské* hlídky. Místo toho jako by stál v černém nicotě a kolem se převalovala šedobílá mlha. Neviděl na krok a byl úplně sám.

Zmocnil se ho strach. Proč tu nikdo není? Proč je sám uprostřed *Tmy*?

Uvědomoval si, jaké všelijaké tvory už potkal, a bál se, že bude muset sám čelit děsivému nepříteli. Více než nepřítel, kteří jej mohli zranit fyzicky, se ale bál samotné *Tmy*.

Jak moc si s námi dokáže hrát a jak moc dokáže ovládat skutečnost?

Nikde žádný pohyb ani zvuk, jen mlha se mlčky převalovala sem a tam a nedovolovala mu, aby viděl dál než na špičku nosu.

„Tomáši, Tomáši...“ ozval se šepot. Jakoby zněl odevšad.

Chlapec se rozklepal a puška mu skoro vypadla z rukou.

„Tomáši, Tomáši...“ chladný, zlý, bezcitný šepot.

„Tomáši, Tomáši, Tomáši...“ ozývalo se znovu a znovu.

Na malého chlapce už toho bylo moc a téměř padl na kolena. Strach a úzkost se ho zmocnily až do morku kostí, avšak nedovolovaly mu brečet, křičet, prosit. Stál jako přimražený, ani nemrknul.

Šepot ustal.

Ale hned se ozval znovu. „Přišel jsi... hrát hru.“ Sdělení bylo chladné a věčné.

To chlapci jen přitížilo, hrůza se ho zmocnila dvakrát silněji. Hlavou mu začaly vířit představy nejrůznějších „her“ s *Tmou*.

„Nuže budeme hrát,“ pokračoval děsivý hlas, „ta hra se jmenuje Poznej své přátele, a bude se ti líbit.“

S těmi slovy Tom začal pociťovat, jak se jeho mysl vzdaluje z těla. Vzápětí se celý svět smrštil a zmizel.

Stál v kovové kleci beze stropu. Ačkoli neměla vršek, jen blázen by se pokoušel přelézt mohutné mříže. Byly příliš vysoké, navíc se vězení vznášelo vysoko ve vzduchu mezi mraky.

Tomáš nervózně přešlápl uvnitř ušmudlaného vězení a uvědomil si, že není sám. Mezi spoluvězni ihned rozpoznal Boža a Joža, ke kterým k jejich překvapení okamžitě došel.

“Co tu děláš?” zeptalo se ho kuře překvapeně.

“Já nevím, poslala mě sem *Tma*. Bude to nebezpečné?”

„To si piš, že bude, chlapče,“ pronesl smutně Božo.

Dalším spoluvězněm byl urostlý muž ve středních letech s dlouhými bílými vlasy a vousy. Patrně to byl nějaký mocný rytíř, jelikož zde stál v brnění krvavě rudé barvy zdobeném černými ostny a symboly. Na zádech měl zavěšen obrovitý meč černý jako noc. Kdykoli se bojovník pohnul, dlouhá čepel za sebou zanechávala temnou stopu ve vzduchu, která po chvíli zmizela.

Mezitím si kluk všiml, že kolem se vznáší víc podobných cel a zřejmě se někam pohybují. Kousek vedle stála postava stejně velká jako *keoe* v planoucí tmavě šedé zbroji, z pod níž vycházela sutana. Na hlavě měla bytost přílbu s mohutnými rohy, ve srovnání s velikostí jejího těla skutečně obřími.

Rudé plameny jí šlehalý z očí, téměř celé její ruce plály a na několika místech hořela i sutana a zbroj. Malý bojovník svíral ebenově černou hůl nahoře zakončenou démonickou rukou, která z ní vyrůstala a v dlani svírala další oheň. Celá bytost vypadala jako nějaký pekelný čaroděj, či dokonce démon, vzhledem ke své strašidelnosti byl však dost maličký. Tomáš ale přesto nepochyboval o jeho síle a začal se bát, co se stane.

„Božo,“ zeptal se nervózně, „co se bude dít?“

„Tohle, mladíku,“ začal vážně vysvětlovat jeho přítel, „jsou pověstné arény Astratu, města v oblacích.“

„Jak? Budeme bojovat?“ ptal se vyděšeně chlapec.

„Ano,“ odpověděl Božo a Jožo se přitom několikrát rychle mihl nahoru a dolů. „Je tam obrovská aréna a kolem ní plno nejrůznějších bytostí všech ras a druhů, všechny se přišly podívat na Souboj o krále. V obrovité aréně soupeří dva týmy gladiátorů o to, který z nich dříve zabije nepřátelského krále v jeho pevnosti, zároveň samozřejmě musíme bránit našeho pannonníka,“ pokračovalo kuře. „Toto je náš tým a už se blížíme na místo,“ ukázal křídlem na okolní letící kulovitá vězení.

Kluk jen nasucho polkl. Nevěděl, zda měl Božo také podobnou schůzku

s *Tmou* jako on, a začínal se obávat, že v jeho týmu budou i další přátelé, a že i oni budou vystaveni nebezpečí. Neboť jeho spolubojovníci vypadali děsivě. A to ještě ani neviděl své protivníky.

Co se stane, když on sám utrpí smrtelný zásah? Umře i ve skutečnosti? A co když bude muset vztáhnout ruku na někoho z přátel, pokud budou v protivníkově týmu?

Já tu nechci být...

11.

Pod nimi se již objevily obrysy obrovského prostranství. To nebyla jen aréna, ale celá louka a les, kolem dokola byly do obrovské výšky vystavěny tribuny pro diváky a prošpikované ještě vyššími štíhlými věžičkami ze stejného žlutého kamene jako hlediště.

Kolona deseti koulí – tolik jich Tomáš napočítal, se už blížila k okraji hracího pole, kde začínaly tribuny a končila louka.

Klecová vězení přistála na vyvýšeném poli a všichni gladiátoři vystoupili ven skrze mříže, které se s rachotem otevřely. Napravo od nich Tom viděl pevnost, v ní byl zřejmě ukryt jejich král. Božo jeho domněnky potvrdil. Z vyvýšené plochy však na hrací pole vedla jen jedna cesta: pád z vysokého útesu. Brzy se dozvěděl, že hry ještě musí být odstartovány a pak se cesta objeví.

Slyšel nejrůznější hlasy a zvuky ozývající se z tribun. Byl nervózní a napnutý k prasknutí. Kolem sebe měl další desítky odhodlaných bojovníků, kteří na rozdíl od něj vypadali zkušeně a připraveni k boji.

Byli zde mágové, bojovní kněží, válečníci s dlouhými kopími, sekerami a meči a štíty, dokonce i *amalagi* s luky a šípy nebo různě upravenými puškami, podobnými té Tomášově. Jen někteří z nich měli zbraň podobné ráže jako Božo.

Zvuk trubky najednou přehlušil okolní hluk.

Hry začaly.

„Každý tu má svou roli!“ vykřiklo bojové kuře, „drž se u mě!“ Zatím se už všichni válečníci z jejich týmu dávali do pohybu a sbíhali po širokém schodišti, které se po zahájení boje objevilo.

Ostatní bojovníci se na zemi bez zastavení rozdělili do několika skupinek, každá utíkala jiným směrem. Tomáš neměl ponětí, kam jeho skupina běží a co bude dělat, jen se držel Boža. Byli tu s ním i dva spolubojovníci, s nimiž již předtím společně stál v létajícím vězení rytíř s temnou čepelí

a malý černokněžník. Vedle něj běžela napůl kočičí a napůl lidská bytost, na zádech zavěšené válečné kladivo, hned napravo od Toma utíkala krásná paní podobná člověku jinak ji nedokázal popsat s dlouhým štíhlým lukem.

Z pozorování nových společníků byl vytržen ohlušujícími ranami. Podíval se nahoru a viděl záblesky světél všech barev. Z nebe se řítil obrovský hořící balvan, který dopadl kamsi za stromy. Tom slyšel, jak les sténá a praská pod tíhou hořící koule, přitom slyšel křik bojovníků.

Chlapec byl hrozně vyděšený, jelikož záblesky kouzel neustávaly, naopak, blýskalo se z mnoha míst. A jak se jednotlivé skupinky srážely a útočily na sebe, další a další záblesky ozařovaly okolí.

Družina pokračovala po louce a mířila k lesu. Celou cestu se mohla skrývat za nejrůznějšími keři a pahorky, nyní je ale čekal dlouhý úsek běhu volným prostorem, kde nebudou ničím krytí a zůstanou všem na očích, než se dostanou do bezpečí lesa. Přitom ani ten neskýtal kdovíjākou jistotu ochrany.

Rytíř v rudé zbroji už dávno svíral v rukou obrovitý meč a zanechával za sebou černou stopu, teď vykoukl ze skrýše a poté s výkřikem a zdviženým mečem dal pokyn k pohybu. Skupina vyrazila směrem k lesu. Už byli skoro u něj, když stromy zapraskaly a skrze ně začaly prosvítat bílé záblesky.

Ještě okamžik, a za zvuku lámání a padání stromů vylétla z porostu kus od nich blesková koule veliká jako sám válečník v rudém. Zanechala za sebou vykácenou pěšinu v lese a zamířila přímo k bojovníkovi s mečem.

Uskočil na poslední chvíli. A zrovna v okamžiku, kdy stál přímo vedle bleskové střely, se koule změnila v ženu ve válečném oděvu. Oháněla se kolem sebe dvěma provazci blesků připomínajících biče. Jen s tím rozdílem, že nikdo z masa a kostí by pouhý dotek s nimi nepřežil. Proto se Tomáš divil, když si všiml, že krásná černovláska drží bleskové provazce v holých dlaních.

Zuřivě se pustila do bojovníka v krvavě rudé zbroji, zatímco druhým

bičem se oháněla za sebe, aby si držela od těla ostatní. To už jí ale z lesa přispěchali na pomoc další. Když ohnivý kouzelník z Tomovy družiny viděl přibíhat další dva rytíře, okamžitě mezi nimi a skupinou vztyčil ohnivou stěnu. Plameny následně vystřelily vpřed a dva nepřátele pravděpodobně zcela pohltily.

Božo už mezitím zastavil postup nepřátelského čaroděje, který se objevil nebezpečně blízko. Bránil se proti střelám štítem z kamenů a sám tvrdě útočil. Kuře už se muselo dát do pohybu, jinak by byl pro zkušeného mága snadným cílem. Oba se nyní pokoušeli co nejúčinněji vyhybat útokům nepřítele a zároveň jej zasáhnout.

Krásná paní, na níž předtím mohl Tomáš oči nechat, nyní nabíjela jeden šíp za druhým a páčila je po velkém válečníkovi ve stříbrné zbroji. Ten se sunul stále dopředu za trojúhelníkovým štítem velikosti dospělého muže. A to i přes to, že si ho za svůj cíl zvolil i Tomáš.

Zelený záblesk pocházející od krásné paní svištěl vzduchem a chlapci hned došlo, že jde o očarovaný šíp.

Při nárazu do nablýskaného štítu se ozvala ohlušující rána a skrčený rytíř byl i se štítem posunut o kus zpět. Stále však zůstal v bezpečí za velkým kusem magické oceli. Žena vypálila několik dalších střel, každá z nich muže v brnění víc a víc znejistovala. Až ho přinutila, aby se přestat krýt, protože už nemohl udržet rovnováhu.

Tomáš hned využil situace a vystřelil několik ran. Snažil se zasáhnout bojovníkovo tělo stále kryté brněním. Kulky se však od něj neškodně odrazily.

Země se náhle otřásla, ozval se strašný hluk, jako kdyby praskal celý svět. Oslnivý záblesk rudého světla připravil chlapce na okamžik o zrak.

Ze země se vynořil mohutný dlouhý krk ohnivého draka, tvořeného pouze z plamenů. Žhnoucí hlava s planoucíma očima neatálela ani okamžik, zaútočila na nejbližší nepřátele kolem ohnivého mága a všechny je pohřbila hluboko v zemi. Hned poté se vynořila pod rytířem, s kterým právě

zápasili Tomáš a dívka. Vynesla ho ve žhavých zubech vysoko do vzduchu a poté jej nechala spadnout na zem.

Ohnivý mág v dábelské zbroji udělal několik podivných pohybů holí a další kus země vybuchl v plamenech. I Tom zde chtěl a musel být něco platný, ale jeho obyčejné kulky se ukázaly jako málo účinné. Zoufale si přál v sobě najít nějakou sílu či kouzlo, které by mu nyní mohla pomoci.

Musím něco udělat! Kdybych jen dokázal vládnout ohnivou mocí jako on!

Z hlavně muškety létala jedna kulka za druhou, většina ale nebyla nic platná. A co více, rytíř se nyní začal opět zvedat na nohy.

Jako blesk z čistého nebe se změnila Tomášova nálada. Nikdy se takhle dobře necítil a to byl paradoxně uprostřed bitevního pole. Až za okamžik mu došlo, že to není nálada, ale pocit síly. Nejspíš v sobě probudil to, čemu Arnoik říkal magie. Nevěděl jak, nevěděl jaká a jak dlouho bude trvat, jen si uvědomoval, že musí střílet.

Nádech, výdech, nabít, odjistit. Nádech výdech, teď to vyjde!

Zhluboka dýchal, aby se alespoň trochu uklidnil. Pokoušel se nově nabytou sílu nasměrovat do svých útoků. A energie ho překvapivě poslechla. Další výstřel už nebyl jen obyčejná kovová patrona.

Ve vzduchu zapraskal oheň a na rytíře ve stříbrné zbroji se řítila ohnivá koule veliká jako hlava. Při nárazu do kovového štítu vybuchla a odhodila ho o kus dál. Tom nepřestával, vyslal další dvě střely, než si byl jistý, že je válečník již neohroží. Naznačil to výbuch barevných geometrických obrazců.

“Woohooo!” zavýskl.

Spolubojovnice se na něj uznale podívala a pokývala hlavou. Z jejího úsměvu se chlupci rozhořely tváře. „Člověk,» zašeptal kdosi.

Tomáš viděl vystříknout krev a dívka vyjekla.

Znovu šedivá šmouha, znovu šepot: „skutečně...“. Kapka horké krve stékala po Tomášově tváři, zatímco dívka znovu vyjekla a rozprskla se v barevných obrazcích.

„Sakra, je tu člověk!“ slyšel křičet Boža, „Chraňte ho!“

Ona... byla mrtvá. A umřela mu přímo před očima.

“Nee!”

Jeho dětská duše byla nyní rozpolcená, netušil, co má dělat. Slyšel děsivý, zlý smích i svist letících předmětů. Vzhlédl nahoru k žhnoucímu slunci.

“Chraňte člověka!” slyšel vzdáleně křičet Boža.

Černá silueta muže se vzdalovala. Zároveň však se blížilo několik jiných siluet, které nemohly být ničím jiným než vrhacími dýkami.

Jasně viděl široký úsměv, jenž se vrahovi krásné dívky rozlil po tváři, když na něj Tomáš namířil mušketu.

“Ukaž mi, co umíš, chlapče!” vykřikl vrah.

Nože se zabodly dokola kolem skupiny, začaly od nich šlehat podivné modré blesky. Zatím jen směrem vzhůru. Lekl se. Tom zamířil nahoru, avšak než stačil vystřelit na příkrčenou letící postavu, uviděl, že k ní letí někdo další.

Opět zaregistroval jen letící černou siluetu. Když však uslyšel tupý zvuk narážejícího kovu a obrys klobouku, bylo mu jasné, že je to Jarin. Myšák vraha udeřil svou pánvičkou do hlavy, nabral ho zadními běhy do boku a odkopl. Zrušil tak jeho nebezpečné kouzlo.

Von Guttenhorf pokračoval v letu dál za nepřitelem a Tomáš slyšel tupé údery pánvičky, jak narazily na jiný kov. Oba se pak velmi rychle ztratili z bojiště v děsivém smrtelném tanci za doprovodu řinčících zbraní.

Zdálo se, že byl zneškodněn i poslední nepřítel. Ticho, jež na okamžik nastalo, však vzápětí prořízl ostrý hlasitý zvuk. Někdo troubil na válečný roh a dával tak znamení komusi jinému.

Skupina zpozorněla a po druhém zatroubení válečník v rudé zbroji zavel: „K jejich hradu! Vítězíme!“ Bleskurychle vběhli do lesa a namířili si to přímo k hradu. Božo ještě stačil Toma pochválit za to, že konečně použil magii, pak už se museli soustředit na rychlý přesun.

“Říká se tomu zkrocení reality,... je to něco jako magie...” sípal válečný

pták za běhu, „...dokážeš ovládat naši skutečnost... Protože jsi... člověk...” dokončil s námahou Božo.

Porost byl hustý, téměř jako by chtěl bránit v přístupu k pevnosti. Měli však s sebou schopného ohnivého mága, který jim rychle vytvořil cestu. Otevřela se před nimi vypálená, několik kroků široká stezka dlážděná popelem, a pohled na mohutnou pevnost postavenou z tmavě šedivých kamenů.

Před branami se již srocovali obránci a o kus dále zase útočníci. Bylo jich mnohem víc, než Tom původně myslel a všichni v těžkých zbrojích a s mohutnými zbraněmi. „To s nimi máme bojovat?“ zašeptal vyděšeně.

„Ne, my ne,“ odpovědělo bojové kuře, „budete mě bránit!“ Chlapec už si všiml, že skupinka neběží ke shromaždišti jeho týmu, ale zahýbá víc vpravo a míří ke kopci, tyčícímu se kousek od hradu nepřátel. Za malou chvíli jej zdolali a stanuli na vrcholku.

Božo na nic nečekal a ani nic nechtěl vysvětlovat, jen letmo prohodil, že čím dříve bude vše připraveno, tím více bude ušetřeno životů. Tom se víc navypτάval, hlavně proto, že tu byl s Božem a Jožem sám, ostatní ze skupiny stáli pod kopcem a měli za úkol bránit je před případnými nepřáteli. Chlapec moc dobře chápal, proč si ho kuře vzalo s sebou nahoru stále ho považovalo za zranitelného a slabého. Popravdě ani on sám nechtěl bojovníkům překážet v práci.

Božo ve spěchu horečně něco připravoval a cosi kreslil do prachu na zemi. Chlapec ho se zájmem pozoroval, než ho vyrušil dupot.

Jako by se dala do pohybu celá armáda.

Všichni bojovníci, kteří s nimi soupeřili, vyrazili přímo k Božovi s Tomášem.

Ne, to ne. Tomášovy oči se zakalily slzami. Masa těl se přesouvala k nim, bude to jen otázka okamžiků.

I přes veliké sluneční brýle bylo vidět, že kuře má ve tváři vepsanou hrůzu, neboť dvojnásobně zrychlilo přípravy. Konečně kuřecí válečník položil zbraň na zem a zatímco se přeměňovala, zamířil.

“Střílejte!” vykřikl Božo.

Všichni shromáždění spojenci u hradu se vrhli proti nepříteli, věděli, že nesmí nechat kuře ani chlapce zemřít. Skupiny se za pár okamžiků střetly a opět vypukla obrovská bitevní vřava. Nejhorší ale bylo, že bitva se stále přesouvala směrem ke kopci, za chvíli dokonce už k vrcholku. Zdálo se, že nepřátelé nechtějí bojovat, ale jdou cíleně po Tomovi a Božovi.

Tom chtěl křičet, brečet. Před ním umíraly pohádkové bytosti ve směsi vyděšeného křiku a barevných oblak. Bitevní vřava už byla přímo u nich a chlapec se ještě nezmohl na nic, jen zatnul zuby a tiše plakal. Před jeho očima se to hemžilo poletujícími světélkujícími tvary. Ve vzduchu byla cítit smrt.

Bože můj! Všichni umřeme! zoufal si chlapec.

„Sakra, dělej něco!“ vykřiklo kuře, zatímco jeho zbraň rostla do stále větších rozměrů. Chlapec se rychle vzpamatoval a začal mušketou střílet na všechny strany. Popravdě ani moc neviděl, kam míří, jen si horečně přál, aby to celé už skončilo.

Oslepilo ho pronikavé bílé světlo a ohlušil zvuk, jako když troubí sto vlaků.

Padl na kolena.

Světlo ani zvuk po několik vteřin neochabovaly. Až po chvíli si uvědomil, že záře vychází z Božovy zbraně.

Už to nebyla pistole, dokonce ani puška, ale kanón. Přinejmenším. Obrovská hlaveň, velká jako několik mohutných rytířů na sobě, mířila přímo na nepřátelskou pevnost. Vycházel z ní jediný sloupec světla, který mířil přímo k hradu a zdálo se, že neustále teče, skoro to vypadalo jako proud vody.

Konečně sloupec zhasl a zvuk utichl.

Nikdo se už nehýbal. Všichni jen zděšeně zírali na obrovskou pravidelně kulatou díru v hradu. Stejně tak hluboká se jevila i rýha v bitevní vřavě, Božo jistě netrefil jen nepřátelské bojovníky. Dalo by se říct, že

obětoval své spolubojovníky pro vítězství. Zářící geometrické obrazce se zvedaly a poletovaly jako oblaka páry.

Pevnost pořád stála, jako by si ani neuvědomovala, že je nenávratně zničená. Až po chvíli se věže a jednotlivé komnaty začaly hroutit dovnitř.

Dav na tribunách nadšeně řval. Gong ohlašoval konec zápasu a hlasatel něco nesrozumitelně křičel.

„Král je mrtev!“ zvolal kdosi, a Tomášův tým propukl v jásot.

Celá velká pevnost jako by se rozskočila v samotných základech, zhroutila se sama do sebe a kameny, jež se změnily se v prach, jako by nikdy ani nebyly.

Hra skončila.

12.

Tom se vzbudil v laboratoři Amalagi.

Arnoik už musel být ze hry také venku, jelikož stál na nohou a bavil se o něčem s Trienginem. Když si všiml, že se i jeho přátelé probouzí, přistoupil k nim a ptal se, zda také byli nuceni hrát s *Tmou* jakési hry. To, co popisovali, však nebyla aréna Astratu.

„Znamená to tedy, že každý z nás musel podstoupit něco jiného?“ tázal se Jarin.

„Zřejmě ano,“ odpověděl Triengin, „a můžeme se jen dohadovat, zda jsou i oni dva v jednom snu nebo ne,“ ukázal na Agnoika s Denisem.

„Já končím,“ pronesl do nastalého ticha rozhodně Tomáš.

„Jak prosím?“ otočil se k němu čaroděj a upřímně nechápal, co má na mysli.

„Já chci jít domů, tam umíraly pohádkové bytosti, a to se mi nelíbí, já chci z tohoto světa pryč!“ procedil skrze zaťaté zuby Tom, který už sotva zadržoval pláč.

„Ale to nejde, nemůžeš jen tak skončit,“ snažil se mu domluvit Arnoik.

„A proč by ne? Skoro jsem tam umřel! Viděl jsi, kolik tam bylo mrtvých jen pro pobavení lidí na tribuně?!“ křičel plačící chlapec, zatímco rukou ukazoval k ostatním snílům.

„Ale ty jsi ještě nedohrál svoji hru, jinak se z tohoto světa nedostaneš,“ odpověděl mu Jarin.

„Já nechci hrát žádnou hru! Já chci domů!“ vzlykal zoufale Tomáš.

„Tomáši!“ rozlehl se laboratoří hluboký hlas, který všemi otrásl a chlapec se začal klepat až do morku kostí.

Byl to starý čaroděj. Najednou vypadal obrovský a děsivý, téměř zastíňoval všechny ostatní.

„My tě tu nechceme držet, dějí se tu nebezpečné věci. Ale nemůžeš odejít, protože jsi člověk a nedohrál jsi svou hru! Pochop to!“

Razantní změna v chování Arnoika chlapcem natolik otřásla, že už nevydal ani hlásku a s vytřeštěnýma očima na něj zíral. Nezmohl se již na jediné slovo protestu, bylo mu jasné, že celé to od teď závisí jen na něm. To on musí sám zvítězit ve své hře a zjistit, o co vlastně jde. O co jde primárně ostatním, – to je jasné o záchranu jejich světa před podivným nebezpečím.

Musím se za každou cenu dostat domů.

„Denisi!“ vytrhl jej ze zamyšlení Agnoikův výkřik.

Keoe vyskočil ze svého křesla a ihned začal cloumat loutkovým chlapcem. Až teď si ostatní všimli, že Denis už nedrží ono energické vlákno, jako by zmizelo.

„Ono ho to zabilo!“ rozkřikl se mladší keoe a zhroutil se na kolena s tváří v dlaních. Současně se probuzením posledních snů se mezi nimi objevili i Kolkol a Rusof, kteří očividně hráli hru s nimi. Všichni se seběhli ke křeslu, v němž bezvládně ležel loutkový chlapec.

Čarodějové i dědeček k němu vztahovali ruce, z nichž vycházela teplá žlutá záře, očividně se pokoušeli Denise vyléčit pomocí svých kouzel. Kolkol poletoval nad ostatními a Tom si všiml, že se mu z velikých očí začínají koulet slzy. Chlapec pochopil, co se stalo. Denise už nebylo z čeho vyléčit.

„Co se tam stalo?“ ptal se vyděšeně Triengin.

„Bojovali jsme,“ Agnoik ze sebe soukal slova, jen tak tak se nerozplakal, „a jeho poranili a zabili.“

„Tma je tak mocná, že dokáže zabít, i když jen někoho vtáhne do snu?“ nevěřil Jarin svým uším.

„Očividně ano,“ odvětil se strachem v hlase Triengin.

Rozhostilo se ticho přerušované jen tichým vzdycháním. „Takže je mrtvý?“ ptal se Tomáš.

Nikdo neodpovídal. Ne že by neznali odpověď, spíše neměli sílu vyslovit slůvko souhlasu.

„Ono ho to zabilo!“ vzkřikl chlapec, „Denise to zabilo!“ vykřikl znovu a teď už byl jeho křik zdušen návalem slz.

„Kolkole, Rusofe, není nějaká možnost?“ ptal se téměř šeptem, Arnoik. Modrý drak se ve vzduchu neklidně zavrtěl a dědeček, který již nevypadal jako strom, ale jako muž, který se do stromu oblékl, zavrtěl hlavou. Rusof měl dlouhé bílé vlasy i vousy, ostatně podobně jako Alfréd. Vypadal, jako by právě prolezl houštím a jeho jindy jistě módní, napůl černé a napůl bílé sako bylo pokryto větvičkami a listy.

Tomáš si utřel slzami zaslepené oči, aby pohlédl na přítele. Místo něj se však jen vzduchem vznášel už jen oblak svítících tvarů. Znovu propukl v zoufalý nářek.

Hluboké vrásky na staříkově tváři se ještě prohloubily a propadlé, avšak stále jasně modré oči jen tiše a smutně napověděly odpověď. Nenechaly tento nepřijemný úkol ústům. Tohle bylo víc, než na co byl kdokoli z nich připravený. Nikdo si tu nepřál ničí smrt, už vůbec ne Denisovu. Nyní bylo povinností každého z nich zajistit, aby Tomáš přežil, protože to už vypadalo, že jeho zdejší přítomnost má skutečně co do činění s *Tmou*. Dalšíh několik okamžiků stáli jako omráčení. Pak se chopil slova ten nejstarší a nejmoudřejší z nich.

„Vyhledám Alfréda a pokusím se zjistit víc o Olojzovi. Zřejmě už je také v moci té podivné energie, která jako by prostupovala vším a každým z nás. Nechci vás strašit, přátelé, ale zdá se, že ta *Tma*, jak tomu říkáte, je zakořeněna i v každém živém tvorů. Otázkou však je, jak a proč, když jsme přeci celé věky žili všichni v harmonii. Ještě nás čeká hodně zkoumání,“ pronášel pomalu silným hlasem dědeček. „Tomáši,“ pokračoval, „dělej všechno pro to, aby ses udržel naživu.“

S těmito slovy se uklonil, a než stačil někdo něco říct, změnil se v malého barevného ptáčka a uletěl neznámo kam. Kouzelníci rasy *keoe* hned pochopili, že věci, které se zde dějí, je daleko přesahují. Jejich nejsilnější zbraní mohl být Tomáš, pokud by dokázal čarovat, lépe řečeno měnit realitu, jako se to dařilo v aréně.

Ten však nyní jen plakal s obličejem zabořeným v Jarinovi, jako by

to byl velký plyšák.

“To bude dobré, to bude dobré...” konejšil ho myšák.

„Tohle sami nezvládnete, tedy nezvládneme,“ chopil se slova Triengin a vysloužil si tak pozornost všech. „Musíte se vydat do Žlutého Drápu,“ pokračoval Triengin, „my vyhledáme zase našeho vládce a řekneme mu, co jsme zjistili. Jsem si jistý, že už i on sám pracuje na porážce *Tmy* a musíme přiznat, že jako panovník má mnohem lepší možnosti než my, stejně jako ctihodný Kiensheen ve Zlaté zbroji.“

Amalagi měl pravdu. Žlutý Dráp bylo hlavním městem tohoto maličké-
ho světa, v němž měl sídlit i sám král. Blaho jeho poddaných mu nemohlo
být lhostejné. On sám byl víc než mocný čaroděj a bojovník. Společně
s tvory, které kolem sebe shromažďoval, aby mu byli v případě potřeby
k ruce, jistě měli nějaký plán. Bezpochyby také dokáže Tomášovu sílu
a potenciál lépe využít a nasměrovat, než jak to zvládnou dva čarodějové
keoe, jakkoli mocní a vážení.

Sami *amalagi* museli předat zprávu svému panovníkovi hluboko
v džungli. Slíbili však, že se Triengin ještě s několika válečníky brzy ke
skupině připojí. Arnoik už mezitím jemně chytil Tomáše kolem ramen
a odváděl ho směrem k Albertovi. Jarin, Božo a Jožo, Agnoik a nakonec
i Kolkol se s *amalagi* rozloučili a pomalu vyrazili k vozidlu, jímž se měli
dostat do hlavního města.

Tom moc nevnímal, co se kolem něj děje. Bylo toho na něj v poslední
době víc než dost. Zavřel oči, aby se trochu uklidnil a na chvíli byl jen
sám se sebou. Věděl, že odsud nebude moci jen tak odejít, jak si až dosud
namlouval. Celé to vnímal jen jako svůj jakýsi sen, a možná to skutečně
sen je, ale takový, že nad ním nemá žádnou kontrolu. Nevěděl, zda někdo
jako Denis nebo Jarin von Guttenhorf skutečně existují, nebo si je jen ve
snění představuje. Když se ale dověděl o Denisově smrti, jako by umřel
i kus jeho samého.

To prostě není možné, aby jen tak umřel.

13.

Bez otálení vyslali světelného posla Kiensheenovi a vyrazili na cestu. Albert je svižně přepravoval skrze džungli. Brzy vjel na mýtinu, z níž do hustého lesa vedlo několik cest.

Uprostřed stál veliký dům s mnoha okny. Ze země vystupovaly základy postavené z šedých kamenů, na něž navazovala béžová stěna krytá jasně červenou taškovou střechou. Alespoň takhle chlapec vnímal v šeru barvy.

„Hospoda na rozcestí!“ vykřikl radostně Arnoik a poskočil na sedadle, i jeho bývalý učeň nadšeně zavýskl. Z černého lesa vedly desítky, možná stovky vyšlapaných pěšinek přímo ke dveřím hospody.

Před dřevěným vchodem zastavili. Zvláštní se zdálo snad jen to, že okna zářila do okolní noci jasným světlem a za nimi byl jasně vidět pohyb, ačkoli kolem byla jen těžko prostupná džungle.

Předtím, než přátelé stačili vystoupit, dveře se změnily v průjezd a vůz pohodlně vjel až dovnitř. Tomáš nemohl uvěřit vlastním očím. Nejen, že se dveře samy od sebe zvětšily, ale zároveň se hospoda jako by zvětšila, najednou byla obrovská. Hned za branou Albert posádku vysadil.

Arnoik si všiml Tomášova údivu: “Větší, než se zdá, že?”

“Mohlo mě to napadnout,” přiznal Tomáš.

V lokále to žilo. Narváno, hlava na hlavě, či lépe řečeno rohy na uších, uši na dlouhé hřívě a hříva zase na bodlinách vyrůstajících z šupinaté kůže. Bylo tu totiž pestré společenství, snad ani dva návštěvníci hospody nepatřili ke stejné rase. A že jich tu bylo.

Kolem Tomáše právě produpal ještěří muž s dlouhým ocasem pohybující se na dvou nohách prohnutých dozadu. Držel v náruči démonickou ženu a uháněl po schodišti vzhůru.

Nad Tomovou hlavou právě prolétl talíř s kašovitým pokrmem a s hlasitým řinčením se rozbil o mohutná chlupatá záda. Několikrát se kolem nich mrskl býčí ocas, nohy s kopyty se otočily a odhalily obrovského

minotaura. Zrůda s býčí hlavou a mohutným chlupatým tělem připomínajícím tělo chlapa alespoň třicet stop vysokého, děsivě zařvala. Mohutnou paží, na které se napnuly obrovité svaly, zdvihla ze země nablýskanou dvoubřitou sekyru větší než dospělý člověk. Malýma očima hledala, kdo dnes večer umře.

Tomáš nasucho polkl, když oči spočinuly na něm a bez hlesnutí ukázal na druhý konec hospody.

Taurus se však rychle uklidnil, když se na druhém konci hospody zvedlo od stolu několik maličkatých *keoe*, kteří měli na sobě kouzelnické kostýmy. Na znamení omluvy vzduchem připlula veliká zlatá mince, která jemně přistála na býčí dlani. Taurus ji přijal a přikývl.

Mezi tím vším randálem, halasením příborů a tukáním dřevěných korbělů poletovaly talíře plné pokrmů a džbány, sklenice i poháry přetékající nejrůznějšími nápoji. Kupodivu lehce dosedaly na stoly hostů.

Arnoik rychle táhl své společníky vřavou magických bytostí k baru, zatímco Albert na druhém konci hospody nepřestával troubit, aby se hosté rozestoupili a on pro ně mohl najít volný stůl.

Tomáš v duchu pojmenoval velikého opičáka „opičí král“ měl zlatou čelenku, honosné roucho a velikou, ebenově černou, zlatem okovanou tyč. Panovník primátů mířil z hospody ven, přitom se ale otáčel za Tomášem. V ruce svíral zářící kelímek tvořený z čisté energie.

Tom se ale musel otočit jinam, protože ho *keoe* táhl k baru. Had s rukama a až inteligentním pohledem se už nějakou dobu napůl plazil a napůl se odstrkával kolem nich. Zřejmě mířil ke svému stolu, ale zastavil a vzpřímil se přímo před chlapcem. Dlouze se mu zadíval do očí a než se dal znovu do pohybu, rozeklaný jazyk mu několikrát vystřelil z tlamy.

„Proč si mě všichni tak prohlížejí?“ vyděšeně se ptal Tomáš Jarina.

„Protože jsi člověk,“ odpověděl prostě Jarin, který si celou cestu davem podával s někým ruku a neustále někoho zdravil.

Z mnoha pohádkových bytostí prošel kolem Toma i rytíř v purpurové

zbroji s rudě planoucíma očima. Věnoval mu dlouhý nepříjemný pohled. Nejpodivnější bytostí ze všech byl ale sám majitel podniku. Vskutku zvláštní tvor. Tenké, pouhou stopu široké tělo trčelo z kamenné podlahy jako stonek a dole do ní zarůstalo. Postavě vévodila hlava tvaru obrácené kapky, jejíž tenký konec seděl na krku. V poměru ke zbytku těla byla obrovitá.

Podivný, jasně fialový hospodský stál za barem. Měl kolem dokola hlavy tisíc očí, jimiž dokázal přehlédnout v jediném momentu celý lokál. Desítkami chapadel zároveň připravoval ty nejkouzelnější lektvary, podivné koktejly s plovoucíma ušima žížal či s useknutým prstem od mravencenebo vypaseným tučným červem. Další hostinského ruce připravovaly pokrmy, jedna míchala v hrnci omáčku, další skládala na talíř naložený sýr v oleji a jiné pochutiny.

Štamgasti trávili čas kolem dlouhého barového pultu. Na držáku sklenic a pohárů posedávalo hejno létajících skřítků ne větších než dětská dlaň. Pokaždé, když roztodivný tvor za pultem připravil nápoj či pokrm, jeden z pomocníků slétl dolů s velikým tácem, mnohokrát větším, než byl on sám, a s obdivuhodnou lehkostí přepravil pokrm až k hostovi.

„Durune!“ vykřikl Arnoik a několik očí na fialovém tvorovi se okamžitě upřelo jeho směrem. Jak si nyní Tom všiml, tvor neměl ústa, avšak když spatřil malého *keoe*, jako by mu záhadně dorostla přímo tam, kde měla být, a nadšeně zvolal: „Arnoiku! Agnoiku!“ Usmál se a pokračoval: „Copak vás sem přivádí a koho to máte s sebou?“

„My jdeme po *Tmě*,“ vysvětlil stručně mistr čaroděj a dál se již k tomuto tématu nevracel. Než však stačil říct něco dalšího, Durunovu pozornost si vyžádal nový host, mohutný lví muž s planoucím mečem na zádech.

„Jednu tiralchádu ven, prosím,“ zavrčel své přání, aniž dbal na pořadí, a hodil na bar několik mincí.

„Dám vám ji do magie,“ odvětil nevzrušeně Durun a jedno jeho chapadlo se natáhlo kamsi pod barový stůl. V dalším okamžiku již drželo

stejný zářící kelímek, s kterým odcházel opičí král. Tomáš si s údivem všiml, že ústa hostinského se přemístila tak, aby hovořila přímo k hostu.

„Já si tady jen sednu venku,“ oponoval lev, „dejte mi ji normálně do korbely.“

„To tu slyším pořád, ale promiňte, nemůžu, pak se nám ztrácí nádoby a po světě venku je bordel,“ vysvětloval Durun, stejně klidně jako předtím. Lev chápavě pokýval hlavou, hřívá mu přitom zavlála, vzal nápoj a zamával barmanovi, aby si nechal drobné.

„A máte s sebou člověka,“ barmanova ústa se opět přemístila, jako by se nic nedělo, a tvor dál čepoval ze zdobné elegantní pípy. Mezitím sekal na kostičky zeleninu, míchal omáčku v hrnci a dával led s useknutým prstem a paraplíčkem do jakéhosi koktejlu.

„I Kiensheen a dědečkové se do našeho boje zapojili,“ vysvětloval Agnoik vážnost situace. „Nicméně rádi bychom se občerstvili. A ještě mě napadá, nemáš volný pokoj?“

„Pokoj volný mám, váš kamarád auto už vám zabral stůl, hned to tam máte,“ říkal se spokojeným úsměvem barman.

Oba čarodějové se na sebe vesele usmáli a vydali se ke stolu. Tom po cestě lokálem namítal, že si přeci nic konkrétního neobjednali, ale byl ujištěn, že Durun přesně ví, co si dají. A skutečně, než se protlačili ke svému stolu, už na něm stálo pití a menší hostina.

„Co je tohle za místo?“ ptal se zvědavý Tom. Nepřestávalo ho udivovat, že v pustině, kde není zhola nic, najednou narazí na zcela plný hostinec. Tvorové si sem chodí, jak chtějí, *odnikud*, a když odchází, téměř okamžitě se ztratí ve tmě. Všechno je tu zvláštní, jednorázové kelímky ven se po vypití limonády rozprsknou na tisíce malých zářících bodů. A v neposlední řadě ho zaujal hostinský, který je ke svému lokálu doslova a do písmene přirostlý.

„Hospoda na rozcestí,“ vysvětloval nadšeně Agnoik, zatímco už usrkával svůj koktejl s napíchnutým okem uvnitř, „místo, které není nikde

a je všude. Pravděpodobně vůbec neexistuje v čase a prostoru tak, jak to chápeme my, ačkoli vy lidé si to jistě vykládáte po svém.“ Odmlčel se a pak pokračoval: „Každopádně se prostě zjeví mnoha poutníkům na mnoha rozličných místech, možná dokonce i v mnoha rozličných světech, a nikdo si netroufne tvrdit nebo pochybovat, zda není její existence možná i souběžně v různých časech.“

„Že by zde byli tvorové i z budoucnosti i minulosti, stejně jako ti, kteří žijí nyní?“ ptal se podezíravě chlapec.

„Přesně tak, tvorové ze všech časů, všech světadílů a všech světů. Ale neptej se na to nikoho z nich, je to neslušné.“ Agnoik na něj přátelsky mrkl.

K jejich stolu neočekávaně přistoupil onen vysoký opičák chodící po dvou nohách. Zdvořile se zeptal, zda si může přísednout a po souhlasu si od vedlejšího stolu vypůjčil židli.

„Jmenuji se Titrup a pocházím z Tobiasovy džungle. Původně jsme si mysleli, že se *Tma* nachází jen u nás, ale potom jsme začali dostávat zprávy i z jiných oblastí. Vydal jsem se zkoumat, proč se to rozšiřuje a jak se proti tomu bráníte. Nicméně u nás se *Tma* projevuje naprosto jinak, každý den musíme zápasit o holý život s tucty odporných příšer. Navíc všechny působí zmučeným dojmem, jako by ve svých tělech byly zajatci a sama vlastní existence je bolela.“

„To zní podobně, jak to říkal Balion,“ připomněl se Tomáš.

„Posaďte se k nám, Vaše veličenstvo,“ vyzval Titrupa Arnoik.

Opičák zdvořile poděkoval a začal vyprávět o potížích jeho lidí s *Tmou*. „Obrovské příšery z té mlhy vycházejí a každý den se jejich počet zvětšuje. Potřebuji dvacet dobrých vojáků na jednu tu bestii a mnoho jich přitom zahyne!“ Titrup vzteky svíral korbel tak silně, až měl chlapec pocit, že ho rozdrťí.

„Vaše Veličenstvo, rádi se s vámi podělíme o naše zkušenosti s *Tmou*, ale bohužel musím říci, že sami jsme moc triumfů zatím slavit nemohli,“ odpověděl Arnoik.

„Můžeme si prosím připít na Denise?“ zeptal se najednou Jarin.

„Na Denise!“ vykřikli všichni, „a na Hračkosvět!“ dodal rychle Arnoik, než se napil.

Po několikátém míchaném nápoji už spolu *keoe* řešili, že Durun je opravdový mistr a král svého řemesla, protože ví, co chutná různým rasám, na rozličných místech, v nejrůznějších světech a v nejnemožnějších časech. Chlapec zatím hrál s Jarinem a Božem hru, která velmi připomínala kostky. Šlo mu to, ač ji znal jen od vidění a sám nikdy předtím nehrál. Název hry zněl podobně jako radostný výkřik.

„Jachtsee!“ pokusil se vykřiknout Tom v momentě, kdy znovu vrhal kostky.

Na tahu byl Jarin, který v tříprsté pacičce obratně míchal všech devět kostek a poté je s výkřikem vrhl na stůl.

„Yyaachtzee!“ křikl pro štěstí. Kostky padly a všichni nevěřičně zírali na kombinaci na stole.

„Yyaachtzee!“ vykřikl nadšeně šedivý myšák a vyskočil od stolu. Božo i Tom zakřičeli úplně stejně. Se stejným nadšením také prudce vstali. „Yyaachtzee!“ skandovali radostně a objímali se, zatímco všichni hráči poskakovali kolem dokola v euforii z nejvyšší možné kombinace.

Tolik radosti a veselí si vyžádalo zvědavé pohledy okolních hostů. Pár se jich dokonce přišlo podívat, uznale kývali hlavou a plácali Jarina po chlupatých ramenou.

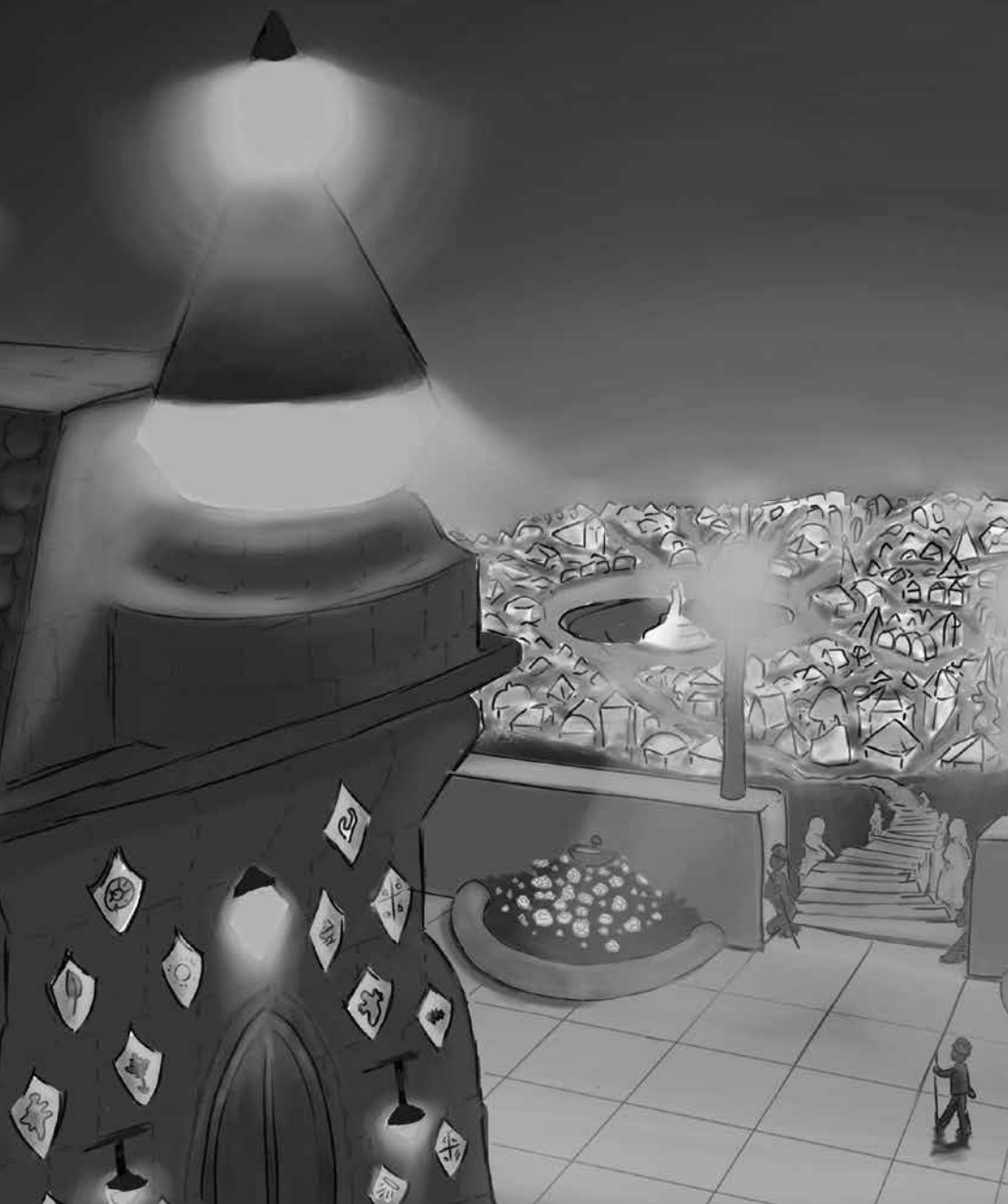
Večer plný veselí se pomalu nacyloval a dobrodruzi se odebírali nahoru do pokojů. Šedivý myšák už stačil při hře Yyaachtzee obrátit půlku hostů v lokále, vydatně se přitom posilňoval tirialchádou. Tom, který dorazil do pokoje s Božem jako poslední, když už všichni spali, měl o přítele starost.

Hospoda na rozcestí byla totiž podle vyprávění celkem nebezpečné místo. Právě díky tomu, že byla všude, navštěvovali ji příslušníci všech ras a také zřejmě ze všech věků a koutů galaxie. Tomovy a Božovy obavy se potvrdily, když oknem viděli šedou postavu, jak se s nějakým kufříkem

v podpaží mrštně škrábe nahoru po omítce domu. Za ní bušily do stěny hospody ohnivé střely z příručního děla, které držela jiná postava dole. Salva byla doprovázena proudem nehezských nadávek.

Musel to být Jarin a některý z jeho někdejších spoluhráčů. Myšák nakonec našel klidné místo na spaní za komínem. Až se vrátí z výpravy, nebude muset hodně dlouho dělat vůbec nic, jen si užívat vyhraných peněz.

Nadcházející ráno bylo slunné a teplé. S prvními slunečními paprsky se myšák přemístil od komína do pokoje, kde ještě chvíli spal ve své posteli. Mezitím už se všichni ostatní naskládali do auta a netrpělivě čekali na opozdilce, až budou moci vyrazit do Žlutého Drápu.

14.

Za chvíli si uvědomil, že už neslyší zvuk motoru. Ještě ale nechtěl otevřít oči, tma a samota byly velmi milé společnice. Konečně se rozhodl, že už nastal čas se s nimi rozloučit a pomalu se rozhlédl kolem.

Ke svému překvapení i zděšení zjistil, že už není uvnitř vozu, ale v jakési jeskyni. A není sám. V přítomnosti téměř nic neviděl, jen rozpoznával temné obrysy zaobleného stropu a nerovných stěn a černé siluety mnoha a mnoha obrovských postav. Ještě děsivější bylo, že stály bez jakéhokoli pohybu či zvuku. I pouhý dech v tom tichu burácel prostorem jako zvuk hromu.

Bylo zřejmé, že má nad svým sněním ještě menší kontrolu, než si myslí. Vytrěštěné oči těkaly ze strany na stranu ve snaze najít nějaký vchod nebo jiný otvor. Obří lidé se stále nepohnuli. Tomáše se začala zmocňovat úzkost.

Zoufale si přál, aby se u něj objevil Jarin nebo Arnoik s Agnoikem, nebo kdokoli, kdo by ho odtud dostal ven. Báł se dokonce i ohlédnout. Uvědomil si, že se za celou dobu ani nepohnul.

Nechtěl na sebe upozornit, možná si ho obři ještě nevšimli. Pohnul nejprve prsty u rukou to ho překvapivě bolelo. Pohlédl na své ruce, ale nezdály se být nijak zvláštní, pouze byl až příliš ztuhlý. Pomalu rozhýbal celé tělo a blížil se k postavám.

Byl od nich zřejmě ještě dost daleko, zatím se stále nepohnuly. Udělal první krok na nerovné kamenné podlaze, a ten se s ozvěnou rozlehl po celé veliké jeskyni. Znehybněl a počkal, než ozvěna utichne. Trvalo to neobvykle dlouho, což mu na klidu nepřidalo.

Pokoušel se posbírat v sobě veškerou odvahu, co mu zbývala. Zhluboka se nadechl, polkl a rázným krokem se vydal k nejbližšímu z obrů. Zdálo se mu, že jeho chůze ještě nikdy nedělala takový rámus jako teď. I když ho postavy musely slyšet a vidět, nedaly na sobě nic znát.

Stál už přímo u jedné z nich a pořád ani náznak, že by ho zaregistrovaly. Už ale věděl proč – vždyť to jsou sochy! Ze stejného kamene jako skála nebo jeskyně, v níž právě stál; nedokázal určit, co to přesně je. Proč by ale někdo vymodeloval tolik umně vypracovaných soch a nechal je tady?

Pravda, sochař jim nedal krásu ani půvab, zato pečlivě uhnětl každý detail. Tomáš viděl oči, víčka, řasy, pruhy pomačkané kůže kolem úst i rýhy na rtech, jako mají živí lidé. Přešel k další soše byla naprosto stejná jako ta první. Pokračoval k dalším a dalším. Ani jedna se v ničem nelišila. Co víc, zdálo se, že jeskyně ani armáda obrovských kamenných mužů nebere konce, ač se nořil stále dál do hlubin, vzpřímených postav s rukama podél těla neubývalo.

„*Temnoto!*“ vykřikl a zastavil se, „*Tmo!* Nicoto, nebo já nevím, co jsi!“ křičel najednou Tom z plných plic, „vím, že je to jen tvá další hra a odmítám ji hrát!“ Snažil se, aby jeho hlas zněl pokud možno sebejistě a zakryl nervozitu, snad i touhu na místě se rozletět na miliardy částecek. Aby už radši neexistoval...

Nejbližší postava, u níž právě stál, sebou náhle trhla. Tom leknutím zaječel a uskočil o kus dozadu. Žádná jiná socha se nepohnula, pouze tato se k němu otočila obličejem, Jenže jak záhy zjistil, socha přitom neměla tvář. Místo ní měla jen dobře známé černé, dračí čelisti, které se roztáhly v děsivém úsměvu a odhalily řady velikých bílých zubů.

Tomáš se začal hroutit do sebe. A nejen on. Všechno kolem, co viděl, snad i celá realita, najednou jako by udělala totéž. Než stačil zareagovat, nepříjemný pocit zase zmizel. Náhle seděl na něčem měkkém a opíral hlavu o chladivou plochu, která neustále drncala.

Pousmál se, protože to znamenalo, že už je zase s Albertem a ostatními. Otevřel oči, zamžoural a rozhlédl se po ostatních, kteří se potichu smutně bavili o Denisovi. Zdálo se, že oni v této chvíli v žádném dalším snu ani ve hře nejsou a celou dobu pokračují v cestě.

Stromy ubíhaly dozadu, mezi nimi prosvítalo stále stejně zlatavě sluneční světlo.

„Právě jsem se dostal z další hry,“ vložil se hlasitě do hovoru Tom.

„Ze hry?“ otočil se k němu s údivem Agnoik, zatímco ostatní ztichli. „Ze hry?“ pokračoval, „je možné, že si nás *Tma* může brát a ostatní o tom ani neví?“ vyslovil děsivou domněnku.

Vylíčil ostatním, co se mu přihodilo. Pomalu si uvědomovali, že *Tma* má nad nimi větší moc, než mysleli. Zdálo se, že nepřítelů původně podcenili. Dlouhou dobu o tom čarodějové debatovali s Kolkolem, co by se mohlo dít dál. O Kolkolovi bylo známo, že ve *Tmě* přežil delší dobu. Modrý dráček se starostlivě díval na Tomáše, na všechny okolo a pohlédl také ven. Poté požádal Alberta, aby zastavil.

Vůz tak učinil a Kolkol vylétl okénkem ven. Ani nemusel vybídnout ostatní, aby také vystoupili z auta. Modrý drak začal pozorně zkoumat nejbližší stromy. Velmi pečlivě si je prohlížel, až konečně zřejmě našel, co hledal, protože vyrazil vpřed rychlostí blesku, aby utrl přední packou jeden list a přilétl s ním zpátky před své společníky.

„Vidíte?“ zeptal se zvláštním dračím hlasem, „ten list nemá žilky, je jen zelený, stejně jako kůra stromů nemá pukliny,“ oznámil ostatním.

„Jsmo ve hře,“ konstatoval suše Agnoik.

„Dostali jsme se do ní, aniž bychom o tom vůbec věděli a Tomáš do ní hupsnul přímo z jiné hry,“ přemítal nahlas Jarin.

„Nemůže to celé být jen další hra, kterou hraju jen já?“ vložil se do hovoru Tomáš.

„Popravdě, nemůžeme si být jisti, jestli taky někdo z nás není jen iluze tvořená *Tmou*. Zřejmě se nás snaží oslabit tím, že nás chce rozdělit,“ přemítal nahlas Arnoik a navazoval na Agnoikovy myšlenky.

„Můžeme nějak poznat, kdo je iluze a kdo ne?“ ptal se zcela správně Božo.

„Zdá se, že ne,“ smutně zakroutil hlavou Arnoik.

V tu samou chvíli projelo každým z nich kromě Arnoika a Kolkola ostrí meče, zjevilo se náhle jako by odnikud, a určitě bylo vyvoláno magií.

Tomáš, Jarin, Agnoik i Božo s Jožem, dokonce i Albert se skáceli k zemi v ohromných bolestech a s ošklivými poraněními. Ale vteřinu po tom, co je

kouzlo zasáhlo, zas jiné kouzlo je začalo léčit. Za několik okamžiků nezbylo po zraněních a bolesti ani památky.

„Takže si můžeme být jisti, že jsme všichni skuteční,“ přemítal dále nahlas Arnoik, jako by se nic nestalo.

„Tos‘ udělal ty?!“ křikl na něj Jarin.

„Ano,“ odvětil prostě mistr čaroděj.

„Jak ale tedy můžeme vědět, že ty nejsi vytvořený *Tmou*, abys nás zabil?!“ křičel myšák.

„Uklidni se, Jarine,“ promluvil Agnoik, „Kolkol zjistil, že jsme ve hře díky nepatrným detailům, to by nikdo, koho stvořil nepřítel neudělal, stejně jako by neotestoval, zda my jsme z masa a kostí.“

Tom si uvědomil, že ač jeho společníci nikdy necítili bolest, on ji zde cítil.

Myšák musel uznat, že čaroděj má pravdu, i když byl hodně rozzlobený. Nezbylo než se snažit přijít na to, co by mohlo být cílem této hry. Padaly spousty návrhů. Počínaje tím, že je třeba nalézt něco, co nevypadá jako iluze, až po názor, že je potřeba porazit nějakou děsivou příšeru. Žádný návrh na řešení se ale nezdál příliš pravděpodobný, všechny byly založeny jen na neověřených domněnkách a představách.

Až po nějaké chvíli si Agnoik všiml spleti tenkých kořenů táhnoucích se do dále. Byla to taky jen domněnka, avšak sdíleli ji všichni. Možná je tedy zavede dál.

Obezřetně se vydali směrem, kterým je kořeny vedly. Provozce neustále sílily. Mířily hluboko do lesa, z něž jako by s rostoucí vzdáleností vyprchalo veškeré světlo. Dokonce i Arnoik a Agnoik se nervózně rozhlíželi a mžourali do tmy.

Siluety stromů a křovin vystupující z temnot přišly Tomášovi k smrti děsivé. Kořeny už nabývaly oblundných rozměrů, nikdo neviděl na jejich hřbet, když se začaly prudce zvedat k temné obloze a ke korunám černých stromů. Najednou jich bylo mnohem víc, mířily sem ze všech světových stran a splétaly se. Vytvářely celý sloup, jenž přecházel přímo vzhůru v jakýsi objekt.

Byl to trůn. Mohutný, veliký trůn spletený ze silných hustých kořenů. Byl tak vysoký, že zespodu nedohlédli dál než na jeho ruční opěrky. Mnohem děsivější však bylo, že na velikém honosném křesle očividně někdo seděl. Ačkoli byla silueta jen o něco temnější než okolní tma, Tomáš si nemohl nevšimnout těžkých bot a na nich ostrých výstupků, které napovídaly, že dotyčný obr je nejspíš navlečen do brnění. Navíc si chlapec všiml mohutné čepele opřené o trůn vedle nohou obřího vládce.

Skupina strnula na místě, nikdo se nedovázil pohnout. Obří vládce prolomil ledy jako první pohnul nohou. Nezdálo se však, že by chtěl vstát, nebo že si přichozích vůbec všiml, jen se zřejmě pohodlněji usadil.

„Ať jsi kdo jsi,“ vzkřikl Arnoik, jeho hlas byl ale rychle umlčen Božovým křídlem, které mu zacpalo pusou. Čaroděj se zbavil válečného kuřete a zpražil ho pohledem. „Vím, co dělám,“ zašeptal ostře *keoe* na účet Boža a pokračoval ve svém volání: „Ať jsi kdokoli, přicházíme v míru!“

Bylo slyšet vrzání brnění, jak na sebe jednotlivé části zbroje narážely, když se obr pohnul. Přesedl do jiné polohy, aby na přichozí viděl a oni na něj. Tvář jako by se mu neurčitě rozplývala v nazelenalé tmě, jediné, co bylo vidět, byla královská koruna s několika vysokými a ostrými trny osázená drahým kamením. Kusy drahokamů a vzácných kovů měla podivná bytost zapletené i do bledého vousu.

„Skutečnost má tolik podob, až je to matoucí,“ pronesl zamyšleně král.

„Jak to myslíte, vaše veličenstvo?“ odpověděl pohotový, avšak nechápající Arnoik.

„Vždy se ukazuje v jiné podobě,“ vysvětloval panovník, zatímco se opět pohnul, aby se usadil pohodlněji, „vždy a všem se jeví jinak.“

„Na co tím poukazujete, vaše veličenstvo?“ vložil se do hovoru Jarin.

„Vlastně ani sám nevím, protože na nic tu dost dobře poukázat nejde. Možná poukazují právě na to, že na nic nejde poukázat, například proto, že máme pokřivené vnímání,“ přemýšlel nahlas panovník.

„Zřejmě to nechápu, vždyť *keoe* mají dokonalý zrak, my, myši, zase doko-

nalý čich, dost dobře tedy nevím, kam tím míříte, veličenstvo,“ namítl Jarin.

„Keoe nemají dokonalý zrak, stejně jako myši nemají dokonalý čich, máte je pouze nejlepší ze všech nám známých tvorů. K dokonalosti máme všichni ve všech směrech velmi daleko,“ odvětil klidně panovník, jako by si s podobnými úvahami jako Jarin pohrával už celá staletí. „Více či méně nás naše smysly, na něž tak často spoléháme, klamou. Nepřinášejí naší myslí jak to jen říct,“ panovník zamýšleně poklepal prsty o opěradlo trůnu, „nepřináší jí nezkreslené informace. A proto naše mysl, i kdyby byla neomylná, nám nemůže přinést nezkreslené závěry. Čím dál tím víc si však myslím, že je to hlavně naše mysl, která nám brání v pravdivém poznání. Když jsou keoe tak talentovaní na magii a ty,“ ukázal na Jarina, „se dokážeš rozhodovat rychleji než kdo jiný, může vaše myšlení fungovat stejně?“ položil znepokojivou otázku panovník.

Nebyl zde nikdo, kdo by dokázal úvahy starého vládce nějakým rozumným argumentem vyvrátit. Ačkoli snad všichni přítomní pochopili, co se jim král pokoušel říci, nechtěli tuto pravdu přijmout. Agnoik jako první přišel s úvahou, jež mohla celou tuto teorii rozbit: „A co člověk? Co lidské smysly? Člověk do tohoto světa nepatří, a tak by jej měl spatřovat v jeho pravé podobě.“

Vládce na trůnu z kořenů se jen smutně pousmál a odpověděl: „Máte mezi sebou člověka. Myslím, že by vám mohl jen vyprávět o nedokonalosti svého vnímání.“ Ačkoli Tomášovi nebylo ještě ani deset let, musel s touto jednoduchou pravdou o nedokonalosti lidské mysli souhlasit, a tak mlčky přitakal.

„Snažíš se tím vlastně říci,“ vložil se do hovoru rozvázně Božo, „že my nemáme nikdy šanci poznat svět kolem nás takový, jaký ve skutečnosti je?“

„Za předpokladu, že nějaký svět vůbec je, tak ano, máš pravdu, nepoznáš ho,“ otočil se k němu král.

„Proč to ale říkáš? S tímto poznáním se musí nakládat opatrně, jelikož je nedokážou všichni unést dobře,“ říkal skoro s pláčem Božo. Bylo vidět,

že je jedním z těch, které toto poznání nejvíc zasáhlo. „Sám dost dobře nevím, vlastně nic dobře nevím. Jediné, co vím je, že vlastně nevím nic, co si bytosti obyčejně myslí, že vědí, ale přitom nevědí, jen si to nevědomky nalhávají. Nechtěl jsem ti ublížit, kuřecí válečníku,“ odpovídal chlácholivě obr a Božo jen mimoděk mával jedním křídlem na znamení, že už je to dobré, zatímco druhým křídlem si zakrýval brýle i oči.

Tom věděl, že tu nemá cenu zůstat déle a že ten obr na trůně jim zřejmě moc nepomůže v plnění úkolu. „My se velice omlouváme, ale musíme splnit úkol, vlastně nejprve zjistit, jaký máme úkol, abychom se dostali z této hry,“ promluvil opatrně Tomáš.

„Já vás mohu dostat odsud pryč,“ odvětil král.

„Myslíte, že nás můžete z této hry prostě vysvobodit?“ ptal se opatrně Jarin.

„Jistě,“ odvětil sebevědomě panovník, jako by nechápal, proč Jarin pochybuje.

„To je úžasné!“ zajásal Tomáš, „učiníte tak, Vaše Veličenstvo, prosím?“ naléhal chlapec dále.

„Ale beze všeho,“ odpověděl král a ledabyle mávl pravou rukou.

V tu ránu všichni cítili známý tlak v hlavě a měli pocit, jako když je něco táhne dozadu. Celý temný les se roztáhl do nepřirozených rozměrů a strašně rychle kolem nich začal ubíhat. Vzápětí je ozářilo bílé světlo a vzbudili se na cestě v Chlupatém lese.

15.

Skupinka ležela rozházená po okolních pařezech a na mechových polštářích, Jarin dokonce visel jako hadr na větvi. Albert otočený na jednom boku naprázdno otáčel koly. Přátelé postupně vstali a společnými silami postavili vůz na všechny čtyři kola.

Arnoik zamyšleně promluvil: „Nabízí se otázka, co se stane s našimi těly, pokud nás *Tma* přepadne takhle na cestě, a ne v bezpečí laboratoře.“

Keoe na všechny přítomné vážně pohlédl, nejdelší pohled věnoval svému učni Agnoikovi. To už Albert neúnavně uháněl vpřed k městu, v němž měl sídlit panovník.

Vyjeli z lesa na Rozlehlé planiny plné zeleně prorostlé drobnými stromky. V dáli bylo vidět Žlutý Dráp, jehož obrysy se ztrácely v mlze. Tomáš si všiml, že vysoko nad jejich hlavami se vznáší obrovský nehybný mrak. Byl celý bílý a připomínal mu kus kráteru, který někdo vytrhl ze země. Jarin si všiml Tomášova zájmu a začal mu vyprávět příběh o městě z mraků Astratu, jež mělo stát na kusu vznášející se země, o krásných štíhlých vysokých věžích a budovách, o blahobytu a tamějším umění. A samozřejmě o vyhlášené aréně.

Žlutý Dráp měl několik vysokých věží sytě žluté barvy. Uprostřed sídla měl stát královský hrad. Arnoik s Agnoikem znali Kiensheena osobně a Jarin znal zase Žlutý Dráp jako své boty. Město bylo obrovské, plné tvorů nejrůznějších ras, velikostí i barev. Místní domy vypadaly úplně jinak než v Sémisu. Společně tvořily pestrobarevný ostrov uprostřed zeleného moře. Většina z nich měla alespoň jednu malou věžičku vystupující nejčastěji z předního štítu či zprostředka střechy.

Po dlážděné ulici se linula lahodná vůně právě upečeného masa a Tomáš si vzpomněl, jak dlouho už vlastně nejedl. Upozornil na svůj hlad ostatní, uklidnili ho však tím, že zdejší vládce Kiensheen je jistě pozve na hostinu. Oba čarodějové byli přeci přátelé. Albert si razil cestu stále

dál nekončícími davy obyvatel magického města. Projížděli kolem věží, po štíhlých mostech a kolem budov různých velikostí, tvarů a barev.

Bleděmodré plechy karoserie naprosto zapadaly mezi pestře zbarvené okolí. Před nimi se otevírala snad nejširší ulice, jakou kdy Tomáš viděl. Byla celá vydlážděná a plná obyvatel Žlutého Drápu.

Brzy už se jim naskytl výhled až na konec dlouhé široké třídy, kterou uzavíral majestátný rudý hrad se spoustou praporek, zdobený nejrůznějšími erby a emblémy nad velkou branou s mohutnými dřevěnými křídly. Samozřejmě nechyběla ani obrovská žlutá zástava s černým drápem uprostřed. Vůz se pomalu ale jistě prokousával hustým davem nevšedních tvorů, až stanul před branou do královského sídla.

Několik prvních okamžiků se nic nedělo, až po chvíli se velká křídla otevřela, aby vpustila skupinu cestujících do pevnosti. Albert nemusel vjíždět nikam daleko, pouze na začátek prvního nádvoří, aby znovu zastavil, tentokrát před samotným panovníkem.

K Tomášovu překvapení to byl člověk. A žena! Či tak přinejmenším vypadala. Nikdo mu předtím neřekl, že král je vlastně královna. Kromě hlavy celá zahalená v blyštivém zlatém brnění, které mohlo patřit jen mocné vládkyni. Nad levým ramenem jí šikmo vzhůru vystupoval dlouhý zlatý jílec meče s rubínovým zdobením. Tomáš se mohl jen domýšlet, jak vypadá záštita či dokonce celá čepel, předpokládal, že je obrovská.

Královniny světlé dlouhé vlasy neposlušně poskakovaly v slabém odpoledním vánku. Dvě pronikavě modré oči, které jako by se do chlapce a jeho společníků vpalovaly, pozorně sledovaly příchozí. Byla krásná a budila přirozený respekt. Ještě ani ne ve středních letech, avšak už jistě zkušená vládkyně autoritativního vzhledu a s ostře řezanou tváří. Kiensheen měla ruce založené na hrudi; jakmile z vozu vystoupili *keoe*, tvář se jí rozzářila úsměvem. Rozpřáhla ruce, jako by je chtěla oba najednou obejmout a vykřikla: „Vítejte, Arnoiku, Agnoiku!“

Oba čarodějové pokorně sklopili hlavy k zemi na znamení úcty, Kien-

sheen je však hned napomenula a připomněla jim, že si naposledy říkali nějaká pravidla, jejichž obsah však Tomášovi i ostatním zůstal utajen. „Mé nejsrdečnější přivítání patří samozřejmě také vám,“ obrátila se nyní na zbytek skupiny, „jsme poctěni vaší návštěvou, vítejte ve Žlutém Drápu!“

Téměř jako na povel přicupitala ke každému členu výpravy malá opička, uctivě jej oslovila a představila se jako osobní průvodce. Tom byl ohromen. Jeho průvodkyně se jmenovala Tirini a byla ještě mnohem menší než on, přitom sám nebyl žádný velikán.

Tirini vedla chlapce dovnitř nádherně zdobeného a honosného paláce, který patřil královně Kiensheen. Podle jejího vyprávění bylo celé město i palác zbudovány během krátké doby. Tomu se chlapec samozřejmě divil, avšak dostalo se mu pouze vysvětlení, že neměli jinou možnost. Váže se k tomu temný příběh, dodala průvodkyně.

„Pověz mi ho,“ žadonil chlapec a Tirini po několikéřé naléhavé prosbě povolila.

„Jistě už jsi slyšel o *Tmě*, zvláště když jsi člověk,“ spustila vysokým hlasem. „Kdysi, ale vlastně ještě docela nedávno, se celý Žlutý Dráp jmenoval Khan a nacházel se o kousek jižněji po řece Dravici, hlavně na jejím západním břehu. Když se zde začala *Tma* rozmáhat, přicházela právě z džungle, v níž bylo město po věky bezpečně ukryto před nebezpečím. Královna se ji od samého začátku pokouší s pomocí nejrůznějších mágů a alchymistů či kněží zastavit, avšak zatím stále marně. Netrvalo dlouho a *Tma* si začala brát své první oběti. Zprvu to byli jen jednotliví tvorové, avšak od té doby, co vedle Nevidimzemě pohltila celou vesnici malých *keoe*, šlo vše ráz naráz. Khan padl. Jelikož nikdo neví, jak se té zpropadené černé mlze bránit, musela Kiensheen vybudovat nové město, aby se její milovaný národ měl kam uchýlit a ona získala více času na boj s *Tmou*.“

Povídání Tirini bylo více než poutavé a odpovídalo na mnoho otázek, které si sám během cesty kladl. Jestli panovnice o *Tmě* věděla a aktivně, ale marně se ji pokoušela zastavit, nevěstilo to nic dobrého. Ale kdoví,

třeba společně budou mít větší šanci na úspěch.

„Víš, Tomáši,“ vytrhla ho ze zamyšlení opička, „lidé sem do tohoto světa chodili často a vždy tu po sobě něco zanechali. Něco stvořili a opět odešli do světa, kam patřili. Nevím proč to přestalo, ale každý člověk tu byl velmi váženým hostem. Podle mě to mělo něco společného s *Tmou*. Nemůže být náhoda, že *Tma* se tolik rozmohla právě když tu nebyla ani jedna lidská bytost. Když už se všechno zdálo nejhorší, začaly se šířit zvěsti o tobě a ta mlha jako by se zastavila a na něco čekala. Odpuť mi mou upřímnost,“ pronesla rozvážně Tirini.

„Možná to tak opravdu je, už spousta úžasných tvorů mi řekla, že zde, v tomto světě, mám nějaké zvláštní poslání. Je to trochu neuvěřitelné, jelikož něco takového se v mém světě děje jen ve vymyšlených příbězích,“ svěřil se jí chlapec.

„To je zvláštní,“ odvětila opička, „v tomto světě se nic neděje náhodou.“

„Vlastně není tak špatné, že jsem to právě já. Vždycky se vyprávějí příběhy o hrdinech, a já jsem obyčejný kluk, jsem tedy první,“ rozjímal nahlas Tomáš.

„Přesně tak,“ přitakala Tirini, zatímco ho stále vedla dlouhými chodbami královského paláce.

„Jak je možné, že je Kiensheen člověk?“ zeptal se najednou.

„Ona už vlastně není, jen si ponechala svou lidskou podobu, když se rozhodla zůstat v Hračkosvětě.“

„Takže vám vládne někdo, kdo nepochází odsud?“

„Přesně tak.“

Konečně došli před veliké karmínové dveře posázené zlatem, které jeho průvodkyně otevřela. Naskytl se mu tak pohled do pokoje, o němž se mu nezdálo ani v nejdůležitějších snech.

Vešel do obrovské, skvěle vybavené herny. Bylo tu úplně všechno. Herna měla palandu, na niž vedly schody se zábradlím dolů mohl jezdit i po skluzavce. Viděl všechny možné stavebnice a kostky, veliké i malé

modely aut a autíčka na dálkové ovládání, nebo figurky cínových vojáků a příšer z těch nefantastičtějších příběhů.

Pomalou dělal krok na huňatý koberec, který pokrýval podlahu celé místnosti. Byly na něm vyobrazené mosty a žhnoucí láva. Pomalu přešel až k autu, které skutečně jezdilo, mohl se do něj posadit. Byla tu i zmenšenina hradu a kopy hračkových zbraní.

Opět jej zamrzela Denisova nepřítomnost, protože by si s ním právě teď a tady mohl hrát. Ze zamyšlení jej vytrhla až Tirini zdvořilým odkásláním. Od někoho, kdo není lidská bytost, to byl až překvapivě lidský projev. „Zanedlouho bude slavnostní hostina, nechceš se převléci?“ ptala se zdvořile.

„To bych moc rád,“ odpověděl Tom, který, ač to ve svém původním světě neměl ve zvyku, najednou ctil slušné vychování. Představil si, jak sedí po celý večer při slavnostní hostině před skvostně oděnou vládkyní, a je oblečený jako teď, navíc ušpiněný a zpocený po dlouhé cestě. Což jej přivádělo k další myšlence, která malým chlapcům nebývá vždy úplně vlastní – fakt se musí i umýt.

V čisté bílé košili a volných kalhotách se Tomáš nechal vést opičí průvodkyní až do hodovní síně. Komnata byla obrovská, zdi tvořily odhalené kameny, veliké masivní stoly stály rozestavené ve třech řadách. Pokrývaly je bílé ubrusy a málem praskaly pod množstvím jídla, jež na ně bylo naloženo. Kam se Tomáš podíval, viděl nějakou lahůdku, od pečeného masa až k ovocným nebo krémovým dortům.

Místnost už byla plná dvořanů připravených k hostině. V čelní řadě seděla panovnice, po jejím boku pak byli Arnoik s Agnoikem a Tomášovi přátelé. Tom si všiml, že v řadě, v níž seděla královna, zůstalo jedno místo volné, ale byl ze všech těch kouzelných spolustolovníků tak nervózní, že se skoro nemohl ani pohnout.

„Tomáši!“ uslyšel Jarinův hlas a uviděl jej mávat a ukazovat na volné sedadlo vedle sebe. Chlapec se nejspíše usmál a vydal se přes celou míst-

nost k myšákovi. Až cestou si všiml, že všechna místa, kromě jediného, zřejmě určeného jemu, jsou už obsazena. Čekali tedy jen na něj. Ještě nikdo neměl na stříbrných talířích naloženo ani sousto. Celý nesvůj došel až k volnému křeslu, rychle se do něj usadil a zabořil pohled do prázdného talíře. Raději se neďíval kolem, protože se styděl za zdržení.

Královna třikrát hlasitě tleskla a promluvila: „Prosím, vážení dvořané, přivítejte mé dávné přátele, kteří cestují a plní důležitý úkol!“ Roztáhla ruce v přátelském gestu a její mladá tvář se upřímně usmívala. Ukázala na skupinku přátel, která seděla napravo i nalevo od ní.

Vládkyně pokračovala: „Máme štěstí, že jejich cesta vede skrze Žlutý Dráp a poctili nás svou návštěvou.“ Její úsměv přitom ani trochu nepohasl. „Vážení,“ promluvila opět, „dnes hodujme na počest této odvážné skupinky!“

Všichni přítomní najednou pozvedli číše a připili lahodnými nápoji.

Hody začaly, nesly se v přátelském a povzneseném duchu. Jen Tomáš za celou dobu téměř nic neřekl a stále se raději pomalu nimral v jídle, zíral do talíře a dělal, jako by tam nebyl. Jarin se jej několikrát pokoušel přimět k hovoru, ale pokaždé odpovídal jen několika slovy, až to myšák vzdal.

I když to na pohled tak nevypadalo, Tom velmi dobře poslouchal všechno, co si ostatní říkali, zejména sledoval, o čem se bavili členové jeho skupiny. Arnoik s Agnoikem a královna Kiensheen, zřejmě řešili něco kolem *Tmy* a Jarin se občas vmísil do hovoru, aby něco podotkl nebo dodal.

„Tomáši,“ promluvila najednou panovnice přímo k chlapci, který leknutím téměř nadskočil.

„A ano, Vaše Výsosti?“ vykoktal ze sebe.

„Co se stalo předtím, než jsi se ocitl v tomto světě?“ zeptala se, zatímco si na talíř nakládala ovoce, které Tom nikdy v životě neviděl. Bylo veliké, zaoblené a růžové. Z plodu vyrůstaly spousty bílých šlahounů, které vypadaly jako vlasy.

„Vybourali jsme se,“ odvětil trochu nejistě Tom.

„To je mi líto, odpust', že jsem se tě musela zeptat,“ omlouvala se Kiensheen, přitom trpělivě zbavovala své ovoce bílých vlasů. Dost dobře nechápal, co vládkyně myslela tím, že se musela zeptat, rozhodl se ale situace využít a dovědět se něco víc.

„Když jsem potkal Denise,“ znovu pocítil žal, když zmínil přítele, „říkal mi, že musím najít svou hračku. Jsou tu snad i všichni ostatní z nějakého důvodu?“

„Obyčejně to tak bývá,“ odvětila zamyšleně, „nicméně podle slov tvých přátel jste zatím nenašli téměř žádná vodítka, která by naznačila, kde je. Jakou hračku jsi měl nejrady?“

„Můj cadillac!“ odpověděl okamžitě chlapec.

„To bude zřejmě ono,“ přitakala, „avšak to právě může přinášet mnohem více problémů než ulehčení,“ zasmušila se Kiensheen.

„Jak to myslíte, Výsosti?“ tázal se Jarin.

„Její Výsost Kiensheen to myslí tak,“ vložil se do hovoru Kolkol, „že se tu nic neděje náhodou a *Tma* tedy nejspíš bude mít nějakou spojitost s Tomášovou zdejší přítomností.“

Tomáš moc nechápal a rozhlížel se po spolusedících.

„Už dlouho zkoumám *Tmu*,“ pronesla rozvážně vládkyně, odložila příbor a podepřela si bradu sepjatým rukama. „Hodně informací jsem získal díky Kolkolovi, což je průvodce *Tmou* a jediný živý tvor, který tam zůstal a nezměnil se.“

Královna, oblečená nyní ve společenských šatech, si vážným pohledem změřila všechny přítomné. „V mém šetření sehrály důležitou roli také naše dosavadní znalosti o lidech. Ráda bych se tě ještě na něco zeptala, chlapče.“

Oči všech byly přilepeny střídavě na panovnici a na chlapci. Panovnice ve své řeči ještě pokračovala: „Tomáši, dokázal bys nám povědět, jaké to je cítit bolest? Může tě bolest ovládnout a zatemnit ti mysl?“

Tom se sebevědomě nadechl a chystal se promluvit, ale hned mu došlo,

že vlastně nedokáže popsat, jaké to je cítit bolest. „Já... Nevím, jak to popsat. Ale určitě může lidi změnit, máma mi pokaždé říkala, že ostatní jsou zlí, protože je něco trápí.“

Kiensheeniny oči, jež dosud hleděly na stůl, se po Tomášově promluvě zvedly, jako by chtěly zjistit, zda ostatní pochopili.

„Pak se nabízí jen jediné řešení, kdo by mohl stát za původem a šířením *Tmy*,“ pronesla přiměřeně královským hlasem Kiensheen. V té chvíli už byla celá hodovní místnost zticha a poslouchala ho.

„Kam tím míříte, Výsosti?“ ptal se Arnoik.

„Nevzpomínáš si, příteli, na všechny ty pokusy, které jsi s mým požeňmáním dělal?“ ptala se. „Dodávala jsem ti materiály, starala se o tebe a bránila tě v případě potřeby, na oplátku jsi o *Tmě* zjistil mnoho užitečných informací – dokonce i jméno jsi jí dal ty. Jistě sis stejně jako já už dávno spojil dohromady souvislosti a došlo ti, že za tím vším je Sagbo.“

Keoe se při zmínce o čtvrtém z dědečků zatvářil nejutrápeněji, jak ho Tomáš dosud viděl, a odvrátil od Kiensheen své veliké oči. Mezi přítomnými se rozhostilo napjaté ticho.

„Jaký zvolíte další postup, má paní?“ tázal se královný jeden z rádců.

„Nejprve se musím přiznat, že jsem vám neřekla vše. Jistě víte, co symbolizují, či jaké aspekty osobnosti zastávají tito čtyři mužové. Alfréd je ten, díky němuž dokážeme cítit radost a veselí, Rusof symbolizuje nekonečnou harmonii všeho, aby spolu vše mohlo žít jako jeden celek, Olojz zastává odhodlání a odvahu.“ Znovu přejela pohledem všechny přítomné: „Zbývá už jen Sagbo, jenž na sebe za nás bere všechnu bolest. Tito muži mají zajišťovat stálou harmonii a řád ve světě. Bohužel Sagbo z nějakého důvodu stvořil to, co stvořil a Olojz, pověstný svým odhodláním, se tomu sám vydal před dlouhou dobou čelit. A stále se nevrátil. Zřejmě padl do spárů svého kolegy.“

V té chvíli tu snad nebyl nikdo, kdo by si nebyl vědom vážnosti situace; až do této chvíle se jim vlastně nad *Tmou* nepodařilo nikdy zvítězit. Pokud

navíc čtvrtý z dědečků držel v zajetí toho třetího, jejich šance byly o to menší. Zvěsti o skupině, která osvobodila Alfréda a Rusofa letěly světem překvapivou rychlostí, díky čemuž si dvořané mysleli, že tato králova rozprava s nimi musí mít něco společného.

„Víme však, kde se Olojz nachází,“ pověděla povzbudivě Kiensheen. Všichni včetně Arnoika zbystrili a obrátili své pohledy k muži ve zlatém brnění. „Tomáši,“ oslovila panovnice znovu chlapce, „slyšel jsi již legendu o místní džungli?“

„Ne, Vaše Výsosti, neslyšel,“ odpověděl už pevným hlasem.

„Tento svět musí čelit vážné hrozbě opakovaně. Už dříve se zde odehrály strašlivé věci, po nichž se museli zdejší obyvatelé těžce stavět na nohy. Nepřítel by nevyužil zdejší džungle poprvé. Ostatně jsme přišli i o Khan. Tuším, proč jste mne vyhledali a vím, co se musí udělat.“

Kiensheen se nyní dlouho a zkoumavě rozhlížela po skupince přátel. Přijela za ní pro radu a pro schválení výpravy a dostala mnohem více než to. „Musíme vysvobodit Olojze a připravit armádu k boji,“ konstatovala dále královna, „protože i *Tma* se již chystá s pomocí všeho, co prozatím pohltila, převzít kontrolu nad zbytkem světa, který ještě nechala nedotčený.“

Vládkyně doufala, že Arnoik a jeho skupina se přihlásí k tomuto velkému úkolu a vysvobodí Olojze ze spárů nepřitele. Nutit je do toho však za žádnou cenu nemohla, zvláště proto, že s sebou měli člověka, s nímž nejspíš stál a padal úspěch celého nadcházejícího boje. Na druhou stranu zde ale ani nebyl nikdo potencionálně tak mocný jako Tomáš, právě proto se pro tento úkol hodil nejvíc.

„Myslím, že bychom to měli udělat my,“ pronesl rozhodně chlapec a zraky všech se k němu upřely. „Myslím, že bychom měli my, Jarin a Kolkol, Božo a Jožo, a Agnoik s Arnoikem, osvobodit Olojze. Už jsme se museli s *Tmou* několikrát osobně vypořádat. A jak se k tomuto úkolu shromažďuje armáda, tomu zas nejlépe rozumíte vy, Vaše Veličenstvo.“

„Odvážná a moudrá slova na tak mladého muže. Proč máš nutkání se tohoto úkolu zhostit?“ tázala se Kiensheen.

„Nevím,“ přiznal se chlapec, „asi to tak cítím.“

„I to se občas stane. Nemám žádných námitek, snad ani nikdo jiný z přítomných,“ vládkyně ukázala rukou přes celou místnost.

Neozval se jediný hlas. Za okamžik mohla tedy hostina pokračovat a hodující už dál nemluvili o vážných věcech. Jen se bavili a připíjeli si navzájem na zdraví. Ani Tom se už neostýchal a pořádně se pustil do jídla. Naložil si plný talíř pečeného masa, hned na to se ládoval sladkými džemy a zapíjel to lahodnou ovocnou šťávou.

Slunce už se dávno uložilo k spánku, když se i poslední účastník hostiny odebral z hodovní místnosti a sluhové začali sklízet ze stolů. Tom, opět za doprovodu Tirini, došel až do svých komnat, kde ulehl do měkké postele s hedvábnými nebesy; dříve, než si stačil uvědomit, jak je mu s břichem plným jídla dobře, už dávno spal.

Dalšího rána ho přišla jeho milá průvodkyně vzbudit dost brzy, protože prý jeho výprava za několik hodin odjíždí. Snídaně byla znovu připravena v hodovní místnosti, už se však nečekalo s jídlem na všechny. Chlapec přisedl ke stolu, u nějž už byli Božo s Jarinem, kteří si bohatě nakládali několikátý talíř pochoutkami. Nejlepší na hodování s pohádkovými bytostmi bylo, že mu neříkaly, co smí a co nesmí jíst. Ani on se tedy neupejpal a snědl mnoho ovocných koláčů, než společně s ostatními vstoupil do otevřených Albertových dveří. Vůz byl připraven, aby je odvezl daleko za řeku Dravici, kamsi do útrob neprostopupné džungle za hranice tohoto pohádkového světa.

16.

„Co přesně máme v plánu?“ zeptal se opatrně Tom, když ráno přešlo v dopoledne a oni byli už nějakou dobu na cestě.

„Zachránit svět,“ obrátil se na chlapce Agnoik se širokým úsměvem.

„Možná i dva,“ doplnil Arnoik, „ten náš i ten tvůj.“

„Ten můj?“ nechápal chlapec.

„Kdo ví, proč ne?“ položil řečnickou otázku starší *keoe*.

„Ale stále nevíme, zda je to o dvou dědečcích pravda, nebo kde je vlastně Olojz,“ dodal faktickou poznámku Jarin.

„Ale tušíme to, což je lepší než nic,“ oponoval mu zase Božo, který si právě na zadním sedadle u okna leštil kouskem látky zbraň, která nyní měla podobu malé pistole.

„Božo?“ zeptal se opatrně Tomáš.

Kuře-bojovník ihned přestalo čistit zbraň a obrátilo pozornost k chlapci. „Ano?“ pronesl pták rozvážně. I přes veliké černé brýle jakoby chlapec cítil pozdvižené obočí v tázavém výrazu.

„Chápu to správně, že když si svou zbraň vyčistíš jako malou pistolku, bude pak stejně naleštěná, i když se promění v nějaké obrovské dělo?“ ptal se klučina.

„Přesně tak, proč se ptáš?“ odpověděl ptačí válečník.

„Jen jestli si tím ušetříš nebo přiděláš práci,“ odvětil Tom a znovu se otočil ke svému okénku. Užíval si výhledu do nadpřirozené krajiny, zatímco Božo se pobaveně pousmál a pokračoval v leštění malé hlavně.

„Nemáš špatný úsudek na malé holátko,“ zabrumlal Božo.

Ačkoli již byli na cestě několik hodin, ještě stále nevyjeli ze Žlutého Drápu. Tomáš se tomu divil, protože si nikdy nedokázal představit, že nějaké město může být tak veliké. Dosud si myslel, že jeho svět totiž ten skutečný je mnohem větší než tento, jenž se mu dosud jevil jako maličkatý, celý obklíčený temnou mlhou, do níž se nikdo neodvážil vstoupit.

Albert najednou prudce zastavil a oba čarodějové se na sebe odhodlaně podívali. V tu chvíli vzplály jejich pláště a okamžik poté chytli plamenem i všichni ostatní. Zareagovali pouze čarodějové s chlapcem a Albertem.

Oheň téměř okamžitě utichl, a zatímco se iluze *Tmy* rozplynuly, nad skutečnými členy se rozsvítila ozdravná zelená záře.

„Zase jsme v iluzi?“ zeptal se Tomáš, ač už předem znal odpověď, kterou mu Arnoik potvrdil pokynutím veliké hlavy.

„Zdá se, že si *Tma* už nad námi přebírá vládu, jak se jí jen zachce,“ uvažoval nahlas Agnoik, „navíc nás ještě většinou rozdělí. Jediné pozitivum na tom je, že dokážeme rozpoznat iluze od našich skutečných přátel.“

„Oni jsou nyní také ve hře?“ vyzvídal dál Tomáš.

„Zřejmě ano, s jistotou to však tvrdit nemůžeme,“ odpověděl mu Arnoik, zatímco si mnul bradu třemi prsty, co měl.

„Stejně nemůžeme zjistit, jestli je naše okolí skutečné nebo ne,“ uvažoval nahlas Tom. „Když jsi zapálil falešné společníky, rozplynuli se.“

„Přinejmenším to stojí za pokus,“ souhlasil starší *keoe* a luskl prsty.

Nejbližší kamennou stavbu začaly sžírat plameny. Neobjevovalo se na ní žádné poškození, dokonce ani na dřevěné střeše.

„Hmm,“ Agnoik rovněž ukázal na tu samou budovu, a vzápětí se dům před jejich očima rozletěl na všechny strany za doprovodu hřmotu a výbuchů. Způsobila to exploze vyvolaná kouzlem. Kameny ze zdi přitom zůstaly ležet přesně tam, kam dopadly.

„Takže?“ ptal se chlapec.

„Normální dům by byl v troskách, reakce na zásah kouzlem není normální, rozhodně je součástí hry,“ domyslel si Agnoik.

I přes svůj nízký věk si Tom velmi dobře uvědomoval nebezpečí, které jim všem, zejména ale jemu hrozí. Uklidňoval se myšlenkami na to, že jeho skutečné tělo musí být pořád ještě naživu, a že s největší pravděpodobností leží v některé z nemocnic. Podobně, jako to dříve viděl ve filmech či četl v knihách.

Kdybych nežil ve skutečném světě, tak ani nemůžu být v tomhle, to je jasný.

Byl si tedy celkem jist, že až nastane správný čas, sám se probudí, nebo ho vzbudí doktoři. A že celá výprava do tohoto bytí úžasného a krásného světa skončí. Nicméně pochybnosti v něm hlodaly čím dál tím více. Dost dobře nechápal své myšlenky a pokoušel se je uspořádat.

Všichni zdejší tvorové se chovají, jako by tento pohádkový svět byl skutečný a pro ně zřejmě i byl. Jen pro malého chlapce ne. Všechny bytosti tohoto „druhého“ světa zároveň ovšem také uznávaly existenci světa lidí, jelikož sem prý lidé předtím často chodili. Tomáš se pokoušel zjistit důvod, proč je právě on jediný, kdo se na toto zajímavé místo za dlouhý čas dostal.

Kolem trosek domu, který nechal *keoe* vyletět do povětří, se začínaly sbíhat iluze obyvatel Žlutého Drápu tvořené *Tmou*. Tom slyšel, jak starý čaroděj zaklel a znovu luskl prsty. Další budova, tentokrát honosný obytný dům, vyletěl do vzduchu za doprovodu rudých ohnivých jazyků a ohlušujícího hřmotu. Zdálo se, jako by čaroděje popadl vztek nebo nějaké šílenství, neboť stejným způsobem nechal vzplanout několik dalších domů.

Poté, stejně neočekávaně jako prve začalo, i toto šílenství skončilo. Mezi troskami mnoha budov zůstal stát jediný nepoškozený dům. Nebyl velký ani nijak zvlášť zdobený, ale jako jediný dokázal vzdorovat bez újmy Arnoikově magii. Čaroděj znovu lusknul prsty, a ač malý domeček zachvátily plameny a ozval se hřmot výbuchu, jako by to s ním ani nepohnulo, plameny mu vůbec neublížily a po čase neškodně vyhasly.

Albert už na nic nečekal a vyrazil směrem k nezničitelné stavbě. Tomášovi začínalo docházet, čeho chtěl *keoe* destrukcí okolí dosáhnout, a že se mu to skutečně povedlo. Našel něco, co bylo pro *Tmu* důležité; nejenže tím potvrdil, že jsou ve hře, ale zároveň našel i cestu dál. *Tma* se totiž prozradila tím, že tento dům chtěla zachovat vcelku.

Vůz zastavil přímo přede dveřmi a posádka o jednom lidském chlapci a dvou kouzelných bytostech vyskákala ven. Iniciativu nyní převzal Agnoik, když pronesl několik neznámých slov a dřevěné dveře zprůhledněly. Poté *keoe* těmito téměř neviditelnými dveřmi prošel, následován svým mistrem. Chlapec stál chvilku udivený, vzápětí ale magicky otevřeným vchodem také proběhl.

Nemuseli domek ani prohledávat, aby zjistili důvod, proč jej *Tma* bránila. Byla tu jen jedna místnost, která vyplňovala celou nevelkou budovu; uprostřed seděl na židli Jarin.

Vlastně se nedalo říct, že by seděl, spíše byl v sedadle zkroucený, spoutaný podobnými kořeny, jaké potkali, když předtím přicházeli k obřímu králi. Tyto kořeny sice vypadaly mnohem menší, i tak však byly obrovské, doslova prorůstaly nebohým myšákem, který jen ztěžka oddychoval. Kromě cukání spodní čelisti otevřené tlamičky a mělkého zvedání hrudníku se vůbec nemohl hýbat.

Zdálo se, že ho velice bolí každý nádech, neboť vyžadoval mírný pohyb, a kořeny prorostlé tělem, navíc plné ostrých trnů, tak účinně plnily svou funkci. Nebylo pochyb, že jejich přítel neskutečně trpí.

Agnoik ale neotálel, hned poté, co se probral z počátečního šoku, začal čarovat. Z jeho rukou vyšlehla v jediném paprsku zelená záře a dopadla na jeden z ostatních kořenů. Na místě, kde se jej dotkla, začala se rostlina škvařit a doutnat. Jenže místo aby kořen shořel, prudce se vytrhl z Jarinova těla, až vystříkla krev, a zabodl se do malého *keoe*.

Stejně tak se z myšákova těla uvolnily spousty dalších popínavých kořenů. Tím mu sice velice ulevily, zato však zaútočily na nově přichozí zachránce. Než Tom stačil zareagovat, ostré kořeny se mu zaryly na několika místech do těla. Ještě horší však byl další pocit: přísahal by, že cítí, jak jím prorůstá podivná, nepřirozená rostlina. Když se rozhlédl po ostatních, obavy byly potvrzeny.

Agrese podivných kořenů mu doslova brala energii. Cítil se zvlášt-

ně, také všechno okolo nabíralo děsivých, přitom nejasných kontur. Když viděl tu hrůzu, zvedl se mu žaludek. Chtěl křičet, utíkat, zmizet, ztratit se co nejdál. Kdyby nebyl v bezprostřední blízkosti zabijáckých rostlin, jež se nebály zaútočit ani na čaroděje rasy *keoe*, snad by se mu ulevilo. Tomáš s hrůzou sledoval, jak se provazce rostlin hýbou, svíjí se ze strany na stranu a stále brutálněji se prodírají Agnoikem, Arnoikem, Jarinem i jím samým.

Byla to nesnesitelná bolest. Po pár okamžicích zvrátil hlavu dozadu a vydal bolestivý výkřik. Z očí mu začaly téct slzy, připadalo mu, jako by jej šílená agonie měla roztrhat na milion kusů.

Znovu pohlédl na své společníky. Zdálo se, že jsou na tom přinejmenším stejně špatně jako on. Tomášův pohled se zamlžil a byl stále rozmazanější. To však trvalo jen okamžik, nastaly další proměny. Po chvíli všechno dostalo pokřivené tvary a barvy, proměňovali se zejména jeho přátelé. Zatímco předtím je rozeznával už dost nejasně, náhle vše zazářilo tak, že jej to až oslepilo; vzápětí ale zas zcela pohaslo. Vše se slévalo do podivné, šedozelené barvy.

Těžko se mu dýchalo, zoufale kroutil hlavou ze strany na stranu. Všechny kontury a tvary jako by se ztrácely v sinavém, mdlém oparu. Jarinovo tělo se během vteřiny nafouklo a zase zmenšilo na původní velikost. Tomášovi třesla hlava jako nikdy předtím. Skutečně si nebyl jistý, zda mezitím, co se mu všechno před očima vlnilo a rostlo, nebo se zase zmenšovalo, neztrácí vědomí. Nebo si s ním *Tma* jen pohrává?

Umírám teď doopravdy? Myšlenka mu prolétla hlavou a ač byla devastující, díky nesnesitelným mukám ji pomalu přijímal.

Kdesi daleko, v mlhavé dáli zahalené sinavým oparem, cítil Tom *nicotu*. Byla příjemná klidná, vyrovnaná. Náhle už necítil trápení ani radost, jen prázdno. Chlapce to „nic“ přesto přitahovalo, lákalo, dosud cosi takového nepotkal. Nebylo to daleko, spíš celkem poblíž. Zdálo se mu, že stačí, když se zcela podvolí nebezpečným kořenům, a ty jej bezpečně dovedou k vysně-

nému cíli.

A náhle už to nebyla jen domněnka. Poddával se a cosi jej táhlo do příjemné temnoty. Přišlo mu, jako by se propadal, ačkoli věděl, že jeho tělo se ve skutečnosti ani nepohnulo. Vědomí se mu vzdalovalo od těla a temnota ho pohlcovala. Už ji i slyšel. Volala ho, vyslovovala jeho jméno. Chtěla ho mít vedle sebe, a on už se nemohl dočkat.

„Tomáši!“

Znovu procitl do nepříjemné reality snového světa. Vše se ještě trochu točilo a bylo zamlženo. Jarin i oba čarodějové, ač sami měli těla prorostlá stejnými kořeny jako on a netrpěli o nic méně, se na něj starostlivě dívali a Arnoik dokonce rázně důrazně vyslovil jeho jméno. Mluvil hlasem, který u tak malého a roztomilého tvora rozhodně nečekal.

„Tomáši!“ zahřměl znovu starší mág a pro chlapce najednou všechno přestalo mít sinavý mdlý opar a pokroucené tvary. Zdálo se mu, že se mu vrátilo vědomí. Přinejmenším z větší části.

„Tome!“ vykřikl znovu silným hlasem čaroděj, „vydrž, chlapče! Je to jen zkouška, brzy skončí!“

Začal se mu vracet normální cit a s ním i bolest. Opět to pro něj začínalo být těžké a znovu viděl onu nabízející se cestu do ničeho.

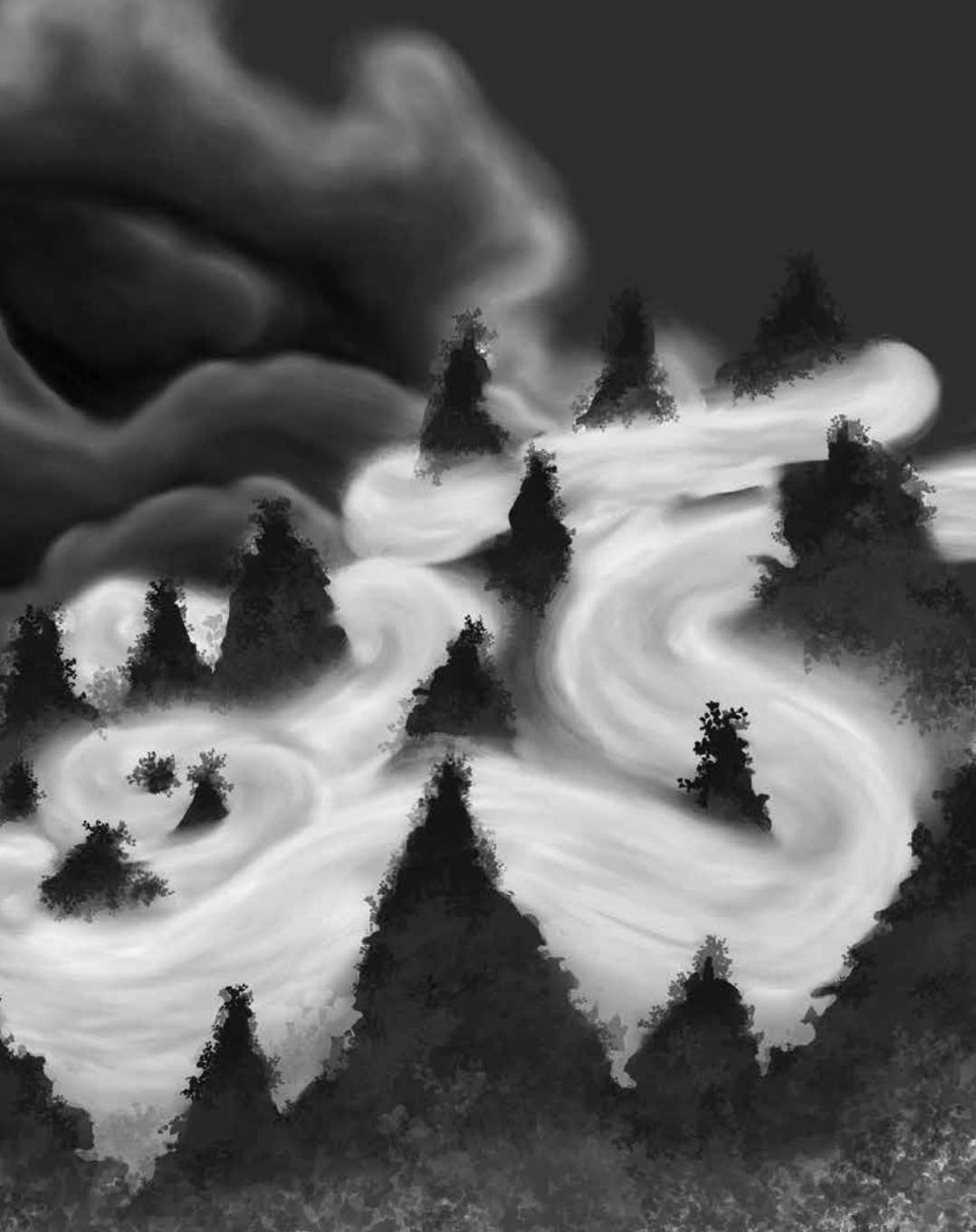
„Tomáši, zatraceně!“ přerušil vír nepříjemných pocitů Agnoik rázným hlasem, „dej se do kupy, jinak nás všechny zabiješ! Nemáš ani ponětí, co prožíval Jarin, když musel snášet veškerou bolest, kterou si nyní my dělíme mezi nás všechny. Navíc je to pro nás všechny poprvé! Je to jen zkouška, chvílku vydrž!“

Emoce, pocity, přání... Tomáš neví, jak nazvat veškeré myšlenky, které mu probíhaly hlavou a celým tělem a vířily mu v nitru.

Snažil se přemáhat bolest z ataku podivných kořenů, ale hlavně musel zvládnout sebe sama.

Nedokázal určit, jak dlouho byl v zajetí kořenů, nicméně stejně

rychle a nečekaně, jako ho prve polapily, najednou ho teď zas pustily. Klučina upadl na zem na všechny čtyři. I jeho přátelé byli volní. Jarin se ztěžka posadil a hluboce oddychoval, ani oba čarodějové nevypadali nejlépe.

17.

„Poprvé mě něco bolelo,“ zasmál se ztrápeně starý mistr.

„Takhle jsem si to nikdy nepředstavoval,“ vyjádřil své pocity mladší.

“Hrom do toho! Že já Sagbovi za tohle všechno natrhnu kožich!” zabědoval Jarin.

Ačkoli právě splnili zkoušku, ještě stále byli ve hře. Což dovedlo Arnoika k závěru, že ještě musí pomoci vysvobodit další členy skupiny. Nechtěli hrát s *Tmou* její hry, ale prozatím neměli na vybranou. Sama vládkyně Kiensheen je pověřila tímto veledůležitým posláním. Znervožňoval je ale fakt, že jedna z pilířových zákonitostí Hračkosvěta se vytrácela cítili totiž bolest.

Nyní si ještě chtěli dopřát minutu odpočinku. Po krátké chvíli se za oknem modře zablesklo, po chvíli znovu. Veškeré vyčerpání a únava byly tytam.

Nejasné modravé záblesky v dáli se změnilly na modrou světelnou kouli, která se k nim blížila. Za chvíli se ukázalo, že je to Kolkol. Velice rychle se dostal až k nim, prolétl nehmotnými dveřmi. Sotva se dokázal v letu včas zastavit, aby nenaboural do Arnoika.

Přestože Tom nebyl zběhlý ve čtení výrazů dračí tváře, poznal, že Kolkol je určiený a vyděšený málem k smrti, možná ještě víc. Bylo jasné, že není čas na dlouhé vysvětlování, proto jim dráček stručně popsal, že viděl Boža s Jožem podobně uvězněné, jako se to předtím přihodilo Jarinovi. On sám jim pomoci nemohl, jelikož jako drak byl vytvořen z úplně jiné podstaty než ostatní přátelé.

Mluvil také o nepřátelích, které viděl po cestě a jejichž zbráním jen stěží unikl. Říkalo se, že to byl právě tento modrý fosforeskující drak, který dokázal jako jediný přežít delší dobu ve Tmě, dokonce bez újmy na zdraví. Nikdo si tedy netroufl odhadovat, zvláště kvůli magické podstatě Kolkola, jaké schopnosti a přednosti tento tvor má. Všichni si však byli

jistí, že je převyšoval snad ve všem.

Přesto tento legendární dráček nyní vypadal vyděšený. A svěřil se, že se tam vrací jen proto, že je to jeho povinnost. A že se také sám se bojí, co všechno je může potkat.

„Dej, aby nám byl Velký Myšák ku pomoci,“ zabrumlal zděšeně i prosebně Jarin, když modrý tvor dokončil své vyprávění o nebezpečích a nástrahách, které potkal a do kterých své přátele musí zavést.

„Dej, aby nám byl Velký Myšák ku pomoci?“ otočil se na Jarina nechápavě Tom.

„To je myší bůh, víš?“ vysvětlil rychle Kolkol, „my zase věříme v Duhového Draka.“

„Proč je ten drak duhový? A to máte každý z vás jiného boha?“ ptal se Tomáš, který teď opravdu nechápal, neboť v jeho představách byl bůh něco neuchopitelného a nepopsatelného. Tito tvorové však měli o svých božstvech naprosto přesnou představu. Což ho přimělo k tomu, aby začal přemýšlet, jak si představuje boha lidí a jak by ho on sám ztvárnil. A zda je „jeho“ bůh vůbec tak skutečný jako bůh těchto tvorů, když oni přesně znají podobu svých božstev. Zatímco lidé nikoliv.

„Říkáme mu Duhový Drak, protože je otcem nás všech, nás barevných draků,“ odvětil bez váhání Kolkol.

„Stejně jako je opatrovníkem nás nejmenších,“ vložil se do hovoru Jarin, „musí to být někdo velký.“

„Keoe mají také své bohy?“ otočil se zvědavě na Arnoika chlapec.

„Ne, nemáme bohy, my máme magii a rozum,“ zakroutil hlavou starý čaroděj. „Ačkoli silně pochybujeme o existenci jakéhokoli konkrétního boha, máme jakousi představu, ideu božství.“

„Co je to idea?“ nechápal Tom, „jak můžete mít představu o bohu, když v něj nevěříte?“

„Idea je...“ zamyslel se Arnoik, „hmm... jakási představa, jak by něco

mělo být. Je to aspoň trochu jasné?“ ptal se poté nejistě starý *keoe*.

„Ne, není,“ zakroutil hlavou chlapec.

„Dobrá tedy, dračí bůh má konkrétní podobu, je duhový, veliký a milosrdný. Velký Myšák je zase ochráncem všech myší. Proti tomu naše idea boha je jen princip, nevíme, zda je hmotný a jak vypadá. Zato víme, že může disponovat všemi nebo jen některými vlastnostmi, jaké mu živí tvorové připisují. *Keoe* věří, že skutečnost má mnoho podob a vždy se nám jeví jinak. Proto odmítáme boha s čímkoli konkrétním spojovat. Může mít jednu jedinou podobu a pak se mýlíme. Proč by na sebe však bytost či síla tak mocná, že dokáže hýbat světy, potřebovala brát nějakou podobu či masku?“ vysvětloval Arnoik.

Ze všech jmenovaných nadpřirozených bytostí, které měly mít božské schopnosti, Tomášovi právě tato neurčitá síla připadala bohu lidí nejbližší. Byla blízká vlastně i srdci malého kluka, ačkoli ještě stále bojoval s představou Duhového Draka. Kdyby mu *keoe* právě nevysvětlil, že všichni volí své bohy podle toho, co potřebují, nebo co jim chybí, líbil by se mu nejvíc právě tento.

„Musíme pokračovat,“ vytrhl jej ze zamyšlení Kolkol a ukončil tak dohady.

Božo a Jožo určitě potřebovali jejich pomoc. *Tma* jim už jednou ukázala, že dokáže zabít. Po náročném boji s kořeny už snad nabrali dostatek sil, aby pokračovali v další cestě. Nestačili však ujít více než několik kroků, když znovu zastavili.

„Ale vy už odcházíte?“ ozval se z temnot hluboký hlas, „to je škoda,“ zasmál se kdosi, a znělo to, jako když vržou dveře.

„Kdo je tam?!“ vyštěkl ihned Agnoik a ruce mu zaplály magickými plameny žlutočervené barvy.

„Byl to zajímavý rozhovor,“ pokračoval hlas, „zvláště vezmeme-li v úvahu věk tady Tomáše.“ Ze tmy vystoupila postava, která byla ještě černější než noc. V tomtéž okamžiku zmizela i chaloupka s okolím a oni

stáli ve Tmě mezi cáry převalující se mlhy. Nový příchozí byl veliký asi jako dospělý muž a hluboká kápě mu kryla obličej tak, že byl vidět jen od úst níže. Tam, kde by měl mít oči, vycházela zpod pokrývky hlavy mrtvolně zelená záře.

„Chamus...“ zašeptal vyděšeně Arnoik.

Postava měla tmavý černokněžnický plášť. Byl dlouhý, v pase sepnutý širokým černým opaskem. Hluboká kapuce při každém pohybu jemně vlála. Chamus svíral v jedné ruce hůl tvořenou z kostí jakýchsi malých tvorů. Měla podivně pokroucený tvar a vévodila jí obrovská lebka. Nejvíc připomínala hlavu muflona s velikými, několikrát zatočenými rohy a ostrým čumákem. Podivná bytost měla přes rameno pověšený řetěz, který přidržoval na jejích zádech velký podivný batoh. Podle tvaru děsivého zavazadla chlapec poznal, že jde o rakev. Z nějakého záhadného důvodu ji měl Chamus zavěšenou na zádech.

Pohled zeleně žhnoucích očí se vpaloval do chlapce, i když měl zrak zakrytý kapucí. *Keoe*, kteří cítili nebezpečí a věděli, kdo Chamus je, se postavili před Tomáše. Jarin zaujal pozici ještě před oběma čaroději a přikrčil se, jako by se chystal v příštím okamžiku po zvláštním návštěvníkovi skočit a umlátit ho kusem nádobí. Myšák dokonce syčel a cenil zuby, očividně se jen stěží držel na uzdě. Bylo vidět, že v něm vřou emoce.

„Vy se chcete prát?“ vysmál se skupince temný kouzelník.

Když v dalším okamžiku zaujal bojový postoj, ostatní sebou trhli. Což u něj vyvolalo další zlověstný smích.

“Pocem!” zařval myšák.

Nyní převzal iniciativu Agnoik. Jeho dlaně vybuchly modrými plameny většími než on sám. Prudce se skrčil a přitiskl dlaně k zemi.

Země vedle něj pukla, prasklina se protáhla do délky několika kroků a s ohlušujícím rachotem se rozšiřovala. V dalším okamžiku z ní vylezl podivný tvor, který Tomovi připomínal obrovskou ještěrku. Vypadala, že je delší než jejich auto a přibližně stejně široká. Z boků jí trčely čtyři

nohy. Ještěr zakmital ocasem, zasyčel a odkryl tlamu plnou ostrých zubů. Nebyl sám, následovali jej další a další, až jich tu bylo přinejmenším deset.

Puklina se znovu uzavřela, najednou už po ní nebylo ani památky. Zvířata syčela a rozestavila se do půlkruhu mezi ně a Chamuse. Ani Arnoik již dále nevyčkával a za doprovodu slov v prastarém jazyce spráskl ruce prudce k sobě. Vzápětí zazářil vedle starého čaroděje sloup oslňujícího bílého světla, pak další a další. Stejně rychle, jako se světelné sloupy prve zjevily, tak i zmizely, a na jejich místě náhle stálo několik přízračných, napůl průhledných, mdle zářících bojovníků s meči a štíty. Připomínali rytíře.

Hrdí válečníci zasalutovali novému veliteli a zaujali místo ve formaci po boku velkých plazů.

Chamus se divoce a hlasitě smál. V záchvatu zběsilého smíchu sáhl rukou po rakvi na zádech, zatáhl za tlustý řetěz a zdvihl zavazadlo tak lehce, jako by to byl jen normální batoh. Pro Tomáše naprosto nepochopitelným pohybem rakev prudce postavil před sebe, až to zahřmělo. Poprvé jim ukázal stříbrný kříž táhnoucí se přes celé ebenové víko.

Zelené oči temného černokněžníka zaplály jasněji než kdy dřív zdálo se, že pod hlubokou kápí hoří skutečné plameny. Také ze škvíry u víka rakve se začala prodírat stejná zelená záře. Chlapec byl přesvědčen, že vidí, jak se víko rakve pootevřelo a světlo zazářilo ještě silněji. Potom se s hlasitým klapnutím zase zavřelo.

Mezi nimi a Chamusem se začali zhmotňovat nemrtví doprovázeni zeleným světlem. Netrvalo to dlouho a tato divná stvoření, připomínající démony, je od černokněžníka oddělila. I když byli kostlivci s ostrými zuby a drápy velcí jen jako Tomáš, už byli jednou mrtví. A to jej děsilo k smrti.

Měli nohy zakončené kopyty, v kolenou prohnuté dozadu, i jejich těla byla podivně pokroucená. Lebky měli proti zbytku těla nepoměrně obrovské, ostré a s obrovskými očnicemi; po stranách z nich vyrůstaly dva zakroucené rohy.

Nemrtvých byla spousta, víc, než kolik spojenců přivolali Agnoik s Arnoikem. Tím se ale skupinka bojovníků proti *Tmě* nedala zastrašit. První přerostlá ještěrka skočila po nejbližším kostlivci.

Dvě magické bytosti se střetly a v zápasu se změnilly v kouli z kostí a šupinaté kůže, z níž se ozývalo démonovo syčení a skřeky ještěra podobné štěkání. V dalším okamžiku už bitevní vřava propukla naplno.

Agnoik zakřičel v magickém jazyce a jeho ruce vysoko nad hlavou hlasitě tleskly. Směrem k Chamusovi sjel shora fialový blesk, jenž se těsně předtím, než se dotkl nepřítele, rozprskl o kouzelnou bariéru.

Arnoik zaklel a pomohl svému žáku s útokem. Od malých ruček odlétaly obrovské ohnivé koule, kterým se protivník umně vyhýbal. Oba čarodějové měli očividně s černokněžníkem veliké potíže. Jedním z těch, kdo si to velmi dobře uvědomoval, byl myšák Jarin, který právě stál v kruhu kostlivců a obratnými údery pánví drtil jejich lebky.

Zároveň se pokoušel z jejich sevření vymanit, aby mohl stejně jako oba kouzelníci zaútočit na toho, kdo tyto kostry přivolal. Vzduchem znovu zasvištěla zakroucená dřevěná hůl a v temnotě se ozval tupý náraz kovu na něco tvrdého. Pak následovalo hlasité křupnutí. Jarinovi se v neprostopupné řadě malých démonů otevřela cesta; bylo to jen na okamžik, ale on ho dokázal perfektně využít.

Během další vteřiny stál vedle Arnoika s Agnoikem a už se po boku dvou rytířů světla řítily přímo k Chamusovi s napřaženou zbraní. Černokněžník, opět s rakví na zádech, zabodl svou hůl do země. Černá nicota, v níž se momentálně všichni nacházeli, vybuchla přímo před útočící trojicí a odmrštila všechny zpět.

Přestože se čarodějové pokoušeli držet Toma od boje dál, chlapec si sundal ze zad pušku. Už předtím dokázal změnit realitu a střílet po nepříteli obrovité ohnivé projektily. Věděl, že nyní přišel čas udělat ještě jednou totéž.

Z jeho muškety skutečně vylétla obrovská ohnivá koule, která projela

řadami nemrtvých a zanechala po sobě v mase mdlých koster hluboký koridor. Za ohnivou střelou následovala skoro hned další, jak Tom rychle přebíjel a chystal se k dalšímu výstřelu.

“Nabít, odjistit, bum! Nabít, odjistit, bum!” opakoval si sám pro sebe.

To už ale jeho série ničivých útoků přitáhla Chamusovu pozornost. Několikrát máchl svou holí s lebkou na špičce a k nebohému chlapci letěla zelená světelná síť. V poslední chvíli, kdy už se zdálo, že Toma polapí, ji Arnoik svým kouzlem odstřelil daleko do davu koster.

Když čaroděj opět věnoval pozornost Chamusovi, zjistil, že jeho rakev znovu stojí na zemi a zeleně září. Arnoik sice dělal, co mohl, zasypával nekromanta sériemi magických střel, pro temného kouzelníka však jako by nic neznamenal. Napravo od Tomáše se rozzářilo zelené světlo a začalo formovat další stvůry z podsvětí.

Černokněžník se rychle přemísťoval z místa na místo. Vzduchem šlehaly záblesky kouzel, ale nepřítel zatím nepolevoval.

Vypadalo to, že chce znepřátelenou skupinu porazit množstvím a silou svých démonických posluhovačů, kterých se po dvou vyvoláních objevilo ještě třikrát tolik. Konečně se jej podařilo Arnoikovi zasáhnout koulí čisté energie.

Chamus se prolomil v zádech a byl odhozen směrem k bojišti. V další chvíli stál však znovu na nohou a potřetí prudce postavil ohromnou rakev na zem. Ozvala se ohlušující rána doprovázená zelenou září. To už ale starý čaroděj kouzlil o sto šest, a v příštím okamžiku Chamus znovu odletěl pod náporem dalšího kouzla.

Stále zápasili s neúměrnou přesilou, ale Arnoik jim nyní nemohl pomoci. Mohl se jen spoléhat na to, že to zvládnou, jelikož kdyby dal Chamusovi jen vteřinu času, vyvolával by další služebníky.

Černokněžník našťastí zatím nedostal žádnou příležitost, aby si odpočinul nebo zformoval obranu, malý soupeř na něj mocně tlačil. *Tmu* prosvěcovaly různé barvy podle toho, jaké kouzlo zrovna některý z bo-

jujících čarodějů použil. Zdálo se, že Chamus pomalu ale jistě ustupuje dozadu, čímž se ale zkušený Arnoik nedal zmást.

Nejmocnější čaroděj *keoe* popustil uzdu veškeré své vášni.

I přesto, temný nepřítel měl až příliš hroživou pověst na to, aby si *keoe* naivně myslel, že jej porazí za tak krátkou dobu. Naštěstí byl mistr Arnoik nejschopnějším kouzelníkem všech dob od Nevidímzemě na východě až po Dravici, a snad i v džungli.

Malý bojovník létal ze strany na stran a s neuvěřitelnou rychlostí se vyhybal kouzlům nepřítele. Nejednou vylétl v sérii útoků vysoko do vzduchu a útočil ze všech stran, aby našel protivníkově slabé místo. Dá se říct, že krouží kolem Chamuse v nepravidelných kruzích, přičemž se jej stále pokoušel tlačit od bojující skupinky dál a dál do *Tmy*.

Země kolem černokněžníka explodovala zelenými plameny šlehajícími do vzduchu několik sáhů vysoko. To přimělo *keoe* na okamžik se stáhnout. Nehodlal se dát lacino a okamžitě se zneviditelnil.

Plamenné stěny stále neustupovaly, proto se mocný čaroděj rozhodl pro zničující útok. Zašeptal jediné slovo ve starém jazyce a vztáhl neviditelnou ruku ve směru, kde měl stát Chamus. Celým okolím, snad i samotnou *Tmou*, otřásl ohlušující a mocný výbuch. Všichni bojující rytíři, ještěři i kostry byli tlakovou vlnou rozmetáni na všechny strany. Jediný nezasažený se zdál být Arnoik.

I po takto drtivém kouzlu Chamus znovu vstal. Nyní už ovšem o notný kus dál než předtím. Jeho oči hroživě zeleně zaplály. Mistr čaroděj se nejvíc obával, aby jeho vzdálený kolega opět nepovolal další nemrtvé přísluhovače, proto ze zdobných rukávů jeho pláště znovu šlehalo záblesky světla. Na mistrově tváři bylo znát dokonalé soustředění, bílé vlasy mu vlály kolem hlavy, jak se přemísťoval sem a tam.

Mezitím skupina odolávala náporu nepřátel. Jarin se podobně jako Arnoik přemísťoval po bojišti z místa na místo, avšak za pomoci dlouhých skoků. Tomáš se snažil, co mu síly stačily. V mysli měnil střely na

magické a kupodivu to fungovalo. Najednou jej napadlo, že by se mu hodily místo jedné pušky dvě zbraně.

Chci mít dvě pistole! Jako detektiv z toho seriálu!

Zavřel oči, sklopil hlaveň a pokusil se ji rozlomit vedví. Jako by se sama rozpadla. Cítil, jak se mu přímo v dlaních formuje cosi nového. Během okamžiku v každé ruce držel veliký revolver s dlouhou hlavní.

Funguje to! Ono to funguje! V duchu zajásal.

To mu dodalo na rychlosti i na množství zásahů. Začal být pro svou skupinu skutečným přínosem. Zvláště když se mu poté podařilo sladit své pohyby s ostatními.

Zatím si razil cestu řadami démonických koster Kolkol, jehož blesky se ukázaly jako velmi účinné. Na Agnoikovi bylo jasně poznat, že jeho mistrem byl Arnoik. Podobně jako on se umně vyhýbal úderům, jediný rozdíl byl v tom, že používal téměř výhradně oheň.

Otáčel se ve vzduchu a dělal piruety, zatímco od něj šlehaly plamenné jazyky, létaly ohnivé koule a výbuchy na všechny strany. Země se silně otrásla a vyrazil z ní podobně jako před časem v aréně Astratu – ohnivý drak, který protáhlým tělem připomínal Tomovi čínské draky.

Světelní rytíři se drželi v hloučku kolem Toma, v jejich snaze jim pomáhali velcí ještěři. Největší zásluhu na tom, že zůstávali stále naživu, měl však Arnoik. Nedal Chamusovi možnosti přivolat na pomoc další sluhy. Temno znovu prořízlo ostré světlo dračího kouzla.

Když už se zdálo, že pomalu zatlačují přesilu, všechny je zahalil šedý dým. Nebylo vidět ani na píd před sebe a Tomáš cítil, jak ho kouř začíná pálit na kůži. Stejně rychle, jako se oblak dýmu prve zjevil, zároveň se na místech, kde stáli Agnoik a Arnoik, rozzářilo jasné světlo fialovomodré barvy.

Přestože čarodějové pohotově zareagovali a rychle Chámusův úmysl odhalili, byl už temný mág o notný kus dál. Mistr čaroděj jen bezmocně sledoval, jak Chamus znovu udeřil obrovskou rakví do země a víko zase klaplo.

Starý mistr vystřelil ohromnou rychlostí kupředu, v ruce mu cosi

modře zářilo. Arnoik strašně řval a odhalil tím dva ostré horní zoubky po stranách úst. Oči se mu bojovým opojením ještě více rozšířily. Zazněla ohlušující rána a čaroděj zarazil bleskovou kouli do těla protivníka.

Modrobílé blesky projely skrze celou Chamusovu postavu, jež se vzápětí rozsykala na černý prach. Zasáhl jen iluzi. Chamus utekl.

Ačkoli už uplynulo několik okamžiků od chvíle, co nekromant naposledy udeřil rakví do země, nikde se neobjevil žádný další démonický přísluhovač. Pouze temná mlha se srocovala v jednom bodě. Mistr čaroděj se již vzdal naděje, že dostihne nepřítel, a přispěchal na pomoc skupince.

Mladší, avšak přinejmenším stejně mocný mág stál s nohama široce rozkročenýma, se zuby zaťatými a tváří zkřivenou námahou. Plášť mu vlál kolem těla, v obou rukou svíral nad hlavou magickou světelnou kouli, z níž šlehal paprsky. Trhaly *Tmu* na kusy.

Z Agnoikových rukou vycházela žlutá, modrá, fialová i mnoho dalších světlých barev, *keoe* přitom křičel námahou. Všude kolem něj to práskalo. K jeho snažení se přidali i Arnoik s Kolkolem. Ze srážející se koule mlhy bylo cítit nebezpečí, které se pokoušeli rozpráshit.

Přes všechno úsilí se snaha ukazovala jako marná. Mlha v cárech připomínajících provazce vířila a spirálovitě se točila, pomalu se měnila v dlouhé a vysoké tělo. Tyčilo se na čtyřech končetinách a bylo opatřeno dlouhým ocasem a siluetami zvláštního tvaru, připomínajících křídla. Dlouhý, zatím velmi nejasný a nehmotný krk zakončený velikou hlavou se několikrát prohnul ze strany na stranu, podobně i dlouhý ocas. Tomáš byl přesvědčen, že vidí siluetu otevřené dračí tlamy, i když tvor zatím neměl konkrétní tvar a mlha stále tekla v proudech sem a tam.

V další vteřině otrásl všemi přítomnými silný řev. Přímo před nimi se v celé své děsivé kráse tyčil obrovský temný drak. Tomáš nepochyboval, že plaz je aspoň tak vysoký jako věž radnice ve městě, kde kdysi žil. Úměrně tomu se zdál být i dlouhý.

Tvor vytvořený z mlhy vypadal jako tmavě šedivá dračí kostra, kte-

rou vyplňoval neustále se přelévající, o něco světlejší dým. Jasně fialově planoucí oči Tomášovi připadaly jako dva plameny fialové barvy na ně upřeně hleděly. To už se kolem plaza srotily zbytky nepřátel, kteří v jednom okamžiku přestali bojovat.

Drak byl bezesporu nejimpozantnější tvor, jakého Tomáš dosud viděl.

Chlapci se zdálo, že ze světa zmizela všechna radost. Připadalo mu, jako by leviatan byl sama nicota, a to *nic* se šíří. Jarin se začal téměř šíleně smát, zatímco Tom se trápil v beznadějných pocitech a nechápal, jak může tak intenzivně pociťovat, že vlastně nic necítí.

„Woohoo,“ zavýskl Jarin, „čekal jsem, že se nevrátím, ale že mě zabije on, tomu bych sám nevěřil,“ smál se, zatímco si otíral slzy – radosti? či smutku? z očí. Naposledy protočil v ruce hůl s pánví na konci. Tím „on“ zřejmě myslel draka. Jako už tolikrát předtím, i teď chlapcovi přátelé i tuhle bytost znali, jen on ne.

„To snad není ani možné,“ mumlal si pro sebe Agnoik, zatímco Kolkol více a více zářil, až ztratil svou barvu a byl jen oslnivě bílý. Drak z temnot jako by přemýšlel, zda má vůbec cenu se zabývat tak drobnými nepřáteli. Jeho pozornost poutal zejména modrý drak. Ostatní očividně považoval za podřadné bytosti. Myšák téměř nepřítomně praštil pánví přes hlavu dalšího nemrtvého vojáka a čekal na příkazy od modrého dráčka či kouzelných přátel. Tomáš i ostatní si totiž velmi dobře uvědomovali, že proti takto mocnému nepříteli bude účinnější magie než fyzické zbraně.

Po chvíli skupinku opustil počáteční šok ze zjevení stínového netvora. Její členové si uvědomili, že pokud se odsud chtějí dostat živí, musí něco udělat. Kolem Arnoika se na zemi rozzářil bleděmodrý kruh, zatímco Agnoik společně s Kolkolem, jenž celý zářil, zaujali pozice vpředu. Jarin s Tomášem si připravili zbraně pro případ, kdyby zaútočili menší démoni.

Stínový netvor naprázdno zamával mohutnými dračími křídly a zaklonil hlavu, přičemž se jakoby zhluboka nadechl. Vítr z křídel přinutil chlapce zakrýt si obličej. V další vteřině natáhl krk přímo kupředu. Ob-

rovská tlama odhalila řady velkých ostrých špičáků.

Drak chrлил přímo k nim jakýsi proud temné energie.

Kolkol probleskl, světlo v něm nahromaděné vyrazilo kupředu a střetlo se s proudem. Ve víru oslepujících barev obě kolidující energie vybuchly. Agnoik hned pomohl příteli svou magií a společně se přetlačovali se stínovým drakem, zatímco starý mistr čaroděj vyvolával teleportační kouzlo.

Kolkol brzy začal ztrácel proti svému o poznání většímu nepříteli sílu. Netrvalo dlouho, než proud temné energie narazil na plamennou stěnu tvořenou Agnoikem. Modrý dráček se potřeboval na okamžik stáhnout do ústraní.

Tryskající plameny zatím držely temný dračí oheň, ale Agnoik šilhal z vypětí, jak se utkal s něčím mnohem mocnějším, než byl sám.

Arnoikovo vyvolávání bylo u konce. Kolem skupiny bojovníků se utvořila bleděmodrá bublina, jež se vždy zjevila před přemístěním. V okamžiku přemístění to *Tmou* otřásl, a přátelé ztratili hmotnost a tvar. Zamotali se do malé kuličky společně s ohnivým štítem a zmizeli.

18.

V další vteřině už stáli na jiném místě. Ale bylo to zároveň taky úplně jinde, než mocný mág zamýšlel. Nacházeli se pouze jinde ve *Tmě*.

Z portálu vylétl i poslední člen skupiny, Jarin. Křičel. Měl téměř na uhel spálený kožich. Myšák sotva dýchal, bylo jasné, že dostal plný zásah kouzelnými plameny.

“Au, au, pálí, pálí!”

První k němu přiskočili kouzelníci a začali ho léčit svou magií. Myšákově tělo se najednou utápělo v jasně tyrkysové záři léčivých zaklínadel. Přemístili se přímo k Božovi, který vypadal, že právě přežil vlastní smrt.

Jen veliké sluneční brýle přežily bez úhony. Nebylo pochyb, že krev na Božovi je z velké části i jeho vlastní. Jeho kratasy byly na cáry a ptačí tělo hyzdilo mnoho hlubokých šrámů.

V okruhu několika set kroků od běsnícího žlutého válečníka se válely kupy nepřátel navršené na sobě, které se postupně tříštily do barevných obrazců. Tomášovi spadla brada, když viděl, že kuře s míčkem museli porazit mnohokrát více soupeřů než oni všichni dohromady.

Už tu nebyl žádný soupeř, se kterým by se Božo nevypořádal. Stejně ale vypadal, že je stále připraven k boji. Ani si nevšiml svých přátel, stál pořád na stejném místě, otočený k nim zády.

Náhle se země zachvěla, znovu cosi vším otřáslo.

V téže chvíli Božo vykřikl. Současně vyslal ze svého ručního kanónu kamsi do tmy nepřerušovaný paprsek světla, mohutný aspoň jako několik dospělých mužů stojících na sobě.

„Nažer se, bastarde!“ slyšel Tom řvát kuře. “Nažer se olova!” Současně se celá realita třásla a energie vycházející z obří zbraně způsobila, že všude zněl strašný hukot a tlačil silný vítr. Brzy si všiml, že nepřítel, na nějž Božo mířil, se zjevil jinde.

Tvář ze stínu obrovská, ohybná démonická maska s ostrými zuby a planoucíma očima. Ve *Tmě* se doslova rozplývala, nebyla téměř vidět. Hned mu bylo jasné, proč má bitvami zocelené kuře s tímto nepřitelem veliké problémy. Stěží se dalo předpokládat, že to byl tvor hmotný, kterého by se šlo zbavit fyzickou silou.

Jarin už se postavil na nohy, sice bez kožíšku, ale jinak zdravý, když se na sebe Agnoik s Arnoikem zděšeně podívali. Ti dva nepochybovali o tom, že jsou právě v samém srdci *Tmy*. Nasucho polkli a postavili se do kouzelnických postojů.

“Pokaždé zapomenu, že teď cítíme bolest,” posteskl si Jarin.

„Nejdříve Chamus,“ odplivl si Arnoik.

„Poté Neživý,“ navázal na něj Agnoik, a tím konečně Tomovi objasnil jméno přízračného draka.

„A teď tohle,“ dokončil starší mistr čaroděj v tomtéž okamžiku, kdy nad nimi ve vzduchu zapraskalo a shora sjel mohutný fialový blesk přímo do nehmotné masky.

“Co to máš na sobě?!” zeptal se prudce Božo, když spatřil Jarina a ostatní.

“Říkal jsem si, že zkusím člověka,” odsekl Jarin.

“Nesluší ti to,” opáčilo kuře.

“Krev ti taky nesluší.”

Zrůda bez těla vydala nepříjemný sykot a upřela pozornost na kouzelníky.

„Musíme je bránit!“ vykřikl Jarin, když se rozběhl přímo proti obličejí démona.

„Áááá!“ vydal Tom bojový pokřik, následoval myšáka s pánví na holi a sám střílel z muškety ohnivé střely směrem k nepříteli.

K jejich údivu se obličej stáhl do pozadí, až nebyl vůbec vidět.

„Ten chlapec by tu neměl být,“ ozývalo se odevšad.

Než se zmatení bojovníci s *Tmou* stačili rozkoukat, vše zase vlnilo a ztrácelo kontury. Celý svět se smršknul do maličké kuličky a za oka-

mžik už všichni leželi chaoticky rozházení na zelené louce, jako by právě spadli z nebe.

Jediný Albert byl *Tmou* nedotčen. Ustaraně nad nimi stál, zatímco se pomalu zvedali na nohy. První vstal klučina a zjistil, že jsou uprostřed džungle.

„Jak... jak jsme se sem dostali?“ zakoktal.

„Přivezl jsem vás,“ odvětil klidně Albert, „po cestě jste ale všichni upadli do bezvědomí a bylo mi jasné, že v tom má prsty *Tma*, tak jsem pokračoval sám k cíli a doufal, že se vzbudíte. Jenže poté Tom začal blednout, Jarinovi zmizel kožich, Arnoik s Agnoikem se podivně svíjeli a Božo sebou škulal tak, až hrozilo, že vás poraní. Tak jsem tu zastavil.“

“Strašně to bolí,” úpěl Božo a čarodějové mu přispěchali na pomoc.

“Zdokonalujeme se v léčitelských, schopnostech,” podotkl suše Agnoik, zatímco z jeho rukou vycházela tyrkysová záře.

“Ještě štěstí, že jsme je předtím nikdy nepotřebovali. Snad je zase brzy zapomeneme,” odpověděl Arnoik.

Skupinka si začala skládat dohromady střípky informací. Postupně docházela k jasnému závěru museli se blížit ke zranitelnému místu *Tmy*, ta by přece jinak nepovolávala Chamuse ani Neživého, ani by se, jak se domnívali, neukázala Božovi a poté i ostatním téměř osobně. Musela mít mnoho podob a mnoho dalších karet v rukávu.

Už nebyli v bezpečí Žlutého Drápu, místo toho se ocitli uprostřed džungle prostoupené temnou mlhou. Nepochybovali, že už se nachází na území nepřitele. Měli zřejmě veliké štěstí, že se nic nestalo jejich tělům. Albert by je zřejmě nebyl schopen ubránit proti případným útočníkům, a proto, kdyby zde upadli do snu, mohlo by to pro ně znamenat smrt.

Než se vydali na další cestu, dopřáli si ještě několik chvil odpočinku. Jen Jarinův slamák, hůl a torna přežily ničivé plameny. Očividně byly chráněny nějakou magií. Myšák začal z velikého zavazadla vytahovat oblečení. Za chvíli stál před přáteli v košili s krátkým rukávem a ve

farmářských šortkách. Na hlavě, krku a tlapkách mu našťěstí chlupy neshořely,

„No, co se dá dělat,“ usmál se hořce Jarin, když se prohlížel v kapesním zrcátku, které rovněž vytáhl z torny, a viděl ohořelá místa na obličejí a krku. Zanedlouho už seděli v autě, které projíždělo temnou džunglí.

Mezi korunami stromů, jež se proti tmavému nebi zdály černé, neustále poletovalo něco bílého... Tom nevěděl, k čemu jinému to přirovnat než k dlouhým kapkám s protaženými ocasy a černými skvrnami v nejširší části.

„U Myšáka...“ vzdychl Jarin.

„Odporné,“ sykl vzápětí Božo.

Chlapec viděl rozpačité pohledy upřené do korun stromů. Pozorněji se zadíval na záři poletující ve stromech a s hrůzou zjistil, že ty černé skvrny jsou ve skutečnosti ústa a nos. Nad nimi poletovaly duše. Od špiček stromů se táhly provazce bílé energie kamsi do dále. Chlapec se mohl jen domýšlet, kam putují.

Půda začala být členitá. S každým dalším metrem jako by se zvedaly a zase klesaly malé skalky a útesy s podivně rovnými, či jen mírně zahnutými vrcholky. Střídavě stoupali či klesali po úzkých cestičkách vinoucích se kolem hranolovitě tvarovaných skal, jež vždy měly na vrcholu skalní pokličku.

Děsivá džungle nekončila, naopak, cestou v hustém porostu se očividně dostávali do hor. Kolem se tyčily tisícileté stromy s širokými kmeny. Mohutné koruny se skláněly nad úzkou skalní cestou a duchové v korunách stromů byli blíže než předtím.

Když však vyjeli z těsné blízkosti košatých korun, užasli nad děsivou krásou, kterou temná džungle skýtala. Arnoik vyprávěl, že neví o nikom, kdo by někdy prozkoumal prales nebo území za ním. Poté zasněně povídal o svých plánech, až bude poražena *Tma*. Vyprávěl, že chce prozkoumat celý prales, zmapovat a pojmenovat po svém jeho části.

„Stejně je to tu zvláště krásné,“ ukončil svou úvahu.

Pěšina vinoucí se kolem skály zarostla černými kořeny. Po její straně se spleť kořenů začala pomalu zvedat nahoru a připomínala zahnutý plot, o který se celá staletí nikdo nestaral. Temně černé kořeny postupně obtáčely celou cestu a vytvářely tmavý tunel, až v něm musel Albert rozsvítit světla.

Pár okamžiků nato viděli mezi prosvítajícími mezerami mezi kořeny, že už nepokračují po skále, ale kořenový tunel je vede vzduchem. Stácel se do stran, nahoru a dolů, jako vinoucí se had.

Stejně jako se tunel zpočátku objevil, nyní se začal postupně stahovat. Odhaloval pod nimi další skalní pokličku, na jejímž konci se opět objevil stejný tunel vedoucí na další skalní vrcholek. Vůz sotva zpomalil, když vjel opět do černé chodby tvořené pevnými kořeny. Rostlinu, k níž patřily, nikdo z nich neznal.

Další cesta vedla přes spousty skalních plošin na pokličkách, pod nimi ubíhala tajuplná džungle. Pokračovali celý den tedy alespoň si to mysleli, podle oblohy tu e střídání dne a noci. Byla stále temná. Vůz nepřerušoval jízdu, ale uháněl dál, co mu síly stačily. Posádka totiž zatím mohla spát, kdežto Albert odpočinek nepotřeboval.

Hluboko v noci uviděl vůz na jedné ze skalních plošin plápolat oheň. Vzbudil pasažéry. Zpomalil a blížil se k táboráku, kolem něhož sedělo pět tvorů zahalených stínem. Albert přijel blíž na vzdálenost několik metrů a posádka vyskákala ven.

Také pět táborníků, kteří měli kousek dál postavené dva jednoduché stany, hbitě vyskočilo z místa a srovnalo se do jakési formace. Všichni přitom zaujali bojové pozice a tasili jakousi zbraň tvarem připomínající lopatu.

Oheň konečně osvětlil pět hnědých myšáků, ne nepodobných Jarinovi, hned se ale jejich tváře opět skryly ve stínu.

19.

„Eco!“ vykřikl Jarin a udělal několik kroků, neboť se mu zdálo, že jednoho z nich poznává. Hned se však raději zastavil. „Jsi to stále ty?“ promluvil se strachem v hlase.

„Jarine!“ vykřiklo všech pět myší a jako jedna se k němu rozeběhly. Všechny byly oblečeny ve stejném cestovním oděvu s krátkými kalhotami, držely v tlapkách stejnou lopatku s dřevěnou násadou a obdélníkovou kovovou hlavicí. Na hlavách jim seděly kovbojské klobouky s širokou krepou.

„Co tu děláš?“ vyběhl Jarin kupředu a šťastně se vrhl mezi pět inteligentních myší přibližně stejně velkých jako on. Objali se.

„Chci zachránit...“ začala první myš, „Olojze,“ řekla druhá a měla přítom v očích slzy radosti ze shledání. „Co tu chcete,“ doplnila další, „vy?“ dopověděla čtvrtá celou větou.

Tom nevěděl, jestli tomu dobře rozuměl, ale vypadalo to, že čtyři tvorové právě řekli větu jako jeden.

„Zdálo se mi to, nebo...“ zašeptal Tomáš zmateně směrem k Božovi.

„Jo... už teď mě z toho bolí hlava,“ odpověděl Božo a skryl obličej do křídla.

„No to my taky!“ vykřikl radostně Jarin, než se Tomáš vzpamatoval z toho, co právě viděl a slyšel.

Eca se v dalším okamžiku podívala za svého starého přítele a zraky všech pěti jejích já spočinuly na Tomášovi. Chlapec by přísahal, že vidí, jak se při pohledu na něj myší zorničky rozšířily.

„Vy s sebou máte člověka?!“ vykřiklo pět myší najednou a všechny se rozeběhly k chlapci.

Než někdo stačil odpovědět, už byly Eccaffidory u něj.

„No to mě radši mějte za holuba, než poslouchat tohle,“ povzdechl si ptačí voják.

„Pocházíš,“ začala jedna, „z planety,“ doplnila druhá, „které se říká Země?“ ptala se třetí.

„A ano,“ zadržel se překvapený Tom.

„No to je úžasné! Takže je to pravda!“ vykřikla jedna z Eců a ostatní zajásaly. Seřadily se před Tomášem do řady. Nejbližší myš se mu zdvořile představila: „Jmenuji se Ecaffiodora von Thé'istisun.“ Nadšeně přitom potřásala chlapci rukou, a než se ten stačil vzpamatovat, potřásly mu rukou i další Ecaffiodory.

„Ta, co hrála kostky s bohy,“ doplnil pohotově Jarin.

„Ta, co putuje mezi světy,“ dodal Agnoik.

„Hlavní je, že já jsem vlastně ne jedna, ale pět,“ ozvala se znovu Ecaffiodora, „a to hodně tvorů strašlivě mate,“ řekla jiná, „nechápu proč,“ pokračovala další, „tak s tím prosím počítej,“ uzavřela to čtvrtá.

„Děkuji,“ pípla ještě poslední z hnědých myší, které byly jeden a tentýž tvor.

„Já... já... Těší mne, že vás poznávám,“ probral se ze zmatení Tom.

Po tvářích všech Ecaffiodor se rozlil široký úsměv. Pozvala skupinu, aby přenocovala zde na krásné pokliče u ohně a navrhla, že se zítra vydají na cestu společně. Mohou si mezitím vyměnit zkušenosti, znalosti a prožitky z jejich světů. Tím měla ovšem na mysli zejména Tomáše.

Chlapec nebyl s to skrýt zmatek z pětičlenné jednoty jejich nové přítelkyně nebo nových přítelkyň?, ale naštěstí se zdálo, že to Ecaffiodora chápe. Celou noc si vyprávěli zajímavé historčky ze svých životů. Když došla řeč na hazardní hry mezi bohy, musela si hnědá myš postěžovat.

„Je to šílené,“ rozpovídala se jedna,

„všichni se snaží podvádět,“ pokračovala druhá,

„a strašlivě hazardují,“ dodávala třetí,

„bohužel ne se svými vlastními životy,“

„ale s majetkem, což jsou jejich světy a obyvatelé,“

„navíc se snaží pouze získat převahu,“

„jakože nad sebou samými,“

„chápete,“

„bůh blesků neustále využívá hromy a blesky,“

„nebo bouře, s jejich pomocí ohlušuje,“

„oslňuje nebo rozptyluje,“

„své protihráče,“

„ostatní to samé,“

„musíte je neustále hlídat,“

„okřikovat je,“

„protože zneužívají svých schopností.“

„Kdoví, jestli vůbec dodržují pravidla,“

„když u nich zrovna není nikdo ze smrtelníků,“

„no prostě otrěsné,“ odplivla se jedna z Eců.

„Jak to, že bohové nejsou všemocní?“ dotazoval se Tom.

„Myšák ví,“ začala Ecaffiodora,

„problém je,“

„že vlastně nikdo neví, jak bohové vypadají,“

„vždy se jeví jinak“

„a všem jiní, takže jsem hrála Yyaachtzee s,“

„říkám tomu obraz bohů,“

„mají dobré důvody skrývat svou pravou tvář,“ zasmály se všechny Ecy.

„Proč?“ vyzvídal Tomáš.

„Nejeden obyvatel jejich světů by je nejradši zabil,“ vysvětlila mu pohotově.

Nejvíc se však hnědá myš zajímala o Tomášův svět. Popisovala mu jiné úžasné světy, v nichž všude platily naprosto jiné zákony a jejichž obyvatelé vždy vypadali naprosto jinak a měli i jiné zvyklosti. Chlapec se zájmem a vzrušením poslouchal povídání o dobrodružstvích a cestování. Na oplátku poté sám vyprávěl o všem, nač si vzpomínal ze svého rodného světa. Při vyprávění se mnohokrát zarazil, jelikož mu docházelo, že některé

věci si už nepamatuje přesně, nebo si je nemůže vybavit vůbec. Zvláštní, kolik jsem toho dokázal za tak krátkou dobu zapomenout, pomyslel si.

„Odkud vlastně víš, že je Olojz v nesnázích?“ zeptal se Ecy Arnoik.

„Už dlouhou dobu,“ začala myš odpovídat,

„pozoruji *Tmu* a to, co dělá.“

„Nemohlo ujít mé pozornosti,“

„jak postupně, ale jistě přebírá“

„kontrolu úplně nad vším,“

„a každým.“

„U Myšáka, Arnoiku,“

„z mnoha staletých a obřích dolů“

„je hotová džungle,“

„jen temná a v podzemí.“

„Snažila jsem se najít Olojze,“

„protože je to také patron důlních myší,“

„což já jsem,“

„ale nikde nebyl k nalezení.“

„Pochopte, před nedávnem“

„jsem se vrátila z výletu,“

„po světě, který je celý jen“

„jeden velký rybník, brrr!“ Všech pět hnědých myší se otráslo při této vzpomínce.

„Pokoušela jsem se tedy najít Olojze,“

„kvůli *Tmě*, ale nikde nebyl.“

„Spojila jsem se tedy s Alfrédem“

„a ten mi pověděl o vás,“

„a také o Olojzovi a Sagbovi.“

„Musela jsem ještě kontaktovat“

„královnu Kiensheen.“

„Ale zaráží mě,“

„že vás zde potkávám.“

„Putujete už několik měsíců,“

„kde se celou dobu potloukáte?“

Skupinka se po sobě nechápavě rozhlédla.

„Několik měsíců?“ ptal se zmateně Agnoik.

„Ano,“ přitakala hned Eca, „mezitím se toho tolik událo,“ dodávala další. „Třeba byl probuzen Chamus a Neživý.“

„Měli jsme s nimi tu čest,“ odpověděl Jarin, „ale je možné, že nás *Tma* držela ve hře tak dlouhou dobu? Ve hře, nebo spíše v té zpropadené iluzi?“ požadoval naléhavě odpověď myšák.

„Dost dobře možné, příteli,“ poplácala jej povzbudivě po rameni Ecaffiodora, ač to ve skutečnosti bylo smutné utvrzení. „Jak to myslíš,“ začala Eca, „že jste s nimi měli tu čest?“ vyzvíдалa druhá.

„Bojovali jsme s Chamusem a jeho nohsledy,“ začal vyprávět šedý myšák. „Arnoik ho téměř dostal, proto si povolal na pomoc Neživého, před kterým jsme utekli. Chtěli jsme se teleportovat, ale ve *Tmě* to zřejmě není možné, a tak jsme skončili na jiném místě, než bylo v plánu. Ale opět ve *Tmě*. Božo tam zrovna bojoval s něčím, co vypadalo jako démonická maska, možná samotný Sagbo, ale je děsivě znetvořený,“ dokončil ponuře vyprávění Jarin.

„Fíha,“ zapískla v obdivném údivu Ecaffiodora,

„To zní jako pořádná fuška,“ dodala druhá.

„Ale máte s sebou Tomáše!“ vzkřikla a roztáhla ruce třetí.

„Jaké jsou tvé zvláštní schopnosti, chlapče?“ zeptala se bez obalu čtvrtá a pátá se pobaveně zasmála.

„Já...“ začal nesměle Tom, „Arnoik tvrdí, že umím formovat realitu.“

„To umí!“ vzkřikl hrdě starý mistr čaroděj a poplácá klučinu po zádech.

„Tak potom máme šanci na úspěch!“ vzkřikla jedna z Ecaffiodor a společně s dalšími vyskočila nadšeně na nohy. Ostatní ji hned následovali.

„Jsme nyní ve hře?“ zeptal se z ničeho nic nahlas Božo.

20.

„To zřejmě ne,“ odpověděl pohotově Agnoik, „je tu i Albert,“

„Příteli,“ zasmála se Eca,

„Sagbova moc je obrovská,“

„podívej,“

„přetváří hory a řeky,“

„neobstojí před ním nic,“

„natož bytost s duší jako Albert “

„Říkáš tedy,“ přerušil ji Jarin, „že nemáme naději?“

„Máme Tomáše,“ oponovala hned Ecaffiodora.

„Já mám duši,“ ozval se Tomáš.

„Jistěže máš!“ zahřímala Eca,

„... a važ si toho!“ pokračovala druhá.

„Ale jsi člověk,“

„dostaneš nás z toho ven,“

„protože to lidé dělávají,“ vysvětlovala Eca.

Hnědá myš měla veliké štěstí, že Tom ještě neznal pravdu o tom, že lidé si ve skutečnosti častěji škodí, než pomáhají. Chlapec se místo toho potěšeně usmíval. V jeho výrazu se zračila hrdost, že je pro někoho výjimečný a důležitý.

Několik dalších chvil skupinka, která se nečekaně rozrostla o jednoho člena, přesněji řečeno pět pětín jednoho, tiše seděla. Všichni sledovali plameny a poslouchali praskání ohně. V očích každého z nich se zračil jiný myšlenkový pochod. Všichni ale byli víc zachmuření než veselí, což vypovídalo mnohé o jejich náladě a vládoucí atmosféře.

„Zajímalo by mě, jaké to je chodit jinými světy,“ promluvil do ticha Božo.

„Matoucí,“ odvětila jeden z Eců,

„ale také více než zábavné,“

„poučné, ale stále více“

„... si uvědomujete, že máte“
„... jen sami sebe a svůj svět.“
„Prošla jsem mnoho světů,“
„každý vypadal jinak.“
„Spoustu vládců jsem viděla,“
„jak se pokouší ovládnout vše kolem,“
„celý svět.“

„Nikomu se to nepovedlo,“
„ale všechno to dokázala stvořit,“
„moje mysl, stejně“
„jako se ty věci samotné,“
„v ní dokázaly odrazit,“
„všude fungují“
„... základní vlastnosti světa“
„... rozdílně.“
„V některých létáte,“
„v jiných není tmy nebo světla,“
„úplně rozdílné barvy,“
„ale také veliké podobnosti.“
„Jsou světy, v nichž se umírá,“
„v jiných ne,“
„stejně jako jsou světy, „
„které a to je těžké si představit,“
„nejsou vůbec hmotné.“
„Ale stejně je vnímáte a vidíte.“
„Je to matoucí,“

„zábavné,“
„zvláštní,“ vyprávěla Ecaffiodora a všichni jí pozorně naslouchali.

Oheň praskal dál. Z pokličky vysoko na skále byl uchvacující výhled do kraje. Na nebi se třpytily miliony hvězd a pod nimi potichu, jakoby

šeptem, skučely zmučené duše uvězněné v korunách staletých stromů. Pozdní noční hodina si už na každém vybrala svou daň, společníci se postupně uložili k spánku. Usnuli pod širým nebem hluboko uprostřed temné džungle.

Toho rána nastal nejkrásnější východ slunce, jaký kdy Tomáš zažil. Ecaffiodora jej potichu vzbudila ještě za tmy; ukázalo se, že probudila jen jeho. Společně s pěti myšimi já se vydali na vrcholek skály pozorovat temně rudou kouli schovanou za obzorem. Barva byla čím dál světlejší, její záře postupně sílila.

Stromy, kolem nichž bez ustání poletovaly zmučené přízraky, najednou zalilo oranžové světlo, které se rychle šířilo a žloutlo. Tomáše s myší slunce téměř oslepilo a záře se jim vpalovala do očí. Ale už za chvíli ztratilo světlo na intenzitě a vystřídal je nečekaný pohled. Záře pohasla a vzápětí se dobrovolně nechala téměř zcela zakrýt šedí. Místo krajiny zalité sluncem se rozprostřel šedý opar, džungle teď nevypadala o moc světlejší než v noci.

Skupina se v rychlosti sbalila a připravila na cestu. Zrovna když se chtěl Tom zeptat, kde bude sedět Ecaffiodora, Albert se začal podivně otřásat a po chvíli křečovitého třasu se prostor uvnitř prodloužil, na autě se objevily se dvoje dveře a uvnitř pět dalších sedadel.

Všichni se bez otálení nasoukali do auta, které se vzápětí rozjelo vstříc tunelu spletenému z černých kořenů. Chvíli projížděli nesčetnými zatáčkami, až se stěny z kořenů rozestoupily a naskytl se jim výhled do širého kraje.

Chlapec by naprosto uchvácen tou děsivou krásou. Květiny všech barev zářily do šera. Nad nimi se tyčily pokroucené, zcela černé stromy s větrovým připomínajícím kosti. Snad odevšad visely liány a po zemi se kroutily tmavé kořeny. Ale krása okvětních lístků měla jednu vadu. Tam, kde měla být pylová zrna, zela díra černé nicoty. Všechno tu bylo naprosto prosyceno *Tmou*.

Tunel se opět uzavíral a vůz prudce zatočil vpravo, když nečekaně vyjeli na další plochý vrcholek. Vedl z něj, jako ze všech předešlých, opět jen podobně děsivý výjezd. Výprava si už kladla otázku, o jakou hru či iluzi se jedná, ale Ecaffiodora je vyvedla z omylu. Vysvětlila, že je to cesta k Olojzovi.

Vyprávěla jim o jasnozřivém snu, v němž ji dědeček zpravil o tomto úkolu. Ukázala mu rovněž cestu a část nepřátel, kterým bude muset čelit. Měly to být nebezpečné příšery stvořené džunglí a samotným Sagbem. Nicméně podle jejich slov největší boj je všechny čekal na poli jejich vlastní mysli. Tomu chlapec dost dobře nerozuměl.

Trvalo ještě dlouho, než je kořenový průjezd zavedl až na zem. Vyústil u kmene snad tisíciletého obrovského stromu. Jeho silný kmen čítal dobrých několik desítek kroků, pokud by jej někdo chtěl obejít. Když Albertova kola dosedla na hliněnou zem, celý prales kolem jako by ožil. Větve, kmeny, stonky, listy, květy, a dokonce i trnoví se otáčelo v jejich směru, jako by je pozorovalo.

„Buď se nás to bojí, nebo jsou to Sagbovy přísluhovači a tím pádem i jeho oči,“ řekl bez obalu Arnoik, který byl zájmem pralesa o skupinku stejně znepokojen jako všichni ostatní.

Vůz si dál razil cestu dál. Vyhýbal se všemu, čemu šlo, ale ani tak se mu nepodařilo, aby nestrhával liány a šlahouny a neničil keře, přes které musel občas přejíždět. Téměř jako by se snažil chovat slušně. Byla tu snad ještě větší tma než na pokličkách, protože se nad nimi skláněly černé stromy.

Tomáš měl pocit, že některé keře a větve se přesouvají z místa na místo. Za okny vozu cítil ve tmě něčí přítomnost. O pohybu křovin a rostlin v džungli už nepochyboval, protože na okamžik zahlédl, jak se jeden utíkající keř ohlédl po automobilu; chlapec byl přesvědčen, že vidí obličej.

21.

„Jsou tady!“ vykřikl Jarin.

Jeho sdělení hned zapůsobilo přesně tam, kde mělo. Albert zdvojnásobil rychlost, vyhýbal se teď pouze kmenům stromů, jinak si naprosto bezohledně razil cestu skrze džungli. Arnoikovi i Agnoikovi zaplály ohnivě oči v očekávání nadcházejícího souboje, v němž opět budou moci použít svou mocnou magii. Ecaffiodorovy jako jedna však ony také byly jedna, akorát pětkrát zabušily svými ostrými lopatkami o zem vozu, poté je s bojovým pokřikem zdvihly nad hlavu.

Všichni byli připraveni na nejhorší.

Jen Tomáš se do potyčky nijak nehrnul. Báł se. Nejvíc ze všeho si přál, aby mohl ovlivnit realitu natolik, že by k žádnému boji vůbec nemuselo dojít, představa této možnosti se však rozplynula v okamžiku, kdy na předním skle automobilu přistál první keř. Byl malý, sotva krok na výšku i na šířku, ale ruce a nohy z větví měl zakončené ostrými bílými drápy. Obličej z listů a větví měl vybavený ústy s bílými zuby ostrými jako břitva. Netvor je cenil a slintal.

Albert ho naštěstí rychle setřásl a dál pokračoval ve zběsilé jízdě těžko prostupným porostem. Postupně se ale dostal do obklíčení keřových bojovníků. Všichni drželi nejrůznější zbraně a nástroje, vyrobené pouze z materiálů, které mohli najít volně v lese. Divoce křičeli, nad hlavami mávali podivným náčiním různých tvarů.

Albert prudce zastavil.

Dveře automobilu se rozlétly dokořán a během okamžiku celá skupina vyskákala z auta ven. Tomáš cítil strach, ale něco mu říkalo, že musí konat. Hned u dveří zaklekl a přiložil pušku k rameni.

Nabít a odjistit, nabít a odjistit... Opakoval si v myslí dokola.

V Agnoikových rukou zazářily plamenné čepele a na tváři se mu objevila zlověstná grimasa. Kolkol nebyl znovu téměř vidět, jen problíkával

jako modré světlo. Zřejmě se tak bránil proti případným útokům. Také poletující míček vzplanul a husté obočí se mu svraštilo, jak se jeho veliké oči i pusa se dvěma zuby stáhly do zamračeného výrazu.

Válečníci z pralesa křičeli, ječeli, mávali zbraněmi i rukama vysoko nad hlavami. Jeden keř se nečekaně obratně vymrštil do vzduchu, za letu roztáhl ruce i nohy a dopadl těsně před Agnoika.

Keoe uskočil, nechal protivníka vzplanout a sám se vrhl do útoku. Rozpoutal ohnivý tanec. Vytvořil kolem sebe něco, co připomínalo malé tornádo plamenů. Poté nečekaně rychle vystřelil směrem k hořlavým nepřátelům.

Pod legiemi přírodních bojovníků se země s hromovým duněním propadla kamsi do neznáma. V té chvíli Arnoik zdvihl ruce vysoko nad hlavu, oči mu bíle zazářily. Pronesl magická slova. Stále další a další kusy země se trhaly a řítily do nicoty společně se vším, co na ní stálo.

Okolí se otřásl, když se Tomášovi podařilo využít svých schopností upravovat realitu, a od hlavně pušky vylétla monstrózní ohnivá koule. Prorazila si cestu lesními nepřáteli a pokračovala do neznáma. Božův a Jožův úkol byl jasný starat se o bezpečí Tomáše a Arnoika, který byl zabrán do zařikávání.

Ani Kolkol neotálel, vznášel se vysoko nad hlavami společníků. Od malé modře zářící tečky odletovaly záblesky světla, které vždy přesně našly svůj cíl.

Vůbec nejúčinněji se však bili dva myši šampioni – bylo jich ovšem ve skutečnosti celkem šest. Ukázalo se, že Jarin je se svou sestřenicí dokonale sehraný, že v boji se vlastně jedná o další Ecaffiodoru, stejně tak by to ale mohlo být i pět dalších Jarinů.

Myši měly i stejný způsob boje: praštili soupeře něčím tvrdým přes hlav. Pánev i lopaty jim k tomu sloužily naprosto dokonale. Žádná z myši nešla nikdy sama, vždycky byly dvě či tři společně, často dokonce i všech šest. Jarin s Ecaffiodorou byli jako chlupatá záplava, jež se přelévá mezi

nepřáteli sem a tam.

Šedý myšák se sestřenicí se ocitli sami, oddělení od spolubojovníků, ale ti si k nim okamžitě probodovali cestu a připojili je ke své chlupaté formaci. Malé pracičky tapaly po zemi pokryté hlínou, skákaly vysoko do vzduchu a v závratných piruetách se otáčely.

Tato malá stvořený byla svou obratností a mrštností proslulá. Jeden nebohý pralesní válečník se dostal na lopaty dvou Ecaffiodor. Ty jej okamžitě vyhodily vysoko do vzduchu a vyskočily za ním. Podobně jako předtím Jarin, nyní však s pětinasobnou intenzitou, vyhazovaly nebohou oběť údery lopat a pánve stále výš a výš. Seběhly se tu totiž všechny myši, lezly si vzájemně po ramenou a skákaly z nich. Když byl keř už moc vysoko, skákaly myši tak, že se odrážely od svých spolubojovnic, které zrovna padaly dolů, aby vylétly ještě výš a mohly nepříteli zneškodnit. Až se netvor konečně rozprskl ve zmet barevných obrazců.

Všech šest hlodavců mrštně dopadlo na zem a hned varovně zasyčelo na další nepřátele, kteří se kolem nich mezitím shlukli. Jarin si pohodlněji upravil slamák a výhružně zamával pánvičkou.

Společníci se bili na život a na smrt. Nepřítel bylo prostě moc a vypadalo to, že ani hrdinové jako Arnoik nebo Agnoik se nemohou takové přesile postavit. To ale neznamenalo, že se o to nepokusí! Zatím se jim všem dařilo udržet se naživu. Oči starého mistra čaroděje zářily jako nikdy předtím, zatímco učeň Agnoik metal kouzla na všechny strany.

Všichni se ve vzácných chvílích volna mezi střety s nepřáteli dívali na malého *keoe* s velkýma ušima, který teď vypadal děsivě a mocně. Arnoik byl ve skutečně bojové extázi. Stál na hromadě kamení několikanásobně vyšší než on, ale stejně nebyl větší než dospělý muž. Na vrchol hromady se draly stovky keřů, malých stromků a rostlin.

Mocný čaroděj neustále artikuloval ústy, vyvolával starobylá zaklínadla. Jeho oči barevně zářily. Právě se skrčil a jako by ze záhybů roucha vytáhl blesk. V ruce svíral problikávající elektrickou energii, která mu

proudila mezi prsty, praskala a svítila. S výkřikem mrštil světelnou zbraní do první řady nepřátel, která se k němu drala.

“Ten byl přesně pro tebe!” křičel na jednoho z mnoha protivníků.

Temnotu džungle prořízl oslnivý výbuch světla a ozvala se ohlušující rána. Keř zaječel, během okamžiku jím projely tisíce elektrických vláken. Pak ohnivé paprsky zamířily dál a hledaly další oběti, jimž zazpívaly svou smrtelnou píseň. Mág se otočil na patě, volné zdobené fialové roucho kolem jeho útlého těla vlálo, jak je neustále ovívaly proudy kouzelné energie. Malou ručkou mávl před sebe, jako by odháněl otravný hmyz, a další řady lesních nepřátel zmizely z povrchu zemského.

Silný poryv větru je vynesl do vzduchu, kde je rozerval na útržky listů a drobné klacíky. Ještě ani nestačily dopadnout, když je pohltily plameny. Čaroděj držel ruku svinutou v pěst vysoko nad hlavou, druhou rukou intenzivně kreslil do vzduchu prastaré symboly. Kolem něj létal široký a vysoký proud ohně, jenž pálil vše, co mu přišlo do cesty. Mistr kouzelnického umění ještě chvíli držel pěst vysoko nad hlavou, a když svou tříprstou dlaň rozevřel, prudce se ochladilo a z nebes spadlo několik obřích úlomků ledu přímo mezi nepřátele.

Bylo vidět, že se Agnoik učil od nejlepších. Mladší kouzelník měl na kontě přinejmenším tolik zásahů jako jeho mistr a nyní opět vyvolal svého oblíbeného pomocníka ohnivého draka s dlouhými sumčímí vousy, hustým obočím a s hřívou.

Ecaffiodora mluvila o tom, že Tomáš, protože je člověk, dokáže ohýbat realitu. Podle ní to byla jejich jediná šance. Chlapci postupně docházelo, že myš tím pádem musí mít na mysli i to, že všechno záleží na jeho Tomášově umu tuto schopnost ovládat. Dosud nepoznaný pocit odpovědnosti na něj nyní doléhal víc, než bývá v jeho letech zdrávo.

Další prudký záblesk světla, škusnutí hlavně a zbraň vystřelila několikátou smrtící strelu tvořenou čistým plamenem. Letěla v podobě koule rychle kupředu, až se ve výbuchu roztříštila o nepřítele.

Mezitím už starý mistr čaroděj vyrval svou magií z útrob země skalku, na níž stál, a kameny se nyní pod ním hýbaly a tekly. Chlapec nemohl uvěřit svým očím, když viděl *keoe*, jak se projíždí po bojišti na vrcholku oživlé skalky. Z rukou malého stvoření, ale velkého čaroděje nepřestávala šlehat kouzla.

Všem ale zůstávali záhadou, kde bral Sagbo tolik vojáků. Chlapec se v duchu ptal, kde se všechny ty oživlé keře vzaly a proč slouží *Tmě*. Kolkola navíc trápila otázka, zda je samotná Tma živá bytost nebo jen Sagbův nástroj, a nakolik ji Sagbo ovládá.

Rachot boje přehlušil praskavý skřek. Znělo to jako když drhne kmen o kmen a do toho se lámou větve.

Jekot byl slyšet znovu a s ním i dunivé kroky. Eca s Jarinem se právě sesypali na další skupinu rostlinných soupeřů a roznesli je na pánvi a lopatách. Nyní však zpozorněli a nervózně se rozhlédli. Netušili, co se blíží, ale začali si probojovávat cestu zpět k Tomášovi a Božovi, kteří bránili Alberta.

Ohnivý drak za sebou zanechával široké spálené pruhy nepřátel, ale přesto se zastavil. Velikou hlavu na vrcholu s Agnoikem otočil směrem, odkud z džungle vycházel dupot a lámání kmenů. Šlo k nim něco velikého. Další dřevěné zachrčení prořízlo tmu. Mladý čaroděj nechal lusknutím prstů shořet okruh nepřátel, kteří se mezitím přiblížili. I mistr Arnoik se nyní k němu připojil na svém skalním přepravném zařízení a díval se do tmy. S bývalým učněm si vzájemně lehce kývli a také si prorazili cestu k přátelům. S ohnivým drakem to šlo jedna báseň, avšak kouzelník věděl, že není vůbec snadné vyvolanou bestii udržet při životě. Okolnosti ho možná přinutí sáhnout k rezervoárům energie tvořeným magickými krystaly napuštěnými magií, které nosili výhradně mágové *keoe*. Nikdy se o svůj recept nepodělili s žádným jiným obyvatelem tohoto světa. A moc dobře věděli proč.

Stromová řada před nimi, poslední, která ještě neshořela a skrývala

zbyvajících džungli, se rozlétla na všechny strany. Prorazilo ji něco obrovského a hlasitého. Na vypálenou mýtinku se vyřítila příšera z těch nejhorších dřevorubeckých nočních můr, připomínající stromového muže.

Její dvě nohy byly tvořeny mohutnými kmeny, jež ale byly zvláště ohebné v kolenech i třísech; navazovalo na ně dřevěné tělo, podobné lidskému, obrovské do výšky i šířky. Z ramenou mu vystupovaly silné ruce, téměř stejně tlusté jako nohy, zakončené spoustou prstů v podobě silných větví. Nejděsivější byla hlava připevněná na dřevěném krku. Měla trojúhelníkový tvar, vrchol tvořila ostrá brada, od níž se v dlouhých, jemně zaoblených konturách zvedal zbytek hlavy. Na temeni mu vévodily stovky vzprámených větví.

Tvor snad ani neměl oči nebo nos, přinejmenším je Tomáš neviděl. Dokonce neviděl ani ústa, i když se stromová zrůda zaklonila dozadu a znovu zaječela. Dlouhé ruce se v této chvíli protáhly krouživým pohybem v ramenou.

Ohnivý drak s Agnoikem na hlavě okamžitě vyrazil do útoku, stejně jako mistr, i čaroděj Arnoik začal ve vzduchu kreslit magické obrazce a čarovat. Než ale kterýkoli *keoe* dokázal svůj záměr uskutečnit, vystřelily ze země v nejbližším okolí ostnaté výhonky rostlin. Zřejmě kořeny či jen pruty znetvořené temnou magií se jako živé kývaly ze strany na stranu, hledaly oběť. Několik těchto kořenů bleskurychle vyrostlo do úctyhodné výšky a srazilo Agnoika k zemi.

Další kořen tvrdě nabral Arnoika a hodil jej přes celou vypálenou mýtinu. Zde dopadl přímo doprostřed záplavy keřových válečníků. Než někdo z členů skupiny stačil cokoli udělat, černé rostliny se sápalý už i po nich, nebezpečně rostly a zase se zkracovaly podle toho, jak zrovna potřebovaly.

Ecaffiodora von Thé'Istisun odhalila jako první, že stromová příšera ovládá morové výhonky. Všech pět v patách s Jarinem, vyrazilo přímo do útoku. Obratné myši běžely po čtyřech mýtinou plnou překážek z trnů

tak rychle, že z nich byly vidět jen rozmazané šmouhy. Tom pohledem zachytil, jak se šedivá myš prudce odrazila od země směrem k hlavě zrůdy. Ta se ji sice pokusila zachytit, ale Jarin se mezi větvemi-prsty jen prosmýkl, rychlými údery pánvičkou jich několik zlámal a poté tvrdě udeřil do hlavy stromu, až to zacinkalo.

Mezitím, co stvůra byla zaměstnána šedivým myšákem, hnědá myš všemi svými já vyskákala po jejích nohou, po rukách, trupu ke krku až k hlavě, a ostrými lopatkami se pustila do práce. Ecaffiodorovy se míhaly po velkém těle sem a tam, odštěpovaly z něj milióny třísek a lámaly větve. Hroživě přitom syčely.

Temnotu prozářilo jasné modrobílé světlo. Zrůda ustoupila dozadu pod nátlakem paprsku, jenž šlehal z Božovy zbraně. Válečné kuře svíralo v křídlech zbraň, tentokrát v podobě útočné pušky, zatímco odhadovalo vhodné momenty, kdy bude nejlepší vystřelovat krátké paprsky energie .

Zkažené šlahouny kořenů neustále útočily na všechny kolem. První jim padl za oběť Albert. Než někdo stačil cokoli udělat, pár velikých rostlin zdvihlo vůz vysoko do vzduchu a prudce s ním praštilo o zem na druhém konci mýtiny. Tam se kolem něj ihned omotaly další kořeny, až Albert nebyl pod nánosem rostlin vůbec vidět.

Žluté blesky začaly bít v nevelkém okruhu u Kolkola, modrý dráček se pohyboval společně s prstencem elektřiny, který blikal a hučel, ozývaly se z něj rány a údery mocných energií. Dráček se neuvěřitelně rychle prohnal vzduchem přes mýtinu a mířil přímo na hlavu stvůry.

Ve stejném okamžiku, kdy jeho let přerušil tlustý kořen a srazil a přišpendlil ho k zemi, podobná rostlina porazila i Boža, a další kořeny jej vzápětí uvěznily ve svých spárech. I Agnoik už zoufale křičel kořeny ho stahovaly k zemi. Arnoik se zatím ocitl v obklíčení šlahounů, a také jim brzy podlehl. Navzdory síle své magie. Šlahouny ho zákeřně zasáhly zezadu do hlavy. Než se stačil vzpamatovat, už ho držely.

Na svobodě zůstaly pouze dvě myši – tedy vlastně šest, dále Jožo

a Tomáš. Ukázalo se, že rychlost a obratnost jim pomohly, aby zatím neskončili v kořenovém vězení. Chlapec právě uskočil před jedním z jedovatě vypadajících šlahounů, utíkal po mýtině, přitom střílel z pušky ledové, ohnivé, bleskové a všechny další projektily, které jej zrovna napadlo v rychlosti vytvořit.

22.

Můžu si vymyslet cokoli, pomyslel si Tomáš, ač mu to samotnému přišlo skoro absurdní. V dalším okamžiku už ale tahle domněnka nebyla tak nemožná. Usoudil, že ostatním nejvíce pomůže, když bude zrůda nějakým způsobem znehybněna. V běhu zformoval v hlavě plán, jak živý strom uvěznit.

Zdaleka si nebyl jistý úspěchem, ale než si to stačil rozvážit, tělo už samo běželo přímo ke zrůdě. Další krok už nedosedl na bahnitou zem, ale na kamenný schod. Tomáš před sebou formoval schodiště, které brzy přešlo ve vysokou kamennou stěnu.

Spolubojovníci okamžitě pochopili, oč se pokouší a pomohli mu. Myši zrůdu rozptylovaly dotěrnými útoky. Dříve než si to stromové monstrum uvědomilo, už bylo obklíčeno kamenným vězením.

Jarin s Ecou v okamžiku obratně přeskákali zdi a netvor mohl jen bezmocně bušit do stěn. I Tomáš se už uchýlil o kus dál od svého výtvoru. V té chvíli vlétl dovnitř Jožo.

Hlasitý hřmot doprovázel výbuch ohně, jak míček vypustil svou nahromaděnou energii. K nebi vyšlehl sloupec plamenů a Tomáše zalil pot z náhlého horka.

Plameny znenadání zmizely stejně rychle, jako se prve zjevily. Lesní stvůra musela být spálena na popel. Kroužil nad ní Jožo, který cenil své dva zuby a husté obočí měl stažené v radostném úsměšku.

Také kořeny držící zbytek skupiny povolily sevření a dobrodruzi se stahovali ke dvěma čarodějům, kteří jim léčili rány.

Po povedeném kousku se skalními výběžky konečně dolehlo na Tomáše vyčerpání. Byl unavený, jako by všechny kameny musel navršit sám. Touha po spánku se stala neodbytnější a už se těšil, až si po boji odpočine.

Stromy se na jedné straně mýtiny rozestoupily a hned zase zakořenily

na novém místě. Otevřely jim tak cestu k věži tmavé barvy. Byla vysoká a hýbala se ze strany na stranu podobně jako les kolem.

Chlapci došlo, že musí být z rostlin. Nedokázal si jinak vysvětlit její spirálovitý tvar ani skutečnost, že z ní vycházely veliké trny. Teď se mu navíc zdálo, že nahoře zahlédl postavu.

Tmu prořízl bolestivý výkřik.

Všechny napadla tatáž myšlenka: je to Olojz. Ale přitom doufali, že to tak není. Lehce potlučený Albert už na ně zablikal světly, aby nasedli a vůz je mohl co nejrychleji přepravit k hrozivé stavbě.

Do noci zavrčel motor a vůz vystřelil.

„Někdo se nám tady naučil“ spustila jeden hnědá myš,

„... ovládat svou schopnost,“ doplnila druhá a všech pět se na Tomáše zazubilo

„Co svou schopnost,“ opravil jej Arnoik, „ale hlavně sebe sama a své síly!“ dokončil téměř slavnostně.

V další chvíli už ale opět zvažněli. Od věže zněl zřejmě Olojzův nářek, a jejich úkol byl tedy jasný. Všechny bytosti z tohoto světa v čele s královnou Kiensheen nyní tahaly za jeden provaz. Jedině jako celek měly šanci na přežití.

Výprava dorazila k cíli. Věž splétalo pět kořenů, které u země dosahovaly průměru desítek kroků. Poté se prudce zvedaly k černým nebesům a nahoře se zužovaly, až na vrcholku čnělo pět zašpičatělých šlahounů plných trnů, které mezi sebou něco svíraly.

A to „něco“ znovu zakřičelo stejně jako předtím.

Celá věž se neustále vlnila a kroutila, obrovské ostré trny jako by hledaly další oběť v dosahu.

„Tam nahoře musí být Olojz,“ zašeptal skoro bojácně Agnoik.

„Můžeme se dostat nahoru, aniž bychom museli vstoupit dovnitř,“ pronesl vážně Arnoik a podíval se na špičku podivné stavby.

V tu chvíli se chlapec začal obávat, že po něm zas budou chtít, aby

znovu z ničeho vytvořil vysoké skály, a při té myšlence pocítil bolehlav. Už takhle ze všeho nejvíc toužil po měkké posteli a pořádném spánku, vždyť jízda trvala jen pár minut. Během cesty nestačil ani zabrat.

Jeho únava neunikla pozornosti staršího mága *keoe*. Ten se jen smířlivě usmál a zavrtěl hlavou na znamení, že nebudou potřebovat Tomášovu sílu.

Kouzelník začal vysvětlovat svůj plán. Zněl šíleněji než cokoli, co do této chvíle zažili. Obezámil je s tím, že každý z nich se dostane nahoru v obrovské bublině, která prostě vzletne vzhůru. Starý mistr samozřejmě poletí také, ale zároveň bude řídit všechny bubliny a nebude se proto moci příliš zapojit do případného boje. Totéž platilo i o ostatních, jelikož nahoru měli vzlétnout jen jako pojistka, kdyby se něco pokazilo a Agnoik potřeboval pomoc.

Rozhodli se, že bude zdaleka nejjednodušší, když využijí mocnou ohnivou magii bývalého učně, než kdyby měli procházet celou řadou hádanek, chodeb, bludišť a nepřátel. A to vše na ně uvnitř věže s největší pravděpodobností čeká. Osvobodí dědečka tak, že šlahouny prostě odříznou a dostanou Olojze dolů v další bublině, kterou Arnoik vytvoří.

Starému *keoe* při vyvolávání složitého zaklínadla bíle zazářily oči. Za několik okamžiků se už všichni vznášeli a otáčeli všemi směry, nahoru a dolů, doprava a doleva v magicky vytvořených bublinách, jež začaly *Tmou* a mlhou stoupat vzhůru. Mířily k vrcholku věže plné trnů.

Tom by to snad považoval za celkem zábavné, avšak dojem mu kazilo tělo prošpikované trny a rostlinami na vrcholku věže.

Vylétli až nad ostré vrcholky temné stavby. Při pohledu na Olojze museli zatajit dech. Doslova zarůstal do věže, celou jednu nohu a část další už měl ponořen v kmeni, zatímco zbytek těla mu skrz naskrz prošpikovaly menší kořeny a šlahouny rostlin plné trnů.

Chlapec zachytil koutkem oka Agnoikův prudký pohyb, když rychlým roztažením paží nechal prasknout svou bublinu. V tomtéž okamžiku

mu ze zad vystřelila ohnivá křídla a v ruce se objevil provazec plamenů. Divoce jím zamával a usekl celý kus jednoho z pěti nosných kořenů, do kterého byl Olojz zarostlý.

Dědeček i s kusy šlahounů okamžitě padal k zemi, Arnoik jej však zachytil svou magií a celá výprava se začala snášet dolů. V pořádku dosedli až na zem, kde už se k nim přičítal Albert. Zablikal světly na znamení, aby si pospíšili.

Kolem už se opět sbíhali lesní nepřátelé. Agnoik jim ale ohnivou stěnou poskytl další čas na úprk. Veliké, jindy jasné Agnoikovy oči se nyní zdály být přivřené a skelné, i jeho vždy vzpřímené veliké uši mu nyní zesláble plandaly kolem hlavy. Tom nepochyboval, že je vyčerpaný. Už dřív pochopil, že ne každý z těchto tvorů má uši vždy nahoru jako Agnoik, například Arnoik je drží spíše do stran a dozadu. Zplihlé uši čaroděje spolu s pohaslýma očima jen dokazovaly, že je unaven.

Po okrajích nedávno otevřené cesty mezi stromy vzplanuly další ohně bránící alespoň na nějaký čas nepříteli, aby se k nim dostal. Chlapec si všiml, že starý mistr položil svému učedníkovi ruku na rameno a v dlani se mu objevil fialově fosforeskující krystal, který mu podával. Agnoik s vážným pohledem přikývl a vzal si jej.

Ohnivě kouzlo po okrajích stezky ještě zesílilo a Tom znovu viděl ve výrazu mladého čaroděje energii, život a radost z čarování. Vzadu se mezitím myši a starý čaroděj starali o dědečka. Arnoik se starostlivým výrazem prohlížel nohy zarostlé hluboko do rostliny a opatrně vytahovali a odsekávali kořeny, které měl jeden ze stvořitelů tohoto světa zarostlé do těla. Olojz přitom bolestně vzdychal a rychle oddechoval.

Malé tříprsté dlaně *keoe* jemně zeleně zářily a hojily Olojzovy rány. Tom už viděl v očích starého pána vděčnost, když se díval na malého skřítku, a poté úlevu, když jeho oči spočinuly na chlapci.

„Ještě máme šanci,“ zašeptal raněný a usmál se na Toma. Poté se rozkašlal a vážně dodal: „Za *Tmou* stojí Sagbo.“ I když se snažil zvyšovat hlas, pořád zněl sípavě a slabě.

„My to už víme,“ řekla jedna Ecaffiodora a další si na rty přiložily malý prst s drápkem na znamení, aby se nenamáhal mluvením.

„Jen tě vyléčíme a můžeme na něj udeřit,“ usmála se další Eca,
„proto jsme za tebou jeli,“ dodala další.

„Musíme si ale pospíšet,“ vložil se do hovoru Jarin, „*Tma* nám je v patách, jistě nás nebude chtít jen tak nechat utéct.“ Vyslovil nahlas obavy všech přítomných.

„Nebudeme hrát hru,“ zazubila se Ecaffiodora,

„nemůže na nás,“ všech pět hnědých myší na vysvětlenou lehce nadzvedlo amulety, které se jim houpaly na krku.

Skutečnou cenu amuletu si uvědomovali jen Arnoik, Agnoik a Olojz. Pokud nepodlehli iluzím *Tmy*, pak už snad odolají téměř všemu. Každý, i podprůměrný kouzelník je s amuletem skoro neporazitelný. Štěstí, že jej má v ruce Ecaffiodora, a že mocný artefakt bude využit správně. I podle starodávné legendy jich mělo být pět, a pokud jich myš všech pět skutečně vlastní, jejich aura by měla být dost silná na to, aby uchránila i všechno v nejbližším okolí.

23.

Albert uháněl noční džunglí, jeho kola lámala spadané větve a vířila listí. Nad hlavami jim v korunách stromů létaly duše a všechen porost jako by se podivně hýbal, kroutil a žil svým vlastním životem.

Tomáše popadl náhlý stesk po Denisovi. Tohle období *Tmy* muselo neprodleně skončit. Zatnul zuby a upřel pohled do černého lesa. Už nepochyboval o tom, že teprve konec Sagbova běsnění bude znamenat, že jeho zotavování skončilo.

Jedu si pro svoji hračku a taky, abych pomstil Denise, Sagbo! Zahrozil v duchu čtvrtému dědečkovi.

Eca vydala za několik lékařů, protože měla pětkrát více rukou než obyčejní doktoři. A ač hnědá myš nevládla žádnou magií, vytahovala z bezedné torny obvazy, masti, polštářky a balzámy. Chovala se přitom zcela přirozeně, jako by o nic nešlo. Zdravotnickým náčiním hned ošetřovala rány, které dědečkovi způsobil starší z mistrů čarodějů.

Tma musela se svým zajatcem zacházet neskutečně krutě. Část jeho těla už byla dávno zarostlá do kmene, a co se nestalo součástí dřeva, to bylo skrz naskrz prorostlé větvemi plnými trnů. Arnoik co nejjemněji vypaloval ač se při této činnosti o jemnosti mluvit nedalo šlahouny a tím postupně dědečka osvobozoval. Přes ohromnou bolest, kterou mu oba léčitelé působili, jim byl Olojz vděčný, protože si dobře uvědomoval, že jinak to nejde. A že vděčí také ostatním členům posádky za to, že si jej *Tma* nevzala nadobro.

Mlha si stále nedala pokoj. Albert prosívištěl ohnivým koridorem, za nímž čekalo další nebezpečí. Cestu jim zastoupilo několik stromových stvůr, velmi podobných té, kterou vyhodil do vzduchu Jožo. Oháněly se proti vozu těžkými větvemi, Albert se pokoušel mezi nimi prokličkovat.

Vyčerpaný Arnoik nechal jednu stvůru bez milosti shořet, ale zdálo se, že to bylo jedno z posledních kouzel, na které mu ještě stačily síly. Tomáš

na tom nebyl o nic lépe, musel se hodně namáhat, aby nechal ze země vyrůst několik metrů vysoké skály, které by nepříteli zahradily cestu.

V džungli jeden snadno ztratí pojem o své přesné poloze. Přesto se snažili držet směr k Žlutému Drápu.

I když nechali stromové zrůdy daleko za sebou, neměli zdaleka vyhráno. Albert kličkoval velkou rychlostí mezi vzrostlými kmeny stromů, jen zázrakem zatím do žádného nenarazil. Větve totiž měly neukojitelnou touhu auto zastavit a všemožně se mu stavěly do cesty.

Tom si najednou uvědomil, že tady v džungli nic jako objektivní skutečnost není. Možná se dokonce nacházeli v srdci *Tmy*. Otřásl se při pomyšlení, jak mocný Sagbo musí být, když se jeho moc rozkládá na tak rozlehlém území.

Jaký chaos máš v hlavě, starouši? Kdo tě takhle poranil? Ptal se Tom v duchu.

Přijeli sem sice černým tunelem, ten ale nyní neměli čas hledat. Ještě dřív, než se tak stalo, chlapec vycítil, že se pod nimi zvedá země. Pronásledovatelé se snaží převrátit vůz a tím je zastavit.

Okamžitě věděl, že musí něco udělat. Zareagoval dřív, než si to vůbec uvědomil. Ve stejném okamžiku jako Sagbo nechal zem, aby se zvedla do výše, avšak zároveň ihned vytvořil most, jenž se po několika dalších metrech znovu svažoval prudce dolů. Tím natolik ztlumil prudké vzednutí půdy způsobené čtvrtým dědečkem, že Albertem ani nepohnulo. To všechno dokázal sám s pomocí notné dávky štěstí.

Vůz i jeho posádka byly náhlou změnou výšky vyvedeny z míry, když ale uviděly Tomáše hluboce soustředěného se zavřenýma očima, pochopily, co se děje.

Tom cítil, že přijde další pokus o jejich zastavení, proto nechal stezku, aby znovu vystoupala a prudce zatočila doleva. Albert spolupracoval nejlépe jak dovedl a nechal se vést po klikatém nadjezdu, který rostl krok od kroku.

K Tomášovu výtvoru se začaly stahovat stromy a sklánět se nad něj. Zatímco most neustále nabíral výšku, i rostliny se obdobně zvětšovaly a sápaly se po ujíždějící skupince. Agnoik se na jediný okamžik odvrátil od vypalování šlahounů v Olojzově těle a vyměnili se s mistrem, aby přispěl k obraně. Nechal celé okolí vzplanout.

Požár se šířil, Albert zanedlouho projížděl plameny, které pálily džungli a sápaly se stále výš a výš. Arnoik obestřel vůz svým magickým štítem, aby mu oheň neublížil a mohl pokračovat dál.

Chlapec dobře věděl, že se musí dostat co nejrychleji z džungle a teleportace tu přitom není možná. Na druhou stranu jim ohnivě peklo poskytovalo určité útočiště, a když ho bude některý z mágů ovládat, on bude moci alespoň nějakou chvíli dál stavět most.

Ukázalo se, že nemusí ani nic říkat, aby Agnoik vycítil jeho myšlenky a zachoval se podle nich. Oheň se šířil v jedné rovné lince dál a dál, stejně jako most, který se neustále objevoval, jak jej chlapec svou myslí skládal. Najednou se ale plameny šířit přestaly. Tom se z toho vyděsil.

„Dravice!“ zvolal Arnoik.

Chlapci spadl kámen ze srdce, myši radostně zavýskly. Už připravoval sjezd dolů. Všude kolem nich se začala rojit temná chapadla tvořená jen ze samotné *Tmy*. Nebyla téměř vidět, všimli si jich, až když narazila do auta. Byla jen o něco tmavší než sama mlha. Vlnila se a sápala se po nich.

Vůz na to odpověděl tak, že zrychlil, co to jen šlo, a v dalším okamžiku už vylétl z džungle přes řeku až na druhý břeh. Tvrdě dopadl na kola a uháněl dál po trávě. Cesta je teď už vedla světlým slunečným dnem. Náhlá změna světelných podmínek všechny na prvních pár okamžiků oslepila.

Tom se otočil a uviděl něco, co nemohl nazvat jinak než stěnou z čisté *Tmy*. Vyrůstala z ní chapadla, která pohlcovala všechno za řekou Dravicí. Prodloužené ruce se stále hladově natahovaly do prázdna.

Netrvalo moc dlouho, než dorazili k hlavnímu městu. Když se přiblížili,

strážný na hradbách hlasitě zatroubil na roh. Hluboký zvuk se šířil po městě a vzápětí na něj odpověděly další, až se brána města otevřela. To už byla přímá cesta k hradu zcela vyklizená od všech kouzelných bytostí, které město obývaly.

Bez okázalého průvodu, jen s osobní družinou v zádech k nim sbíhala ze svého sídla královna Kiensheen v zářivé zbroji, vedle ní spěchali i Alfréd s Rusofem. Zvláště dědečkové vypadali ustaraně, hned, když jej spatřili, vrhli se k svému zraněnému bratrovi.

Za okamžik se už k vozu seběhli i ti nejlepší léčitelé, povětšinou *keoe*, a vzali si Olojze do péče. Již nebyl důvod s ničím otálet, i tak ztratili spoustu času. Třetí dědeček se dostal do bezpečí a *Tma* tak byla zákonitě oslabena, protože už z něj nemohla vysávat energii.

Celá skupinka společně se dvěma dědečky, králem a mnoha dalšími se vydala do audienční místnosti projednat příští postup. Museli se poradit, i když zachránce zmáhala únava.

V prostorné, světlé a vzdušné místnosti je očekával veliký stůl s bohatou hostinou. Mezitím, co se projednávala válečná strategie, slabiny *Tmy*, místa útoku i postup dalších bojů, všichni si dosyta naplnili žaludky. Bylo tu plno nejrůznějších, zřejmě důležitých kouzelných bytostí, které Tomáše uctivě zdravily. On jen nesměle odpovídal. Rohatou hlavu strčil oknem dovnitř dokonce i Balion.

“Přišel jste nám pomoci?” vykral Tomáš drakovi.

“Ano, mladý Tomáši. Ač se mě *Tma* netýká, mé sympatie k vám převážily sympatie k ní a Sagbovi.”

Tomáš uznale pokývl hlavou a poděkoval. Natáhl ruku s dlaní otočenou vzhůru před sebe. Nad ní se zhmotnil veliký sladký bonbon, který plul vzduchem k drakovi: “Pro vaši sbírku, dračí pane.”

Balion se usmál a odhalil řady ostrých zubů. “Zesílil jsi, mladý Tomáši. Děkuji ti.”

Tomášova domněnka, že *Tma* s každým vysvobozeným dědečkem

slábne, se potvrdila, měla však i svou stinnou stránku. Fungovalo to totiž i opačně tedy že Sagbo sílil s každým živým tvorem, kterého dokázala jeho mysl pohltit a uvěznit v sobě. Podle Kiensheen však bylo naštěstí možné je vysvobodit. Předpokládala dokonce, že po osvobození dostatečného množství zajatců *Tma* už svou velikost neudrží a zhrouť se.

“Představte si ji jako veliký hrad, který dokáže růst a nadýmat se. Ale když z něj vyjmete dost základních kamenů, začne se hroutit,” vysvětlovala.

Měly být zformovány tři skupiny bojovníků, každá pod ochranou jednoho z dědečků, aby se jejich členové nedostali do hry. Elitní družinu bojovníků povede sama Kiensheen. A k té by se měla poté připojit i Tomova skupina.

Poslední otázka, která si naléhavě žádala odpověď, bylo zjištění polohy Sagbova úkrytu. Nabízela se dvě možná řešení: Veselá hora hluboko v Nevidímzemi v džungli, nebo Ječící hora nedaleko Chlupatého lesa.

Nezdálo se však moudré vyslat celou armádu do neznáma mlhy, a tak byla panovnice nucena se znovu obrátit na Tomášovy přátele s žádostí o pomoc.

24.

Tlumeným zuchnutím na trávu zakončil Albert skok z jednoho z mnoha hrbolků, které jím cloumaly ze strany na stranu. Mířili přímo k mostu přes Dravici zpět do džungle. Pokud vše půjde hladce, zanedlouho budou zpátky.

Pokud všechno půjde hladce, pomyslel si hořce Tomáš.

Kolem nich už se míhaly větve, kořeny a kmeny stromů. Všude se povalovaly temně šedé cáry mlhy, které halily okolní svět do snového oparu. Agnoik se usmál, protože si byl jist, že míří přímo k Veselé hoře. Vysvětloval chlapci, že v tomto světě je podobných hor několik pro každou známou emoci jedna. Kolem každé z nich se měla vznášet aura; když se jedná o pozitivní emoci, je vzduch kolem skály prosycen právě tímto pozitivnem, zatímco pokud jde o negativní pocit, hora naopak pomáhá se ho zbavit.

O Sagbovi bylo všeobecně známo, že při plnění svého těžkého úkolu často hledá útěchu. Jako břímě má nést všechnu bolest tohoto světa, aby v něm byl pro všechny nově příchozí zajištěn pokoj a úleva. Dělo se tak právě v okolí Veselé hory, ta mu měla ulevovat od trápení, které provázelo jeho úděl.

“Sagbo měl nejtěžší úkol ze všech, upřímně řečeno. Dokonce by se dalo i říct, že dříve býval nejváženějším ze všech. Moudrý a silný, ale hlavně téměř dokonale ovládal svou mysl. Proto mu byl svěřen tento úkol,” rozpovídal se najednou Arnoik. “Ale bral si toho na sebe moc. Vždycky to tak dělal. Když lidé přestali chodit, začal se hroutit. A pak na dlouhou dobu zmizel. Nevěděli jsme o něm, ale předpokládali jsme, že jen někde odpočívá. Mezitím někde neskutečně trpěl a pokoušel se svého trápení zbavit všemi možnými způsoby...”

Stromové bludiště je vedlo stále dál a dál, až se zdálo, že porost jim zastoupil cestu po obou stranách a směřuje je do jakéhosi koridoru.

Nikdo ze skupiny však neztrácel klid, ani tehdy ne, když se cesta začala prudce svažovat. Dříve, než si cokoli uvědomili, ocitli se náhle hluboko v podzemí a pokračovali tunelem osvětleným pochodněmi.

Podlaha tu připomínala dlouhý růžový jazyk a byla zřejmě celkem měkká, jelikož Albert cítil, že se mu do ní trochu boří pneumatiky. Podle toho, jak se leskla, se zdálo, že je úplně mokrá.

V dalším okamžiku už podzemí vystřídal nekonečný vesmír.

Tomáš užasl, když kolem sebe viděl hvězdy svítící všemi barvami a planety mnoha barevných odstínů s prstenci i bez nich. Viděl také skutečné komety zanechávající za sebou hvězdný prach. Prostorem je vedla stejná růžová cesta, která jako most vedla do nekonečna. Nebo ještě dál.

Přesto však byli oba čarodějové velice klidní a povídali si o kráse okolních planet a o tom, na kterou z nich se zajedou podívat. Chvíli se dohadovali, zda navštíví velikou oranžovou s mléčně bílým prstencem, jež se velmi pomalu otáčela a plula kamsi dál do vesmíru, nebo maličkatou, zářivě modrou, z níž ale vyzařoval chlad.

Nakonec se dohodli, že budou pokračovat dál po cestě a najdou si nějakou lepší, nebo dokonce možná i nějakou hvězdu. Všech šest myší spokojeně chrápalo poskládáno do nejnemožnějších poloh v zadní části auta. Božo bezstarostně sledoval okolní scenerii. Zdálo se, že jediný Jožo je tím vším znepokojen.

Připadalo mu totiž, že na něco zapomněli. Samým rozčilením jasně zaplál a vyžádal si tak na okamžik všeobecnou pozornost. Ostatní se však zas velmi rychle věnovali tomu, co dělali předtím: dál se kochali scenérií, kterou jim cesta nabízela. Létaující míček byl ale dál přesvědčen, že na někoho nebo na něco důležitého zapomněli. Na něco, co měli mít neustále při sobě, ale nyní to tu nikde nebylo. Jenže nedokázal přesně určit, o co jde.

Vzrušeně začal poletovat kolem, ale nikdo si ho nevšímal. Kolkol si spokojeně hověl ve vzduchu se zavřenýma očima a rukama složenýma

pod dračí bradou. Celý natažený se nechal jen tak unášet svou přirozenou schopností levitovat a téměř ani modře nezářil, jak u něj bylo jindy zvykem. Přitom, jestli se Jožo na někoho spoléhal, byl to právě on, proto ho musel vzbudit. Znovu zaplátl jasným plamenem přímo před malým dračím čumákem. Kolkol prudce otevřel oči a míček v nich ihned viděl pochopení.

I on si zvolna uvědomil, že všichni zapomněli na svůj úkol! Dočista zapomněli na Sagba, Kiensheen a na všechny, kteří čekali na jejich zprávu.

Nedalo se to jinak vysvětlit, než že byli ve hře. Když se drak podíval kolem sebe, jak jeli vesmírem na mostě podobném jazyku, už o tom nepochyboval. O to horší ovšem je, že si to dosud nikdo další neuvědomil, okolí jim přišlo naprosto přirozené. A navíc – nevšimli si, že je amulet Ecaffiodory neochránil.

Ještě dříve, než však stačili o svém objevu zpravit spolence, celá skutečnost jako by se propadla sama do sebe, všechno se smrštilo do jediného nekonečně malého bodu. A vzápětí se vesmír zase roztáhl zpět do své obvyklé velikosti.

To už se však nenacházeli mezi galaxiemi, ale na něčem, co připomínalo veliké ozubené kolo naplocho levitující vzduchem. Kolo se ve spirále otáčelo kolem vysoké věže a zároveň klesalo.

Okolo věže kroužila celá spirála nejrůznějších poletujících předmětů, jež vytvářely šílené schodiště. Braly se odněkud z vrcholku a dole končily v moři zelené tekutiny táhnoucí se do všech stran.

Někdo se očividně chtěl ujistit, že výprava skončí v žíravíně. Pohotově zareagovali a pokoušeli se skákat z jednoho schodu na druhý. Nejprve Božo, potom se k němu ale přidal i Tomáš s kouzelníky Jejich magie zde z nějakého důvodu nefungovala, měli problém pokračovat.

“U všech velkých myší!” zaklelo pět Ecaffiodor a s Jarinem chytili ostatní za límce a táhli je nahoru.

Jedině myši zde byly schopny pomoci ostatním. Jarin se chopil Agnoika,

se kterým začal obratně skákat z jednoho levitujícího předmětu na druhý. Arnoik ještě nějakou dobu stačil utíkat, ale i on začal být v ohrožení a musela se ho ujmout hnědá myš. Tom se pokusil ovládnout realitu, celé to nějak zastavit, ale nešlo to.

Na šest myší byla hrůzná podívaná. Skákaly po létajících kusech předmětů, a téměř každé z nich seděl na zádech další živý tvor. Skupinka více než kdy dříve bojovala o holé přežití. Nicméně se zdálo, že Jarin s Ecaffiodorou se i přes zátěž dokážou pomalu ale jistě přibližovat k vrcholku. Albert funěl a nějakým způsobem jim byl stále v patách.

Šlo by jim to rychleji, kdyby celé schodiště postupně nekončilo v hlučinách zelené tekutiny, ale obě myši kterých bylo celkem šest – přesto stanuli na střeše obří hodinové věže. Zdálo se, že jsou alespoň prozatím v bezpečí a můžou své pasažéry vyložit.

I přes prudký liják si oddychli, že jsou všichni nahoře. Kapky sice hlasitě bubnovaly o střechu věže, ale přesto byly jasně slyšet kroky.

Z bouře vyšel muž.

Přímo na střeše té nejvyšší věže, jakou kdokoli z přítomných kdy viděl, stál neznámý v černém klobouku. Byla to divná, vysoká pokrývka hlavy, připomínající cylindr, o čemž svědčila i široká krempa. Stojatý límeček černého pláště, na němž byly vyšity magické obrazce, dodával příchozímu čarodějnický vzhled.

„Iluzionista,“ vydechly všechny Ecaffiodory zděšeně. Už bylo jasné, proč je amulety neochránily.

Iluzionista se jen usmál, veliké oči mu žlutě zazářily do tmy, až je všechny oslepily. „Uvidíme, jestli poznáte, kdo je kdo,“ zasmál se, a s těmi slovy mu vylétl z ruky zlatavý prášek, který se i přes průtrž mračen snesl na skupinku společníků.

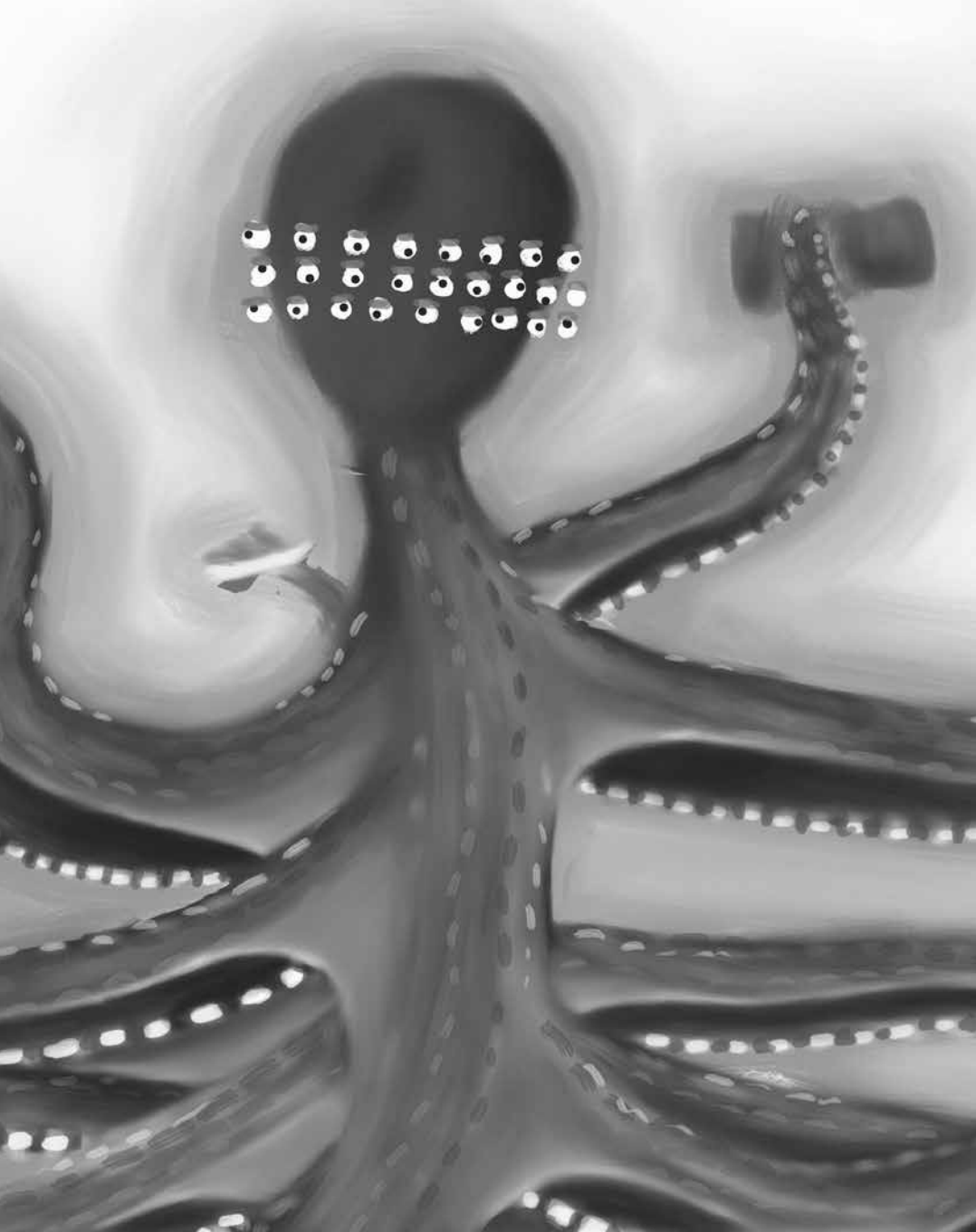
V okamžiku, kdy na ně zlatý prach dosedl, střecha věže společně s iluzionistou zmizela. Všichni se propadli do nekonečného víru. Otáčeli se společně s úlomkou věže a točitého schodiště; kolem Tomášovy hlavy

právě prolétla celá police s knihami, jen těsně ho minula.

Padali sice ve tmě, ale přesto zde bylo vidět. Chlapec se otáčel stále rychleji. Všechno kolem se začalo měnit v rozmazané šmouhy, jak stále zrychloval, až docela ztratil pojem o prostoru. Zhruba v této chvíli Tom ztratil i sám sebe.

V dalším okamžiku už tvrdě dopadl na podlahu z tmavě šedého kamene. Jediné, co viděl, bylo, jak ze země před ním stoupají vzhůru do naprosté tmy bleděmodré provazce a záblesky energie, které vykreslovaly smějící se tvář iluzionisty ve vysokém kloboukem.

„Hodně štěstí,“ zašeptal mnohonásobně zvětšený odraz iluzionisty a poté se rozplynul. Skupinka přátel byla ponechána napospas dalšímu z triků. Ocitli se na nevelkém ostrově přibližně kulatého tvaru z šedé žuly vznášejícím se v naprosté nicotě.

25.

Tom pohlédl dolů a nemohl uvěřit svým očím. Díval se na své oranžové kuřecí nožky! Něco mu přišlo velmi, velmi špatně. On není on! Rozhlédl se po ostatních, a ač si tváře i postavy pamatoval, nemohl si za nic vzpomenout na jejich jména. S výjimkou dvou.

A co víc, nevzpomněl si na své vlastní jméno. Ani na to, kým byl předtím.

Ve tvářích ostatních se zračilo podobné nepochopení. Poznával šedého myšáka, a pokud se správně pamatoval, jmenoval se Jarin, vzpomněl si i na létající míček, který si říkal Jožo. Rozhlédl se kolem sebe a uvědomil si, že se pamatuje jen na několik málo zážitků, jinak není schopen ze svých vzpomínek vybavit si vůbec nic. Zůstal mu jen jakýsi tísnivý pocit, že měl kdysi plnohodnotný život, o který možná právě přišel.

„Nevím, jak se jmenuji,“ prohlásil malý skřítek ve fialovém plášti s vysokým límcem a obrovskými ušima a očima, „ani co vlastně jsem, jen vím, že jsem předtím nebyl... tohle,“ vyjadřoval *keoe* svůj zmatek, zatímco si prohlížel nově nabyté tělo.

„Vzpomínám si jen, že jsem někoho učil magii,“ promluvila najednou bytost v Jarinově těle. V tom okamžiku se k němu se zamyšleným výrazem otočilo šest hnědých myší.

„Zvláštní,“ promluvily všechny najednou, „zřejmě nikdo z nás si nepamatuje, čím byl a jak se jmenoval, ale vzpomínám si, že jsem se kdysi magii učil.“

„Protože jsi Agnoik, arcimistr ohnivé magie a mistr obecné magie, zatímco ten, kdo tě učil byl tvůj mistr Arnoik,“ promluvil najednou chlapec a zazářily mu oči, protože se na něco rozpomněl.

Odnikud a zároveň odevšad se ozval ostrý smích, který za okamžik ztichl.

„Ten chlapec se jmenuje Tomáš, já to vím!“ promluvil druhý malý skřítek, který měl vlasy stažené do pevného copu. „Potkal jsem ho ještě

s jedním chlapcem v jakési černé mlhavé krajině a představil se mi tak,“ dodal na vysvětlenou *keoe*. „Ale kdo jsem ale já?“ posteskl si vzápětí, „vím jen, že jsem vyrůstal v rozlehlých podzemních bludištích...“

„... Myšákova,“ dokončil za něj létající baseballový míček. „Já jsem tě tam potkala, také jsem tam žil. Myslím, že bys mohl být Jarin von Guttenhorf.“

„V Myšákově už tedy mohla vyrůstat jen Eca,“ uvažoval nahlas starý *keoe* ve fialovém plášti, „takže musíš být Ecaffiodora,“ otočil se k létajícímu míčku, který jako by se také na něco rozpomněl. „Božo?“ pronesl opatrně míček a oči starého *keoe* se rozzářily, že si to uvědomil.

Slova se znovu chopil Arnoik v těle Jarina a pronesl: „Už nám tedy zbývá jen Jožo,“ a všichni se otočili k Tomovi. Za okamžik se znovu ozval onen děsivý vysoký smích, tentokrát však halasil dlouho. Opět se objevila iluzionistova tvář, a kolem nich se začala roztáčet vlákna magické energie a samotné reality.

Znovu seděli na sedadlech auta, které právě přijíždělo k Veselé hoře. Nebylo pochyb, že se právě šťastně dostali z další hry a mohli jen doufat, že už je žádná jiná nepotká. Přímo před nimi se vypínala k nebi jediná hora v okolí. Byla zvláštní, ostře zašpicatělá. Měla obličej, obrovská ústa otevřená přes velikou část skalní stěny ve veselém úšklebku. Shora jí visely dva bílé zuby, jeden trochu větší než druhý.

Oči hory vypovídaly o naprostém šílenství, které ji posedlo. Každé oko bylo jinak velké, jedno se dívalo vpravo dolů, druhé šikmo nahoru. Celou horou prostupovaly, a zvnějšku ji také neustále obklopovaly provazce točící se černé energie *Tmy*.

Společníci dosud nikdy necítili takový nátlak *Tmy* jako teď. Nepochybovali, že se právě dostali do jejího ohniska. Muselo být ukryto ve skále.

Do jeskynního komplexu, který se uvnitř hory nacházel, se mohli dostat jen jejími ústy po jazyku.

Když se nořili hlouběji do jeskyní, zářily jim na cestu veliké Albertovy

světlo mety. Po poslední demonstraci Sagbovy síly se ve všech tvářích zračilo znepokojení. Nyní ale nemohli polevit, dál se prodírali oblaky *Tmy*, až se dostali do veliké komnaty.

Byla tu nepříjemná tma a chlad. Takhle si Tomáš Veselou horu nepředstavoval. Přes černou mlhu nebylo vidět na krok, dokud prostorem neprostoupilo světlo.

Místnost s dokonale holými stěnami byla až na skupinu zachránců prázdná. Na podlaze z naleštěného černého onyxu se odrážely jejich postavy. Pro samé znepokojení a nepříjemnou atmosféru místa si ani nevyšimli chuchvalce *Tmy*, který se začal formovat v rohu sálu.

Uvědomili si jej až když několikánásobně vyrostl a byl velký zhruba jako hlava *keoe*. Beztvaré cosi se protahovalo a zase smršťovalo.

Rostlo to a nabíralo tvar. O několik okamžiků později již před nimi stála stínová postava tvořená jen energickými provazci černé mlhy samotné *Tmy*. Provazce se svíjely, putovaly z místa na místo. Proto, ač stvoření připomínalo tvarem člověka, bylo ve skutečnosti jen stínem, jakýmsi nezřetelným obrysem.

Najednou začalo být ve vzduchu přímo hmatatelně cítit bolest, utrpení, nekonečná muka. Všichni intenzivně prožívali, jak jim bylo ubližováno. Jako by každý ze společníků nesl na svých ramenou veškerou bolest světa.

„Sagbo,“ zašeptal Arnoik, spíše sám pro sebe, než k nehmotné postavě.

„Nejsem Sagbo,“ zašeptala trochu dotčeně temná bytost, „jsem jeho výtvozem.“

Než se stačili na něco zeptat, postava z mlhy prudce mávla rukou a směrem od ní vylétla salva ebenových šipek přímo k nim. Zarazila se o kamennou stěnu, kterou Tomáš pohotově vyvolal. To však nezastavilo útok bytosti, která samu sebe nazývala *Tmou*. Mlžný nepřítel sevřel ruku v pěst, a vzápětí přímo před společenstvím myší vyrazilo ze země několik temných chapadel, která se po nich začala hned sápat.

Eca s Jarinem pohotově zareagovali, začali lopatkami a pávní zne-

škodňovat ruce nepřitele. Chlupatá těla mrštně létala mezi energickými chapadly a pomalu je oddělovala od jejich zdroje.

To už do útoku vyrazili i čarodějové. Od Agnoika vylétl žhavý proud lávy, zatímco starší čaroděj použil energii světla. K útoku se hned přidali i ostatní.

Zdalo se, že stínového protivníka nelze nijak zasáhnout, že je moc rychlý a dokáže až příliš dobře užívat magii. Arnoika tento fakt nepřekvapil, byl na to připraven. Bylo mu jasné, že mají tu čest s *Tmou* osobně, ale stejně tak nepochyboval, že je to jen její menší část, a že ta větší hnízdí v těle čtvrtého dědečka někde jinde. A Arnoik se chystal zjistit kde, jelikož měl proti nehmotným nepřítelům své vytříbené způsoby.

Desítky chapadel, které se zjevily za zády nepřitele, nyní vyrazily do útoku a s nimi i několik stínových vlků, kteří byli přivoláni z jiných sfér. Jarin cítil, jak se konečků šedých chlupů dotkla prodloužená ruka *Tmy*. Celým tělem mu projel mráz. Svou pánvičkou ještě v letu praštil do čumáku jednoho ze stínových vlků a přistál kus od něj, připraven k boji.

Přikrčil se, vyzývavě se na nového soupeře podíval, upravil si klobouk a vyrazil do útoku. Než šelma stačila zareagovat, Jarin už byl u ní a zasadil jí několik sérií tvrdých ran. Vlk se stáhl zpět, ale myšák mu nedal pokoj. Zdalo se, jako by kolem něj na onyxové podlaze klouzal takovou rychlostí, že z něj byla jen šmouha se slamákem. Když zbraň trefila cíl, ozvalo se tupé zacinkání kovu.

Pět já *Ecaffiodory* se pohybovalo v naprosté symbióze. Vzájemně se doplňovaly, bránily se, a ještě si dokázaly lopatkami prorážet cestu mezi změtí černých chapadel. Dvě hnědé myši právě prolétly vzduchem a tvrdě zaútočily na dva vlky.

Tom přinutil stěny a podlahu, aby mu daly kus sebe sama. Z nejrůznějších míst po celé místnosti se začaly odlamovat ostré kusy kamení, které poté velkou rychlostí vystřelily směrem ke *Tmě*. Chlapec se je pokoušel po cestě přimět, aby vzplanuly, ale ne u všech se mu to podařilo. Agnoik

zatím opět využíval svou mistrnou ohnivou magii a v ochranné vrstvě z plamenů doslova protančil mezi temnými chapadly až k samotnému nepříteli. Ten byl poprvé od začátku souboje nucen ustupovat.

Zatímco ostatní zaměstnávali bytost z černé energie, Arnoik mohl uvést do pohybu svůj plán. Ukázalo se, že na soupeře nic neplatí tolik jako magie. Může být zraněn kamenem či lopatou, ale aby se mu něco opravdu stalo, muselo by k němu proletět deset tisíc kamenů a zasáhnout jej stejný počet lopatek.

Starý mistr byl však liška podšitá. Byl to on, kdo zatlačil Chamuse a nedovolil mu vyvolat byt jen jednu jedinou další loutku. Kolem rukávů mu začaly tančit tenké blesky energie. Čaroděj ve fialovém rouchu se přikrčil.

V další vteřině vyrazil obrovskou rychlostí vpřed. Pohyboval se tak bleskově, že ho nebylo vidět. Až když zpomalil. To už ale svou energií tvrdě srazil temnou postavu k zemi a okamžitě ji blesky spoutal.

Přízrak se v poutech přetočil a Arnoika pohltila temnota, když se jejich zraky střetly. Čisté, nefalšované *nic*. Viděl už spousty věcí, něco takového ale nikoliv. Zalupal po dechu a odvrátil se od nepřitele.

Ten toho okamžitě využil a rozerval svá pouta. V těžce chvíli už po Arnoikovi hmátla obří stínová ruka. Hněv *Tmy* ještě vzrostl, když se čaroděj ubránil. Tmavým pařátem udeřila přímo na místo, kde stál Arnoik opřený o svůj magický štít.

V místě úderu praskla země a propadla se o několik metrů níže, ale s malým, odhodlaným tvorečkem útok ani nepohnul.

„Hááá!“ vykřikl Arnoik vítězoslavně, když jeho bývalý učeň zasáhl mocným proudem plamenů soupeře. Mlžný tvor se instinktivně otočil a něž stačil zareagovat, znovu se na něj začaly sápat energické blesky. „Teď poznáš starou školu Sémisu!“

„Jak očividné,“ zasmála se hlubokým hlasem iluze a vystoupila sama ze sebe. Starý stín se pomalu rozplýval právě ve chvíli, kdy se blesková pouta začala spojovat.

Tma ve svém osobním ztělesnění udeřila dlaní do země. Ohromný otřes doprovázený ohlušujícími ranami a praskáním kamene vyhodil všechny kromě Arnoika vysoko do vzduchu. Dříve, než se stačili vzpamatovat nebo dopadnout na zem, stín jediným pohybem ruky zastavil jejich let. Zůstali uvězněni ve vzduchu s nataženýma rukama a nohama, neschopni pohybu.

Všechno tohle se odehrálo v okamžiku kratším než mrknutí oka. Ani Arnoik nikdy takovou magii neviděl. Z úžasu jej vytrhla střela koncentrované temnoty, která ho zasáhla do ramene a vytvořila na něm obrovský černý flek.

Hbitě udělal několik přemetů vzad. Když dopadl příkrčený směrem k soupeři, vyšlehly mu z rukou mohutné fialové plameny, které na okamžik naplnily veškerý prostor mezi ním a *Tmou*. Jeho kolo však ještě zdaleka nekončilo, neboť prolétl stále ještě běsnícími plameny. Prudce zaútočil, tentokrát s bleskovými čepelemi v rukou.

Prorazil *Tmu* a zastavil se až několik kroků za ní. Než se stačila vzpamatovat, *keoe* znovu vystřelil rychle jako blesk, opět udeřil a zastavil se na opačné straně.

Země pod temnou bytostí vybuchla. Ale když oheň pohasl, nezmohl se už mocný *keoe* k žádnému dalšímu odporu. Nebyly mu nic platné zkušenosti ani statut Velmistra magie.

Ten, kdo měl být *Tmou*, stál na stejném místě a nyní drtivé útoky oplatil. Černé plameny vzplály kolem mága a chopila se jej chapadla. K jeho neštěstí vzápětí z nich vyrostly trny a probodávaly maličké tělo.

“Bojoval jsi dobře, velemistře Arnoiku. Jistě se brzy se opět shledáme!” zasípal stín.

Zrovna když měla přijít smrtící rána, celý svět se náhle otřásl. Veselá hora praskla vedví, uvězněni společníci spadli k zemi stejně jako Arnoik. Postava z černé mlhy zmizela.

Mág padal. A objímala ho temnota. Přijala jej a nabízela mu úžasné vize.

Slibovala, že se jeho duše už nikdy nebude bát a nudit, či dokonce cítit bolest. Ruce *Tmy* jej obklopily a hladily příjemněji než ruce té nejmilejší dívky. Téměř jako by mu sladce šeptala do ucha a laskala ve vlasech. Chtěl její dotyky oplatit, otočit se k ní čelem, ale v tom okamžiku jako by se od něj odvinula. Prostě zmizela. Místo toho na okamžik zahlédl Ječící horu.

„Moje hlava!“ vykřikl Arnoik. Tvrdě se do ní uhodil o kamennou podlahu. Zmateně se posadil a zjistil, že upadl. Až teď ho rozbolely rány uš-tědřené *Tmou*. To už u něj ale byl jeho bývalý učeň a s modrým dráčkem a začali ho léčit.

„Zdálo se mi o Ječící hoře,“ pracně ze sebe dostal mág, „musíme se tam vypravit,“ pravil s neochvějnou jistotou.

26.

Bitva u Ječící hory už byla v plném proudu. Tomáše ohromil pohled na masy bytostí, které se přelézaly ze strany na stranu, jak jednotlivé pluky manévrovaly. Proti nim stálo nepřeborné množství bojovníků *Tmy*. Ti očividně byli kdysi příbuzní těch, co přežili, avšak nyní byli přetvoření k nepoznání. Tolik praporů různé barvy!

V bitevní vřavě Tomáš zahlédl opičího krále z Hospody na rozcestí. Určitě to byl on. Mrštný opičák tančil bojové sólo mezi masami stvůr a měnil je v zářící geometrické obrazce. U jeho pluku hrdě vlál oranžový prapor džungle.

Kiensheen nesla na zádech mohutnou zástavu se znakem Žlutého Drápu, kolem ní stáli tři vysvobození dědečkové a vysoce postavení *amalagi*, *keoe* a další rasy. *Amalagi* se zelenou a *keoe* s modrou vlajkou.

Nikdo z přítomných se nedostal na své místo jen náhodou. Jsou to nejlepší bojovníci a mágové, pochopil Tom. Všichni dělali svému světu a rase čest.

Původně se tato úderná jednotka měla dopravit přímo do nitra hory na hřbetě Baliona, avšak vzhledem k nepříznivému vývoji bitvy byli nuceni zvolit jinou taktiku. Vojáci už vytvářeli mohutný klín, který si prorážel cestu skrz řady protivníků a elitní družina jim už spěchala na pomoc.

Mezi vojáky se prohnala Kiensheen, prapor na jejích zádech se zmítala ve větru. Jasný ženský hlas se nesl bojištěm ve válečném pokřiku. Ve chvíli, kdy její muži zvolání opětovali, už se střetli s nepřítelem.

V běhu vztáhl Agnoik ruku k nebesům, odkud začaly pršet meteory. Spokojený se svou prací pokračoval dál. I samotného Kiensheena předhonila prudce letící energetická koule, která se po nárazu do nepřítele ukázala být *keoem* ovládajícím blesky.

Překvapivě rychle se dostávali k jazyku hory. Radost z rychlého postupu však Arnoikovi kazil špatný pocit. Obavy byly opodstatněné. Zeleně

se zablýsklo nedaleko od nich stál Chamus a zlověstně se smál. Armáda *Tmy* se pokoušela klín odříznout od zbytku.

Jako by to pro něj nebyla žádná námaha, zasypal bojovníky salvou šípů jedovatě zelené barvy a udeřil rakví do země. Ta zazářila a zaklapla.

Zalapali po dechu, když se před nimi zjevila horda nemrtvých. Alfréd ve fialové kouzelnické róbě a se sněhovými vlasy vlejícími kolem hlavy zvířenou magií, nenechal černokněžníka bez povšimnutí. Tleskl a pod Chamusem se propadla země. Jako zázrakem se ještě stačil přemístit.

Rusof v černobílém kapitánském saku podobný manévr čekal. Jeho široký meč, mnohem širší a delší než ten královny Kiensheen, zaútočil. Rozložitá zbraň prořízla vzduch a padala na černokněžníka, který se podivoval nad kuráží dědečka Rovnováhy. V odpověď mu k nohám spadla malá, umně vymodelovaná vlaštovka z bílé keramické hlíny.

Rusof už tu dávno nebyl, jeho zbraň nikdy úder nedokončila. Místo toho ptáček s ohlušujícím lomezem explodoval a odhodil Chamuse přes několik řad vojáků. Olojz, letící na podobné vlaštovce, jen mnohem větší, se smál a vypustil dalšího ptáčka. Ten plachtil notný kus vzduchem a poté se krouživým pohybem spustil mezi démonické bojovníky, kde vybuchl v plamenech.

Olojz, za nímž vlál rudý plášť, si klestil cestu k hoře. Věděl, že pokud se jim podaří porazit *Tmu*, zbytek nepřátel si bez rozkazů neporadí.

V dalším okamžiku už Chamus stál na nohou a udeřil rakví do země. Místo zástupu nemrtvých ale přivolal toho, kterého dříve Arnoik označil jako Neživého.

Stínový drak černá dračí kostra vyplněná temným dýmem, se vznesla do vzduchu a pohrdavě si prohlížela obě armády jako nepřátele, s nimiž nemá cenu se zahazovat. Zajisté pro něj nebude problém na příkaz pána všechny do jednoho vybit.

Jako blesk z čistého nebe ji ale shora zalily plameny a potvoře se do zad vzápětí zaryly Balionovy drápy. Rudý drak vztekle skousl stínovému

krk. Ten se jen stěží vysvobodil. Odstrčil od sebe Baliona a vyslal za ním ze své tlamy proud temné energie. Rudý drak byl ale zkušený a podařilo se mu ho zastavit svým ohněm. Znovu se zuřivě vrhl na Neživého a pokoušel se jej odtáhnout z bojiště.

Amalagi z elitní družiny vrhl přes bojiště řetěz zakončený ostnem. Tomáš nevěřícně zíral, jak přímo jako střela letí mezi temnými vojáky stále dál a dál.

Bolestivý výkřik signalizoval, že zasáhl cíl. Prudce trhl rukou zpět. Stejně rychle, jako prve řetěz letěl, byl k nim nyní proti své vůli přivlečen černokněžník. Ihned jej zasypaly útoky Agnoika s Arnoikem. Ostatní pokračovali dále, neboť věřili, že dva velcí mágové se o nebezpečného soupeře dokážou postarat.

Z nebes slétla další vlaštovka a vyhodila do vzduchu i na všechny světové strany vojáky *Tmy*. Valící se armáda pohádkových bytostí okamžitě zaplnila prázdné místo. *Tomáš* držel v rukou dvě pistole s velikými hlavními a soustředěně páčil do nepřátelských řad.

Rusof pokosil jediným krouživým pohybem meče celou tlupu nepřátel. Vedle něj zdvihla vládckyně Žlutého Drápu proti nebi zářivě stříbrnou čepel, zalesknuvší se proti paprskům slunce, které se draly skrz černá oblaka mlhy. Vojsko odpovědělo burácivým pokřikem.

Už stáli u vchodu do Ječící hory a jako záplava těl se do ní nahrnuli, vedeni dědečky. Ti je provedli složitým bludištěm chodeb až k mohutným dřevěným dveřím.

Před nimi se královna zastavila a obrátila se ke svým věrným: “Hrdé bytosti tohoto světa, právoplatní obyvatelé! Nyní jsme dokázali, že společně jsme mocnější než *Tma* a její hry! Chci vám vyjádřit své díky a mou poníženost proti vaší odvaze, nikdy bych si nemohla přát lepší pomocníky.”

Armáda v jeskyni hlasitě tleskala, někteří dokonce plakali.

“Nyní se já a ti nejzkušenější postavíme *Tmě* samotné. Chci, abyste věděli, že pokud se odtamtud nevrátíme, mou lásku k vám nejde vyjádřit

slovy. Hlídejte prosím naše záda v tento den, abychom dnes večer, zítra a do konce našich dní moli hodovat a veselit se!”

Zvedla meč do vzduchu a vojáci ji napodobili.

Jako první chtělo dát v sázku životy jen několik společníků, nikoliv pluků.

Alfréd, Rusof, Jarin, Ecaffiodor, Božo a Jožo, opičí král Titrup, *keoe* ovládající blesky, Kiensheen a nakonec Tomáš stáli před branou. Veliký opičák poté jemně strčil pozlacenou tyčí do brány, a ta se sama tiše otevřela.

Vládkyně se naposledy otočila na své muže, kteří jí salutovali a povzbudivě se na ni dívali. Všem bylo jasné, že právě teď se odehraje ta největší bitva.

Dveře se za nimi prudce zabouchly.

Po stěnách se samy rozžaly pochodně.

27.

Komnata byla téměř totožná s místností ve Veselé hoře, jakou už znali. Jediný rozdíl spočíval v tom, že tu stál vysoký kamenný trůn. Seděl na něm Sagbo. Černé vlasy mu přes obličej přepadaly v dlouhé patce, na temeni je měl stažené do koňského ohonu. Jedno oko měl naprosto černé. Bledá tvář napůl skrytá pod černým límcem už toho jistě prožila hodně. Sagbo byl oblečen celý v černém. Jeho plášť sepnutý knoflíky, podobně jako Rusofův, mu dokonale obepínal štíhlé a patrně velice mrštné tělo. Tomášovi připomínal nájemného zabijáka. Vysoký límec, temné havraní vlasy, stejně jako rouška mu dodávaly zabijácký vzhled.

Za křeslem byla v temnotě sotva znatelná ona esence *Tmy*, s níž se již utkali.

Oči chlapce ihned padly na model cadillacu u nohou židle. Jeho autíčko! Už už po něm chtěl skočit a vzít si ho.

“Arnoiku! Rád tě zase vidím!” zvolala na ně temná postava. “A máš s sebou posilu! To je jen lepšííííí,” pronesl stín slastně.

„Vítejte v mé realitě!“ zvolal Sagbo slavnostně a roztáhl ruce.

Okolní svět se na okamžik roztáhl, jak se nitky reality na Sagbův příkaz roztančily. Stáli na vrcholu jakési hradní věže.

Čtvrtý dědeček prudce uskočil dozadu. Vzduchem se zaleskly vrhací hvězdice. Šlo ale o krycí útok, jelikož zezadu je napadla chapadla *Tmy*.

Rusof a Kiensheen se prudce vrhli vpřed proti nepříteli v černém plášti, Tom zamířil na ztělesnění *Tmy*. Titrup, opičí král, dvěma dlouhými skoky překonal vzdálenost mezi ním a stínovým nepřítelem. Prudce praštil svou holí a stín se mu upřímně vysmál, fyzické útoky jej nemohly zranit.

Zazněl však tupý náraz a temný protivník vykřikl bolestí, jak jej do hlavy udeřil kus okovaného dřeva.

„Ty jsi mě praštil!“ vyjekl hystericky a zmizel, aby se za okamžik objevil o kus dál.

Mezitím se myši a dva bojovníci pokoušeli vypořádat se Sagbem. Ecaffiodora nepřestávala běhat z místa na místo, neustále blokovala nepříteli pozice, na něž by mohl odskočit nebo se přemístit.

Sagbo srazil tenkými samurajskými meči čepele Kiensheen a Rusofa stranou, a sám zaútočil na dva nepřátele najednou. Zezadu letěl bleskovou rychlostí Jarin, pánvičku na holi připravenou k úderu.

Praštil.

Kamenná země praskla pod úderem pánve. To už ale Sagbo dávno stál na jiném místě a zahltit nepřátele vírem vrhacích nožů. Nepočítal však s Ecaffiodorou, která ostrou lopatkou zasáhla staříkovo koleno. Zaklel a odkopl hnědou myš stranou.

V té chvíli ale Rusof v bojové euforické ráži naběhl tvrdým nárazem ramene na nepřítele. Kiensheen znovu ťala stříbrným mečem, a tentokrát se čtvrtý dědeček vleže sotva ubránil. Aniž to někdo čekal, zabodl vládkyni ve zlaté zbroji do nártu dýku a odkulil se stranou.

Titrup právě srazil k zemi několik magických čepelí tvořených *Tmou*. Božo mezitím nepřestával střílet ze své zbraně a nutil tak stín, aby měnil polohu. Přestože jich na něj útočilo pět, zatím ho nedokázali porazit, dokonce ani se k němu přiblížit. Ze země všude vyrůstala černá chapadla a kořeny, hýbaly se, útočily na Tomáše, dědečka, válečné kuře i krále primátů. Černý stín je zasypával salvami kouzel, jednou to byly magické čepele, vzápětí zase tisíc černých šípů, nebo série výbuchů surové energie.

Alfrédovy oči rozrušením bíle zaplály, spustila se bouře. Blesky křížovaly oblohu a sama *Tma* jako by znejistěla, když se Alfréd chystal promluvit. Z jeho úst však nevyšlo nic, co by bylo srozumitelné pro lidi či pro většinu magických bytostí. Jeho slovům rozumělo jen několik vybraných bytostí v tomto světě, mezi nimi například i Agnoik s Arnoikem. Jednalo se totiž o prastarý jazyk drtící magie.

Dědeček začal v silném dešti jakoby tančit a prudce napřáhl ruku. Z prstu mu vyšlehl modrý blesk. Další, další, další, další ohnivý proud,

paprsek energie, prudký záblesk světla a nové kouzlo. Fialový plášť mu při divokém čarování vlál kolem těla.

Byla to dokonalá harmonie. Pohyboval se obratněji než baletka, otáčel se rychleji než káča. Vířil kolem a šlehala z něj ta nejmocnější zaklínadla, kterým se temná postava jen stěží bránila nejrůznějšími kouzelnými technikami. Byla nucena neustále ustupovat k okraji věže.

Za zády šedého zabijáka se objevily dvě myši. Jedna v ruce svírala klacek s přivázaným kuchyňským nádobím na konci, druhá držela kus náradí. Na nic nečekaly a rychle udeřily. Sagbo bolestivě vykřikl, když se mu do zad zaryla ostrá hrana lopaty a do zátylku tupě narazil kus kulatého nástroje.

“To je za Myšákov, ty joudo!” vykřikl Jarin.

Obranné techniky *Tmy* byly úžasné! Nikdo nedokázal takhle dlouho vzdorovat nejmocnějšímu kouzelníkovi, zakladateli tohoto světa. Černé štíty se rozpadaly, když do nich narážely série barevných kouzel, falešné iluze stínové postavy se rozptýlily na zářící geometrické objekty, když je prorážely mocné blesky.

Postupem času se však ukázalo, kdo je mocnější. Alfréd přeci jen zasáhl svůj cíl. Z místa, kde by pravděpodobně mělo být lýtko, nyní stoupal tmavý dým. Jeho společníci, využili momentu, když *Tma* ztratila pozornost a vrhli se do útoku.

Vtom všichni jako jeden propadli nekonečné proměnlivosti skutečnosti.

Ze vzduchu tvrdě dopadli na jednu hromadu.

Okamžitě vyskákali na nohy a zjistili, že jsou před hradbami jakési pevnosti. Všude kolem se valily hordy nemrtvých, toužící jen po jejich smrti. Nebe bylo temně černé, zdálo se, že není úniku. Na skalnatém útesu, který čněl ze země o několik set kroků dále, se na skupinku se zadostiučiněním díval jak Sagbo, tak i černý stín.

„Je to jen iluze!“ vykřikl Alfréd, „Všichni na most!“ zněl jeho rezolutní

rozkaz. *Problém je však v tom, že tu žádný most není*, pomyslel si chlapec. Ale vtom jako na zavolanou se před ním najednou objevil magický most; není pochyb, kdo jej vyčaroval. Vedl přímo ke čtvrtému dědečkovi a *Tmě* osobně.

Bleskurychlý *keoe* vylétl jako střela přes nově vytvořenou cestu v podobě číré energie a tvrdě srazil stín k zemi. V téže chvíli se proměnil zpět do své pravé podoby a rozpoutal bleskové peklo.

Takový útok *Sagbo* a *Tma* nečekali. Jako jeden byli opět taženi z reality.

Tomáš otevřel oči až pod vodou. Když tak učinil, uviděl v očích *Sagba* zděšení. Byli několik tisíc mil pod mořem a čtvrtý dědeček je chtěl utopit. Jenže *keoe* očividně nechtěl odejít do věčných lovišť, aniž by získal hlavu toho, pro koho si přišel.

Zrovna v tom okamžiku, kdy se malá postavička celá zahalila bleskovými výboji, které se začaly rychle šířit vodou, je znovu pohltila temnota. V očích všech, nejen *Sagba*, se objevil upřímný strach.

Teď se nacházeli na ostrůvku v jezeře žhavé lávy. *Rusof* s *Alfrédem* už pochopili taktiku soupeře a došlo jim také, co musí dělat.

„Myslete na louku a tvrdě útočte,“ zněl jasně *Rusofův* rozkaz.

Mohl se spolehnout, že jej společníci poslechnou do posledního puntíku. Aby ho o tom ujistili, vrhli se společně ke čtvrtému dědovi a jeho stínu. Zezadu je kryla kouzla *Alfréda* a *keoe*. Prolétala mezi nimi a nutila protivníky neustále uhýbat.

Další zásah přišel brzy a stín bolestivě zakvičel. *Sagbo* se k němu otočil, toho ale využila *Eca*, která mu hned třemi svými já uštědřila pořádnou ránu do hlavy.

„Tolik myšat tam bylo!“ vykřikla *Eca*, když se *Sagbo* probíral z omráčení. Stařík využil k obraně magie.

Znovu je sladce pohltila nekonečná tma. Zbývalo jim jen pomyšlení na prosluněnou louku.

Skutečně se nyní ocitli na rozkvetlé zelené louce, z modré oblohy na

ně svítilo sluníčko. Sagbo se svým stínovým přítelem byli zmatení a rozhlíželi se kolem sebe. Tohle dozajista nebylo ono místo, kam chtěli realitu nasměrovat.

Jejich překvapení využila skupina protivníků, která se na ně nemilosrdně sesypala. Tom zasáhl ohnivou střelou zhmotnělou *Tmu* přímo do hrudníku. V zemi porostlé bujnou travou se objevila černá díra. Kus země prostě spadl kamsi dolů, z jámy nyní tryskal sloupec černé energie až do nebes.

Zasáhl Jarin, z půdy se vyvalil obdobný sloupec temnoty. Všemi otřásla exploze a srazila na zem jak skupinu vedenou Kiensheen, tak i Sagba se stínem. Nebe se na jednom místě rozsypalo jako kostky ze stavebnice a odhalilo další nebesa klenoucí se nad nimi. Dírou v této „nižší“ obloze se na bojovníky díval Olojz na své keramické vlašťovce.

Vesele se zazubil a vyslal směrem k Sagbovi malou verzi ptáčka, na němž letěl. Ten nabral úctyhodnou rychlost, narazil do starce, vynesl jej vysoko do vzduchu a poté explodoval.

V tu chvíli se celá iluze *Tmy* rozsypala jako stavba z kostek. Bojovníci tvrdě dopadli na onyxovou podlahu místnosti na místě, jež bývalo Ječící horou. Ukázalo se, že obrovský výbuch urval vrchol i větší část severní stěny. A právě tam se nyní nacházel Olojz.

„Myslete na duši a útočte!“ křičel Rusof, když se řítil kupředu s mečem napřaženým k úderu.

První část rozkazu byla pro malého chlapce celkem nejasná, té druhé ale rozuměl velmi dobře. I on sám se vrhl kupředu. Hlavně dvou zbraní se znovu rozehrály, jak z nich létala jedna střela za druhou.

Do prostoru, jenž býval komnatou, se nahrnula celá armáda pohádkových bytostí, mezi nimi také poslední dědeček po boku s Arnoikem a Agnoikem. Sagbo spolu se svým temným nohsledem neměl jinou možnost než znovu vytvořit svou vlastní realitu. Přesně tak, jak Alfréd s Rusofem zamýšleli.

Proto ten zvláštní příkaz, aby mysleli na duši.

Dospěli totiž k závěru, že *Tma* a *Sagbo* nejsou jedna a tatáž bytost, a že nejjednodušší cestou k porážce *Tmy* bude přemoci ji uvnitř její vlastní mysli. Po předchozí zkušenosti už věděli, že si *Tma* hraje s realitou ale že oni, tedy hlavně Tomáš ale dědečkové doufali, že si to neuvědomuje dokázali iluze ovlivnit. Popravdě nevěděli, nakolik jsou iluze stvořené *Tmou* reálné, a nakolik nikoliv. Stejně jako si po tom všem už nemohli být jisti ani skutečností jim známého světa, že existuje i někde jinde než uvnitř jejich mysli. Iluze přece není nic jiného než hra s myslí. To jí ale nemusí ubírat na reálnosti, jelikož pocity, které v hrách zažívají, jsou naprosto shodné s těmi skutečnými.

Dalším bojištěm byla samotná mysl *Tmy*. Lépe řečeno ostrůvek v ní. Zdálo se, že v této bytosti už není ani kousek klidu kromě tohoto místa vznášejícího se uprostřed proudící a hučící energie. *Sagbo* se svým výtvorem už si nebyli jistí vítězstvím.

Byl to právě stín, kdo prolomil napětí. Z jeho rukou vylétl roj černého hmyzu, který se nebezpečně rychle blížil. Ještě v letu jej ale spálily *Agnoikovy* plameny, které místo aby zhasly, stočily se a vyrazily směrem ke stinné postavě.

To už ale *Sagbo* vtrhl mezi své protivníky a dvěma ostrými čepelemi bez milosti rozdával kolem sebe rány. Létal mezi nimi a Tomáš i ostatní brzy pocítili první bolestivá zranění.

Chlapci tekla z rány na ruce krev proudem. Čirou náhodou *Kiensheen* zasáhla *Sagba* jílcem do tváře, a ten odletěl. To už u něj ale byl *Rusof* a bez váhání zaútočil. Meč zajel hluboko do ramene a čtvrtý dědeček vykřikl bolestí.

Ostrovem v mysli *Tmy* prorazil obdobný sloup jako v předešlé iluzi. Okolí stále prosvěcovaly barevné záblesky z kouzel, *Titrup* společně s *Kiensheen*, *Rusofem* a myšáky neustále nutili stínovou postavu ustupovat. Už totiž zjistila, že jejich zbraně na ni skvěle platí.

Opičí král z perfektně provedené otočky bodl holí a její zaoblený konec zasáhl stín tam, kde by měl mít tvář. Zemí si prorazil cestu další sloupec proudící energie a stín odskočil dozadu. Vyrazila od něj záplava tlustých černých chapadel, která odrazila bojovníky zpátky.

Energie zmizela hned, jak udeřila, aby stín mohl zaútočit, než se protivníci zvednou. Nepočítal však s rychlostí *keoe* ovládajícího blesky, jenž uměl svůj útok dokonale načasovat. Sotva chapadla zmizela, prolétl v podobě energické změti záblesků nad místem, odkud vyrazila, a prudce zasáhl temnou postavu. Srazil ji k zemi.

Nedal jí ani okamžik, aby se vzpamatovala, a už ji obalily tisíce modře zářících blesků, jež se po ní neustále vozily a nedovolaly jí ani se pohnout. *Keoe* vítězoslavně zavýskl.

„Zabijte to!“ vykřikl Alfréd ve chvíli, když zrovna odpadla první část ostrova. Nikdo z nich nechtěl skončit v duši něčeho, co je tak zkažené a ztrápené. Čaroděj ovládající blesky okamžitě poslechl a mocným úderem hromu seškvařil stín na uhel, až jej docela zničil. Nezbylo vůbec nic.

To už se ale celý ostrov v zatemněné duši sám roztříštil a oni znovu padali.

Jenže nyní skutečně padali tryskajícími proudy černé energie. Tomáš si skoro přál raději zemřít, než aby zde zůstal uvězněn navěky.

Ani jedno se nevyplnilo. Místo toho spadl na onyxovou podlahu a pořádně se uhodil. Kolem něj se spustil oslavný pokřik vojáků z řad pohádkových bytostí, kteří mezitím zvítězili v bitvě u Ječící hory. Jejich zásluhy jistě vstoupí do dějin tohoto světa,

U příchozích z nové reality byl v podřepu Sagbo a vřele se na ně usmíval. Z jeho pohledu chlapec hned poznal, že je osvobozen od vlivu *Tmy*. Tomáš už mohl jen sledovat, jak se na Sagba jeho bratři stvořitelé vrhli a objímali ho. Pohled malého chlapce zabloudil k hračkovému cadillacu, jako by se chtěl přesvědčit, zda tu stále je.

„Já...“ začal nesměle mluvit Sagbo ke všem svým zachráncům, „pro-

miňte, nezvládl jsem to. Moc se vám omlouvám. To já jsem všechno stvořil,“ spílal si.

„Nedokázal jsem splnit svůj úkol,“ začal vysvětlovat čtvrtý dědeček, „mám na sebe brát veškerou zdejší bolest. Jenže lidé jako by ztratili chuť dělat dobro. Přišli o své lidství. A ti, kteří mi svou přítomností měli úkol ulehčovat, tu najednou nebyli. Neměl jsem se s kým o trápení všech bytostí podělit. A poté jsem ho poprvé uslyšel. Byl to původně jen hlas, ale postupně sílil, pomáhal mi a pak jsem ho i stvořil. Jenže ono to s mou pomocí přerostlo až v tohle. Pak jsem si to uvědomil, ale už bylo pozdě, nemohl jsem se mu přímo postavit. Potřeboval jsem, aby tu byl přítomen člověk, což se naštěstí vyplnilo.“ Rozhlédl se po ostatních, kteří byli jeho vyprávěním uchváteni.

Oči staříka v černém plášti se zalily slzami, když podával Tomášovi jeho hračku a řekl mu: „Děkuji ti za všechno, co jsi pro nás udělal. A chci, abys věděl, že lituji tvé ztráty, bohužel jsem ale musel takto kola osudu roztočit.“

Bylo jasné, že se mu to neříká lehce a hluboce si vyčítal, co musel udělat. Chlapec zatím nechápal, co tím myslí. Netušil, jakou ztrátu má na mysli.

„A když si tu hračku vezmu,“ zeptal se opatrně Tomáš, „budu se sem moci ještě vrátit?“

„Popravdě řečeno, to nikdo neví,“ odvětil nejistě Alfréd.

Chlapecova ruka natahující se k autíčku náhle zastavila ve vzduchu; znejistěl. Pravda, děly se tu strašné věci a chtěl vidět rodiče, ale svým způsobem si tento zvláštní svět zamiloval.

Opravdu se chci hned vrátit domů?

KONEC

Epilog

Fronta na večeři v sirotčinci se zvolna sunula kupředu, všem chovancům položili na talíř kousek masa nepřírozně růžové barvy, vedle toho jakousi směs, která snad měla být bramborovou kaší. Rusof postupoval společně s dalšími chlapci dál.

Náhle se to ve frontě prudce zavlnilo, roztrhla se na dvě nezávislé řady, když do duchem nepřítomného Rusofa hrubě strčil další chovanec. V tu ránu se klučina probral a než stačil nějak zareagovat, útočník už od něj polekaně odstoupil. Nemusel se ani ohlédnout za sebe, aby si byl jistý, že právě od stolu výhrůžně vstali jeho tři nejbližší kamarádi.

Ke rvačce tu došlo každý den několikrát, a proto si ihned po incidentu každý hleděl svého, aby se do něčeho nezapletl. Na tomhle místě se nedalo přežít jinak než ve skupině. Mnohem více než bezpečí ale čtveřici chlapců spojovala sdílená představa úžasného světa. Dosud neměli šanci poznat okolní svět kromě dvorku dětského domova a města, které bylo vzdálené několik kilometrů a leželo v údolí mezi horami, kdesi pod nimi.

Ústav stál uprostřed hor, téměř odříznutý od civilizace. Okolní příroda ale chlapcům poskytla dostatečnou představivost a příležitost, aby alespoň v myšlenkách utíkali do pohádkového světa. Postupem času se už ani tak nejednalo o snový svět jako spíš o místo, v jehož existenci chlapci bezmezně věřili. Proč by tam někde venku nemohly být husté lesy, vysoké hory a pohádkové bytosti? Vždyť v tom prostředí prakticky celý život žili, jen od něj byli odříznuti.

„Díky,“ řekl Rusof hned, jak se posadil.

„Jo, jo,“ usmál se Olojz, největší rváč ze skupiny, zatímco si krájel růžovou hmotu.

„Nic si z něho nedělej, on do našeho světa vůbec nepatří,“ říkal zamýšleně Sagbo, další z chlapců.

„Takže dneska pudem?“ zašeptal Alfréd tajně. Byl to asi největší chytrolín skupiny.

„Musíme,“ souhlasil Sagbo a ostatní pokývali hlavami.

Už delší dobu měli vše připraveno. Velmi dobře si uvědomovali, že dětský domov je ze všeho nejvíce vězení, o tom svědčily i mříže na všech oknech a ostnatý drát kolem dvorku. Ostny na plotě směřovaly dovnitř a ne ven. Před několika měsíci ale Olojz náhodou viděl otevřenou dílnu s náradím. Neváhal ani okamžik a okamžitě ukradl pilku na železo.

Z druhé strany byl prudký křovinatý svah dolů. Přesně do něj ústilo okno koupelny a toalety, které se na noc nezamykaly. Stačilo jen přerezat mříže a seskočit dolů. Zároveň byly umývárny jediným místem, kde měli chovanci alespoň trochu soukromí.

Už za několik hodin Rusof potěžkával svůj sbalený batoh a zahalený v kapuci mikiny posté otěstoval baterku. Jeho spolubydlicí Olojz byl přinejmenším stejně napjatý. Společně se potichu vplížili do koupelny v přízemí a každý se schoval v jednom sprchovém koutu. Čekali na příchod kamarádů.

Netrvalo to dlouho, než uslyšeli Alfréda šeptat: „Hej,“ aby zjistil, zda se náhodou oni nemají schovat a čekat. Přišli sem tak potichu, že skrývající se dva kluci neslyšeli ani klapnutí dveří nebo kroky.

Nyní však vystoupili ze stínů a po tváři se jim rozlil úsměv. Byli napjatí k prasknutí, ale těšili se, že poznají, jak chutná svoboda.

Olojz přiložil pilku na mříž a zatáhl. Uširvoucí skřípání zaplnilo koupelnu. Chlapci ztuhli a Olojz se pustil do práce.

S každou další upilovanou mříží, kterou Olojz zdolal, se víc a víc blížili svému cíli. Po čtvrté mříži už byl prostor konečně dost velký na to, aby se protáhli. A zanedlouho už chlapci utíkali ze svahu dolů nedbajíc šlahouny křovisek.

Svoboda!

Srdíčka jim bušila jako o závod. Konečně byli volní, konečně po všech těch letech za plotem!

Čtyři černé sotva viditelné stíny zaběhly do hustého horského lesa. Chlapci už věděli, že jsou v relativním bezpečí, ale že stále musí pokračovat, jelikož po nich ráno vyhlásí pátrání.

Chlapci proto nepřestávali vytrvale pochodovat tmou až do samého svítání, a potom ještě dlouho během dne, než si našli nevelkou jeskyni ve vysokém horském sedle. Vítr skučel mezi kopci, prostupovala jimi lezavá zima. Tísnilo se okolo ohně, který si rozdělali kousek za vchodem v protáhlé jeskyni. Museli se smířit s kouřem, ale většina ho naštěstí odcházela ven.

Světlo plamenů halily stěny skalního výklenku a čtveřice si krátila čas svou oblíbenou aktivitou vymyšlenými a dotvářením příběhů o všech možných bytostech, místech a událostech v jejich světě. Totiž ve světě, který si pro sebe vymýšleli. Pomalu se už začínalo stmívat a padala na ně únava z dlouhého pochodu. Přiložili proto ještě naposledy do ohně a vydali se do říše snů.

Ráno druhého dne proběhlo přesně podle plánu. Ještě před rozbřeskem pojedli něco málo z kradených zásob a vyrazili dál. Po cestě potkávali spousty úžasných míst, která vypadala téměř jako z jejich vymyšleného světa. Vždy se na nich zastavili a dlouze si vyprávěli, čemu se to podobá a co se na tom míst dělo nebo mohlo dít.

Tady se měla nacházet pokusná laboratoř potrhlého čaroděje, jinde zase město skřítků a o kus níž, pod kopcem, jsou nížiny a podzemní komplexy, které obývá vyspělý myší národ. Postupně stoupali stále výš do hor, jelikož měli nepříjemný pocit, že je někdo sleduje. Ani to ale nebránilo čtveřici kluků, aby si své možná krátké dny na svobodě užívala.

Toho večera už se museli utábořit vysoko v horách. Několik dlouhých hodin před setměním strávili hledáním jeskyně, v níž by složili hlavu. Už neměli odkud přinést dřevo, les končil daleko pod nimi. Země už byla pokryta sněhem a foukal severský vítr.

V jeskyni stoupala pára od úst, proto se schoulili co nejtěsněji k sobě. Usínali těžce, ale nakonec se jim mohly zdát krásné sny o jejich snovém světě, zatímco venku mrzlo.

Vítr skučel mezi kopci a padal hustý sníh. Pět mužů v tmavě červených kombinézách horské služby se prodíralo hustou vánicí. Teplota byla hluboce pod bodem mrazu a ve světelných kuželech od svítlen bylo jasně patrné, jak poslední zbytky tepla stoupají od zamrzlé země.

Tři dny hledali čtyři chlapce a zatím bezvýsledně. Podobných skupin se po hřebenech okolních hor pohybovaly desítky. Pátrání bylo v plném proudu a nikdo z přítomných horalů neočekával, že při vstupu do další jeskyně světlo jeho baterky dopadne chlapecká těla pokrytá jinovatkou.

Vrátný ústavu, každé ráno přebíral od pošťáka poštu a předplacený tisk. Právě nesl každodenní zásilku papírů řediteli. Dnes se ale pomalu šoural chodbou a vůbec si nepřál nadřizeného vidět.

Bylo to už pár dní, co odsud utekli čtyři chlapci. Samozřejmě ihned zmobilizovali místní policii, vydala se je hledat dokonce i horská služba. I přes veškeré vynaložené úsilí zúčastněných mužů stále klučiny nemohli najít.

Až teď byl na titulní stránce novin obrovský titulek černým písmem, který hlásal, že vysoko v horách byli nalezeni čtyři jedenáctiletí chlapci. Zmrzlí a bez známky života.